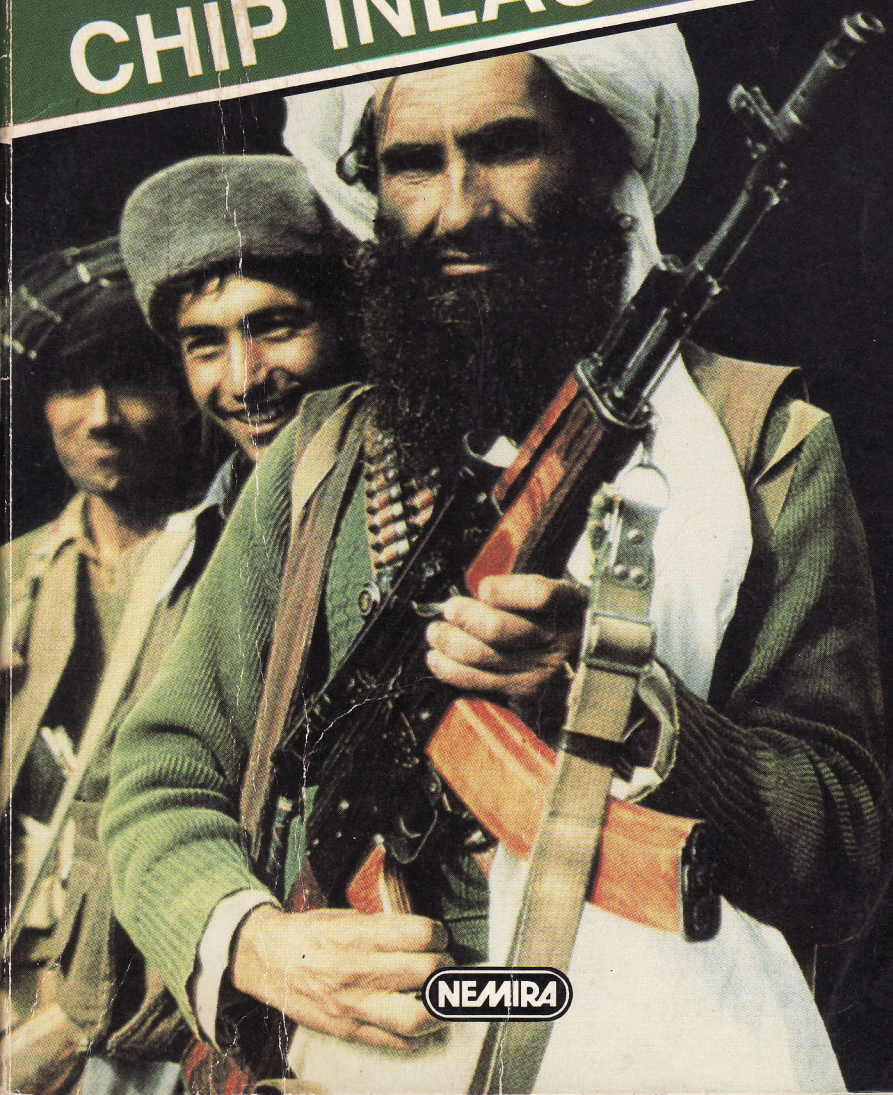

MIKE HASSEL

CECENIA, CHIP ÎNLĂCRIMAT

NEMIRA

MIKE HASSEL

**...ÎN FIECARE CLIPĂ DIN VIAȚĂ, RETINETI, ÎN FIECARE
CLIPĂ DIN VIAȚĂ, NE SIMTIM AIDOMA UNUI PRUNC
CARE VREA SĂ SE NASCĂ. DORIM SĂ IEȘIM DIN TIPARE,
AȘA CUM PRUNCUL DOREȘTE SĂ IASĂ ÎN LUME. ȘI
ATUNCI, CA ȘI ÎN CAZUL NOSTRU, MIRACOLUL VIETII
DEVINE MIRACOLUL MORTII. DAR PASUL E FĂCUT.
ȘI ÎNAPOI NU EXISTĂ...**

ISBN 973-9301-27-4

NEMIRA

*De același autor,
au apărut la Editura Nemira:*

PENTRU BANI, ÎNAINTE!
(nr. 38, 1996)

SPAIMĂ ȘI MOARTE ÎN TRANSNISTRIA
(nr. 40, 1996)

MOARTEA S-A NĂSCUT LA SARAJEVO
(nr. 41, 1996)

MIKE HASSEL

CECENIA, CHIP ÎNLĂCRIMAT

TRADUCERE DE SORIN PETRESCU

N
NEMIRA
1997

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU

© Mike Hassel, 1996

TSCHETSCHENIEN, WEINENDES GESICHT

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin S.C. NEMIRA & Co S.R.L. Reproducerea
integrală sau parțială a textului este interzisă
și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:

**Editura NEMIRA & Co, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1,
București**

Telefon: 223.00.79 Telefax: 222.89.16

Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-9301-27-4

Tatălui meu, rănit în război și în viață...

WASHINGTON DC
Chesapeake Golf
(mai 1996)

William Colby, ex-director CIA, în anii 1973-1976, coborî aparent detașat, deși se concentra la fiecare pas, panta abruptă a dealului, spre golfulețul unde îl aștepta bătrâna canoe. Avea șaptezeci și șase de ani, dar ochii săi migdalați, cu privirea ușor mirată, fața prelungă, pe care ridurile întârziu să apară, fruntea înaltă și netedă îi ofereau imaginea unui adolescent îmbătrânit înainte de vreme.

Vorbea de unul singur cu voce tare, ca și cum l-ar fi avut din nou în preajmă pe vechiul lui adversar și prieten, Oleg Kalugin¹ :

— *Keep the change*² ! Asta spun cu toții mereu. De parcă l-ai putea conștientiza pe Dumnezeu de la naștere. Oleg, Oleg... Lanțul de neuroni din creier, materia superior organizată, cum spuneți voi, marxiștii, abia dacă îți oferă certitudinea Lui. Ca și cum El nu ar putea exista în afara conștiinței noastre. De aceea i-a și spus Dumnezeu fiecăruia dintre noi, atunci când ne-a creat : *Keep the change* ! Și noi nu am știut care era „restul” și care „întregul”.

Colby se urcă în canoe și, ca de obicei, verifică detaliile cu minuțiozitate care-l caracterizase toată viața. În cel de-al doilea război mon-

¹ Ex-director al KGB-ului, rezident în Washington între anii 1965 și 1970 (n. tr.).

² Păstrează restul ! (n. tr.)

dial, luptase împotriva germanilor și a japonezilor, apoi în Coreea și Vietnam. În Vietnam fusese creierul Operațiunii Phoenix — sate incendiate, mii de execuții prin mitraliere din elicopter, inimaginabile torturi. Scăpase din toate.

Ultimii ani și-i petrecuse lucrând împreună cu Oleg Kalughin la un joc video, „primul thriller electronic de după Războiul Rece”, botezat *Spycraft – the Great Game*¹, în cadrul căruia, jucătorul, sfătuit de cei doi superspioni, încearcă să salveze planeta de la Apocalips. Un joc în care apar tot felul de situații-limită : un candidat la alegerile prezidențiale din Rusia este ciuruit ; negustorii de arme vor să-l asasineze pe președintele SUA, iar mafia caucazieni se gândesc doar la modalitatea de a ne ucide pe toți. Un simplu joc. Dar informațiile introduse erau reale.

Colby prinse bine padela în mâini și îndreptă canoa către ieșirea din golfuleț, pentru a intra în curentul repede al afluentului râului Potomac, ce curgea în apropiere. Pe neașteptate, simți o gheară în inimă și o senzație de sufocare îl făcu să-și ducă instinctiv mâinile la gât. Fără echilibrul oferit de padelă, canoa se răsturnă brusc. În mai puțin de un minut, William Colby dispăru, luând cu el, în adâncuri, o mulțime de secrete.

Tipul înalt și zvelt, îmbrăcat într-un costum de scafandru, se ridică din spatele stâncii ce străjuia golfulețul, și strânse antena telescopică de pe micuțul său aparat. Prin interferență cu antena radioului portabil transportat de Colby, reuși să creeze un câmp electromagnetic, îndeajuns de puternic, pentru a declanșa un stop cardiac.

Omul-scafandru prinse în dinți muștiucul tubului de oxigen și se lansă în apa rece. Nu știa de ce trebuise să-l omoare pe acel om. Știa doar un lucru : banii pe care avea să-i primească urmau să-i ajungă până la sfârșitul vieții, pentru un trai decent în Mexic.

¹ „Iscusinta spionajului – Marele joc” (n. tr.).

LOS ANGELES Lipka's Shop Electronics and video games (doi ani mai devreme)

George Feodorovici Djoharin, elev în clasa a VIII-a la Colegiul *Sant Antonio*, ieși îmbujorat de emoție din magazinul *Lipka – jocuri video și electronice*, strângând cu grijă la piept discheta cu jocul CD-ROM *Spycraft*, pe care și-l dorise mai mult decât orice și pentru care muncise luni întregi, pe ascuns, la un lăptar, ca să strângă banii necesari. Și 49,95 de dolari nu se strâng chiar atât de ușor.

Părinții lui nu i-ar fi dat niciodată suma asta pentru așa ceva. Îi cumpăraseră un calculator și o mulțime de alte minunății, dar nu agreau jocurile video de acest gen.

„Bătrâni demodați”, își spuse George. Erau a doua generație a unor imigranți ruși.

Acum, abia aștepta să ajungă acasă și să introducă discheta în calculator. Ai lui veneau tocmai seara, așa că avea timp suficient să-și facă de cap.

Gândul nu-i era la mâncare. Aruncă ghiozdanul și puse PC-ul în funcțiune. Introduse discheta și alese din multitudinea de posibilități un teritoriu aflat undeva, în Caucaz, un teritoriu despre care nu învățase

niciodată, deși era cel mai bun la geografie. Un teritoriu cu o denumire ciudată și, în același timp, incitantă : CECENIA.

Mafia caucaziană, citi George pe ecran, se pregătește să vă omoare pe toți. În colaborare directă cu fundamentalistii islamici din Algeria și cu fanaticii libieni, vor să răstoarne ordinea mondială. Bosnia a fost o dovadă. Cecenia – un teritoriu rus – și-a declarat independența în 1991. De atunci, și-a format o armată, un guvern, un steag și un imn propriu. Dacă lucrurile rămân așa, sfârșitul lumii nu este departe. Trebuie acționat ACUM !

George Feodorovici Djoharin folosi mausul și-i ceru sfatul lui Kalugin. Superspionul rus dictă : *Intrați acum cu trupe în Cecenia și ocupați Groznii.*

Dar George nu se mulțumi ; ceru și sfatul lui Colby. Americanul era la fel de laconic : *Creați o forță de diversiune în cadrul armatei cecene. Singura sursă : mercenarii. Spațiu de recrutare : Sierra Leone.*

Unui neavizat i s-ar părea ciudat ca, într-una dintre cele mai sărace țări din lume, să se afle un cazinou, *Lagoonda*, care să poată concura cu suratele sale din Las Vegas. Dar asta nu era singura surpriză oferită de Freetown¹.

O salbă întreagă de hoteluri cochete, restaurante somptuoase, night-club-uri și cazinouri făcea notă discordantă cu maghernițele ce străjuiau periferiile.

Aventurieri, căutători de aur și diamante, prostituate din Asia și America Latină, marinari în căutare de lucru și, în special, mercenari, alcătuiau fauna locală.

În special, mercenari ! Sud-africani de-ai lui Eeben Barlow², francezi rămași din ceea ce fuseseră o dată *les affreux*³, aviatori ruși puși în slujba „guvernărilor“, americani dezertați din comandourile sosite în Liberia, Somalia și Guineea. Și noi.

Formând cu toții o armată nouă de câini ai războiului, care, pentru un dolar în plus, s-ar fi încumetat să schimbe orice guvern din orice parte a lumii în douăzeci și patru de ore.

Colosul este la un pas de infarct când bila ruletei se oprește pe roșu. Câștigă aproape patru mii de dolari (leafa lui pe o săptămână), și asta fără să-și riște în nici un fel viața. Strânge fisele la piept și dă fuga la casierie, unde le schimbă pe bani buni. Casierul negru îl privește languros și ultima sută o numără încet, în banc-

¹ Capitala Republicii Sierra Leone (n. tr.).

² Celebru conducător al societății sud-africane Executive Outcome, care se ocupă mascat cu recrutarea mercenarilor (n. tr.).

³ „Înfrișătorii“, denumire dată trupelor de mercenari care au luptat în special în Africa, conduse de legendarul comandant, de origine franceză, Bob Denard (n. tr.).

note de cinci dolari. Colosul mormăie ceva din care se distinge doar cuvintele „cioară“ și „diaree“, după care înhață tot monetarul, lăsându-l pe negrotei cu buzele mai umflate decât de obicei.

E superstițios ca o fată bătrână la menopauză. Atunci când obține un câștig mare dintr-o dată, se retrage din joc. Colosul împinge câțiva sud-africani și caută ușa de ieșire, dar îl oprește un mulatru înalt, slab și noduros, ca un bambus.

— *Monseur*, i se adresează acesta într-o franceză trecută prin mașina de tocat, de ce ne părășiți așa devreme ?

— Te bag în mă-ta ! îi dă Colosul cea mai apropiată adresă. Dacă vrei să scuipi ceva printre dinții ăia cariați, fă-o pe o limbă mai omenească. Ce părere ai de engleză ?

— Este a doua mea limbă, fredonează mulatru într-un dialect de baltă.

— Îmi închipui că pe aia din gură o folosești drept puță, intonează voios Colosul, trimițându-i un pumn în plexul solar.

Fred Maragano, căci așa îl cheamă pe fijianul înalt, slab și noduros, se îndoaie ca un semn de întrebare și se grăbește să inhaleze tot oxigenul din zonă. Dar Colosul nu se poate bucura de reușită. O bătă cu inserție de plumb i se prăvălește peste ceafă, și se lungeste cuminte pe jos, lângă interlocutorul său.

Legea nescrisă a capitalei Freetown era : bea, mănâncă, regulează, strigă, bate, dar nu ucide !

Ca urmare, arunc bătrânul meu cuțit Teck în coapsa atentatorului din umbră, și nu în inimă. După care începe caftul.

Dacă aș fi avut atunci o cameră video, aș fi primit premiul Oscar pentru cel mai autentic film despre viața unor *desperados*. Se împart mai mulți pumni decât într-un campionat mondial de box profesionist și se trag șuturi mai ceva ca într-o divizie de fotbal sud-americană.

Totul încetează la un foc de revolver. Pot să recunosc pocnetul Mauserului lui Pavlovici dintr-o mie. Nu-i nici șeful poliției locale și nici patronul locantei. E mult mai mult.

— *Bom dia* !¹

¹ Bună ziua ! (lb. portugheză) (n. tr.)

„Un sârb vorbește portugheza în Sierra Leone“, îmi trece automat prin cap o asociere total idioată. Dar dacă te convingi că sârbul este maiorul Pavlovici, asocierea devine dintr-o dată firească. Poate prea firească.

Alături de maior, se află un tip înalt, cu umeri de halterofil. Are părul blond, creț și tuns scurt, iar ochii de un albastru lăptos îți amintesc de zăpezile veșnice de pe Kilimandjaro. Sub mânecile uniforme suflecate îi putem admira un uriaș ceas Honki, prins la mână stângă.

— Suntem oaspeți în acest mirific oraș, ne informează cu amabilitate maiorul. Ce vor spune gazdele despre noi ?!

Țâțâie câțva timp din buze și ridică de jos cuțitul meu Teck. Îl privește îndelung, ca pe un căcat de ihtiozaur, și, după ce șterge sângele de pe lama mai ascuțită decât o spadă de Toledo, îl pune în buzunar.

— E cuțitul meu ! găsește Colosul cu cale să intervină, o dată trezit din leșinul instantaneu. Tocmai mă pregăteam să tranșez o bucată de carne pentru masa de prânz, explică el prezența sângelui îndepărtat de Pavlovici. De altfel, musafirii nepoftiți, nu sunt deloc bine veniți.

Pavlovici râde ca un crocodil gădilat la boașe și se întoarce spre misteriosul său însoțitor :

— Ce părere ai, Vladimir, în ce haită ai nimerit ?!

Sus-pumitul ne scrutează pe rând cu privirea scăpată parcă dintr-o grădină zoologică și zăbovește mai îndelung asupra Colosului. E prea mult pentru bietul american.

— Știu că nu sunt genul tău, urlă soldatul Frederik Sheldon, poreclit Colosul. Nu-i nimic, voi cutreiera lumea, voi trece peste munți și ape, până când voi găsi pe cineva care să aibă nevoie și de mine. Adio, minunată apariție ! Florin, mă însoțești !

Dau să mă ridic, dar Vladimir îi pune americanului o mână pe umăr și-l oprește din pălăvrăgeală. Sunt gata să-l ating, însă ceva necunoscut îmi spune să mai aștept. După războiul din Bosnia, Colosul și cu mine am devenit cei mai buni prieteni, dar și mai bun prieten îmi era instinctul.

— Nu trebuie să pleci chiar acum, mormăie leneș Vladimir. Aici, în spate, avem o cameră specială unde pocherul e un fel de Popa Prostu'. Femei și votcă din plin. La cerere, se găsește și sampanie.

Posesor al unei prostii înăscute, Colosul se lipește de tip și-i suflă în ureche :

— Te plătesc ăștia pentru publicitate, sau ești doar maimuța de serviciu ?

— Să spunem că sunt tipul care scoate banii pentru următoarele luni, face Vladimir, obținând un efect instantaneu.

Colosul și cu mine schimbăm o privire scurtă cu Pavlovici, și iată-ne îmblânziți.

— Așadar, unde spuneai că se află camera aia minunată ? reia Colosul o conversație aproape uitată.

Lucrurile revin repede pe făgașul normal. Vladimir Șcedrin are pașapoartele pentru Delfi *via* Mogadiscio și câte un avans *cash* pentru fiecare.

— Îl luăm și pe-ăsta ? întreabă interesat Colosul, arătând din cap spre Fijian.

— Fred Maragano, precizează Vladimir, este un veteran al Serviciilor Speciale engleze. El va fi coordonatorul comandoului. Va primi ordine numai de la mine. Iar eu mă supun unui singur om : maiorul Pavlovici.

După un moment de tăcere, Colosul consideră că e cazul să-și exprime unele nedumeriri.

— Toate bune, vere, dar noi ce facem la Delfi ? Din câte știu, ăsta e un oraș în India. Cu cine ne batem acolo ?

— Acolo nu ne batem, precizează Pavlovici. Nici aici, nici acolo. Ne vom bate în cu totul alt loc. În Cecenia.

Colosul rumegă o vreme noua problemă și oferă pe tavă soluția.

— Să mergem direct acolo ! Vom economisi bani și timp !

— Tâmpenia ta este deja legendară, îl anunță voios Pavlovici. Nu ești plătit să vorbești tot timpul. Ești plătit să tragi la ordin și să ucizi tot ce vezi în fața ochilor. Ai înțeles ?

— Am înțeles, domnule maior, sare Colosul, bătând din pînă, ca un cocoș în pragul împerecherii. Tocmai vă aflați în fața ochilor mei. Preferați pistolul sau pușca-mitralieră ?

— Rahat ! răspunde maiorul în stilu-i caracteristic.

— Îmi pare rău, replică Colosul. Am avut deja scaun dis-de-diminează. Mi-e teamă că va trebui să așteptați până mâine.

Și, ca să nu-l lase chiar cu ochii în soare, trage un pârț plin de promisiuni.

— Ai două soluții, îi explică, răbdător, Șcedrin. Ori semnezi acum un contract pe șase luni, pentru nouăzeci de mii de dolari, fără prime, ori faci stânga-mprejur și dispari cu viteza luminii.

— Există și o a treia soluție, intervin eu, simțindu-mă mai solidar ca oricând cu americanul.

Dar nu mai apuc să le-o expun. Pavlovici ridică o masă din lemn de trandafir, cu ușurința cu care ar fi ridicat racheta de badminton, și o repede spre noi, făcându-ne una cu pământul.

Întrecuserăm cu siguranță măsura !

Ne revenim abia în avion, un Hercules cu un picior în pensie, care, ca orice avion cargo, îți oferă posibilitatea să stai nas în nas cu ceilalți pasageri. Acum, destul de puțini.

Avionul efectuează, de fapt, un transport de armament greu pentru Kashmir¹ și, printre containerele uriașe, ni se găsesc și nouă locuri.

— Sunt Vladimir Șcedrin, reia rusul prezentările, fixându-ne cu ochii lui mai albi decât ai unui lup polar. Acesta este Frederik Sheldon, supranumit Colosul. Nu vă sfătuiesc să jucați pocher cu el și nici să intrați în vreo discuție pe teme filozofice. Florin Zamfir vine din România. A luptat în timpul loviturii de stat de-acolo, apoi în Angola, în Transnistria și în Bosnia. Specialist în lupta corp-la-corp. Fred Maragano, poreclit Fijianul, fost ucigaș plătit, a lucrat pentru mai multe Servicii Secrete. E vânat de englezi. Aiki Sumaru e japonez, să nu-l confundați cu altă specie, precizează Vladimir. Îi puteți spune Shogunul, fost membru al

¹ Provincie din India (n. tr.).

sectei AUM¹. Pe maiorul Pavlovici nu trebuie să-l mai prezint. Restul plutonului îl vom întâlni la Suhumi. Vă spun de pe-acum că ne vom confrunta cu armata rusă. Este un război pierdut dinainte, dar pentru noi nu asta contează. Nu e nevoie de noi ca să facem comentarii politice pe o temă dată.

Colosul trage un gât sănătos dintr-o sticloanță care, în mod sigur, nu conține sirop de tuse, și pune punctul pe i :

— Bătrâne, mult mai interesant e să ne spui unde se află buda în hardughia asta. Constipația mea începe să dea semne îngrijorătoare.

— Un avion cargo nu este prevăzut cu așa ceva, precizează Vladimir. Dar te poți căca cu nonșalanță în coada avionului. Aia se deschide prima, și nimeni nu va bănuși ceva necurat.

Îl urmărește pe Colos ca o supraveghetorie de la un pension de fete și reia :

— Veți lupta alături de unii dintre cei mai sălbatici războinici din lume, împotriva unor trupe destul de slab pregătite, dar numeroase. Scenariul e simplu : cât mai mulți morți și cât mai multe distrugerii.

Este întrerupt de o rafală de bășini venită dinspre coada avionului, dar nu cedează.

— Ați fost aleși voi, zice rusul pe un ton ceva mai ridicat, pentru că puteți ucide oricât, fără să vă apuce durerea de stomac. Pe tăblițele voastre de identitate sunt trecute nume false, cu rezonanță caucaziană.

— Țineți cont de faptul că aveți în față celebra Armată Roșie, precizează Pavlovici. Nu se află printre cele mai bune trupe, dar, oricum, e bine garnisită tehnic și logistic. Și mult superioară numeric. Nu-i nevoie să muriți eroic pe câmpul de luptă, ci să faceți cât mai multă vâlvă.

— Cecenia trebuie să devină genunchiul îndoit în fața atotputerniciei țarului Boris ! adaugă Șcedrin, aprinzându-și pipa lui de lemn de scoruș. Să nu uităm că anul viitor sunt alegerile, și în nici un caz nu trebuie să vină comuniștii la putere.

¹ Sectă extremistă din Japonia (n. tr.).

— Aș fi vrut să mă spăl pe mâini, spune Colosul, când revine, în timp ce își ține brațele depărtate de trup, aidoma unui chirurg pe cale să intre în sala de operații.

— Cred că n-ai mai făcut un duș de câteva luni bune, îi aruncă Pavlovici, ce te-a apucat acum ?!

— Exagerați, domnule maior, replică ofensat Colosul, nu mai departe de alaltăieri, pe drumul spre hotel, m-a prins o ploaie torențială și nu aveam umbrela la mine.

Dar Pavlovici dă plictisit din mână și pornește să ne explice cum vom parcurge drumul de la Delfi la Suhumi. Nimeni nu trebuie să afle că, alături de ceceni, luptă voluntari din țările Islamului, dar și mercenari tocmiți pe bani grei. Așa cum nimeni nu trebuie să afle că, alături de trupele regulate ruse, luptă alți mercenari recrutați din Afghanistan, Iordania și Ucraina.

Este o meserie care nu va dispărea niciodată, pentru că oamenii au fost însămânțați de Diavol și acționează doar la porunca lui : ucide-ți aproapele !

La Suhumi ni se înmânează plăcuțele de identitate și livretele. Mă numesc Zaher Mamulov și sunt urmașul unei străvechi familii caucaziene. Colosul este cel mai încântat dintre noi. Zbieră ca o balenă dusă la castrare și le arată tuturor plăcuța pe care scrie : Urhan Fakarev¹.

— Eu sunt cel care v-o trage, copii ! Fiți pregătiți. Dacă e să vi se-ntâmplesse, vă veți simți cum nu se poate mai bine. Și acum, la luptă !

Intră ca un bolid în primul bar întâlnit în cale, de fapt, o crâșmă nenorocită, în care n-ai lăsa singur nici un doberman bine dresat, urmat îndeaproape de proaspeții botezați.

— E botez, nu-i așa ? zice el cu prestanță. Nu vom mânca un miel, în schimb, vom urma toate regulile. Având în vedere că nu suntem pe malul Iordanului și că aici apa este infectă, propun să începem cu bere.

Ospătarul, care este și patronul bombei, îl privește cu nedismulată uimire și ridică din umerii lui dohofani. Mustăța tip Stalin

¹ „Fak“ este transcrierea fonetică a cuvântului englezesc *fuck* (n. tr.).

i se zbârlește puțin. Colosul încearcă să-l facă să înțeleagă, apelând la limbajul internațional, dar mustăciosul rămâne impasibil. Nu auzise în viața lui de bere.

— La dracu', face uriașul, cu un aer de renunțare, atunci adu-ne ceva de băut ! Asta pricepi ?

O mână grea se lasă pe umărul meu și, când mă întorc, rămân ca la teatru.

— Iusuf, tu ești¹ ? Credeam că ai murit.

Tătarul îmi arată dinții lui de cal și strigă ceva repede spre cârciumar. Nu apuc să fac prezentările, și pe masă apar câteva stacane de un litru pline cu bere.

— E chiar bere ! se miră Colosul, prinzându-l de mână pe cârciumar. Bine, idiotule, când ți-am cerut eu, de ce-ai făcut pe mortu' în păpușoi ?

— Pe-aici, berea nu e cea pe care o știi tu, se numește cu totul altfel, i-o taie Iusuf.

— Ce cauți aici ? întreb eu ca prostul.

— Evident că n-am venit la culeș de ciuperci. Caut ce cauți și tu, și voi toți. *Dolari*.

După Transnistria, Iusuf Ciler luptase din greu în Nagorno-Karabah² și în Osetia de Nord³, fără să știe foarte precis, după propria-i mărturisire, de partea cui. Fusesse plătit regește și-și permisese o vacanță de șase luni în Tahiti.

— Femei ca acolo nu găsești nicăieri, ne împărtășește el, cu ochii lucind încă de poftă.

Colosul scoate, nimeni nu știe de unde, un pix și un carnetel și se pregătește să noteze coordonatele geografice ale insulei, ca și unele amănunte despre felul în care trebuie să te comporti, o dată ajuns acolo.

— Eu fost, guiță, tot numai un zâmbet, Aiki, poreclit Shogunul. Tata fost și el. Bunicul, la fel.

— La voi în familie e o tradiție ? îl întreb eu, amabil.

¹ Personaj din *Spaină și moarte în Transnistria*, de același autor (n. tr.).

² Enclavă a armenilor în Azerbaidjan (n. tr.).

³ Provincie în nordul Georgiei (Gruzia) (n. tr.).

— Bunicul pe *Bounty*¹, tata în război, eu în vacanță.

Colosul îl privește cu invidie și-și golește stacana dintr-o sorbitură, după care, chipurile neatent, o golește și pe cea din fața japonezului. Aiki râde iar, deși pe un ton mai jos.

— Bună berea ! zice el, scoțând un teanc de dolari. Mai luăm. Dacă dolari, și bere.

Dar pe american nu-l atingi cu chestii de-astea, care țin de bunul-simț.

— Mă consider invitatul tău, o trăneste Colosul, făcând loc unei râgâieli recalcitrante.

Cheful durează până spre ziuă. Ne ducem la culcare, sprijinindu-ne unul de altul și cântând de mama-focului cele mai porcoase cântece pe care le cunoaștem. Câteva prostituate ucrainene ne atacă la drumul mare, dar nu avem chef de ele. Simțim moartea în preajmă și, cu toată duritatea arătată, sufletul ne e ca un arici. Știm că într-o zi vom muri, dar faptul că nu știm în care nu ne îngrozește. Mai degrabă, gândul că omenirea va continua să existe, ca și când noi n-am fi fost nicicând pe lume.

Trei elicoptere MI-17 ne preiau de pe un aeroport militar aflat la periferia orașului Suhumi și traversează nestânjenite granițele cu Ingușetia și Cecenia. Cinci ore de zbor în condiții căinești, dar, atunci când ești mercenar, nu te poți plânge vreunei companii aeriene sau vreunui oficiu de protecție a călătorilor în spațiul aerian.

Cu tot zgomotul motoarelor, Iusuf găsește posibilitatea să ne împărtășească aventurile lui din zonă.

— Prin părțile locului, se folosesc toate armele posibile. În Nagorno, am întâlnit un țăran care folosea praștia. E drept că arunca cu pietre după nevastă-sa, care nu se grăbise să-i aducă masa, dar, câteodată, o praștie poate fi la fel de periculoasă ca un aruncător de grenade. Rușii sunt din cale-afară de răi. Au trimis câteva unități de blindate mascate. Rad totul, bombardează de parcă ar fi la poligonul de trageri.

¹ Referire la legendara revoltă a marinarilor de pe vasul englezesc *Bounty*, care au debarcat ulterior în Tahiti (n. tr.).

— Femeile cum sunt pe-aici ? se informează Colosul, cu gândul la Tahiti.

— Urâte și bătrâne. Rar găsești câte o bucatică să te faci să uiți de tine. Le ascund. Rușii o țin într-un viol, ai zice că nu au mai fost la femei din timpul celui de-al doilea război mondial. Babele sunt cele mai fericite pe chestia asta. Nu-i de colea să te ia la coțait o trupă de puștani de nouășpe ani. Cu banii nu prea ai ce face prin părțile astea. Băutură găsești căcălău măria ta, și ieftină. În plus, de la fiecare rus mort, te poți aproviziona cu cel puțin doi litri de votcă — atât măsoară „bidonașele” lor. Apă nu v-aș sfătui să beți. Primul lucru pe care-l fac cuceritorii pe-aici e să otrăvească fântânile.

— Nu prea seamănă cu Acapulco, își dă cu părerea Shogunul, dezvelindu-și fasolea.

— Dar nici noi nu semănăm cu o echipă de cercetători propuși pentru premiul Nobel, zic eu, ajustând puțin cureaua AKM-ului.

Vladimir Șcedrin își scutură pipa din lemn de scoruș și se hotărăște să iasă din muțenie.

— Să vă țineți departe de populația civilă. Rușii trag în special în aglomerații. Vor să ucidă cât mai mulți, într-un timp cât mai scurt. Caută să-i extermine pe toți cecenii. Să vă țineți departe și de detașamentele izolate de ceceni. Pot avea loc confuzii, nu prea arătați a caucazieni.

— Atunci, cel mai bine ar fi să ne ținem departe de Cecenia, intervine Colosul, cu aerul de a fi găsit soluția optimă pentru o problemă foarte complicată.

Dar Vladimir este de un calm olimpiu. Freamătă un pic din buci pe scaunul incomod și reia :

— Dacă localnicii vă oferă mâncare, ar fi bine s-o testați mai întâi pe un câine sau pe orice alt animal vă iese în cale. Dacă nu întâlniți nimic de genul ăsta, testați-o pe un prizonier. În caz că e otrăvită, vă va mulțumi că l-ați scăpat de chinuri, dacă nu, vă va mulțumi că l-ați hrănit. Atenție mărită la lansatoarele de rachete — sunt destul de vechi și s-ar putea să vă facă figuri. Același lucru în ceea ce privește aruncătoarele de flăcări. În rest, sunt

arme noi, abia venite din Cehia. Ah, să nu uit ! E preferabil să nu cădeți de vii în mâinile rușilor. Ultimul despre care știu că i s-a întâmplat asta a fost jupuit de viu și băgat într-un mușuroi de furnici. A mai trăit două zile, și poate ar mai fi dus-o, dacă unui șobolan răătăcit prin zonă nu i-ar fi trecut prin cap să-i sugă sângele din carotidă.

Suntem desantați în Urus-Martan, un sat situat la douăzeci de kilometri de capitala Groznîi. Zgomotul luptelor se aude până aici, și la orizont zărim când și când luminițe și trombe de fum negru. Febra războiului ne intră în sânge, iar în ochi avem sclipiri de nebunie. Trupurile ne tremură ușor și mâinile mângâie inconștient, ca pe niște câini credincioși, armele încă tăcute. În curând vor ucide oameni — bărbați, femei și copii, pe care mamele s-au chinuit ani în șir să-i ocrotească.

O dată îndeplinită misiunea, elicopterele MI-17 iau drumul înapoi. Ne adunăm într-un soi de cort, unde Pavlovici și Șcedrin ne prezintă ultimele detalii ale misiunii noastre pentru noaptea ce vine. Suntem gata să ieșim la aer, când intră în cort un tip nu prea înalt, cu bărbuță și mustăcioară, îmbrăcat într-un costum de cazac. Are ochii ca un tăiș de brici și privirea lui e mai poruncitoare ca un cuvânt.

Pavlovici ordonă poziția de drepti și dă raportul noului personaj.

— Domnule comandant, comandoul de elită al trupelor angajate de guvernul dumneavoastră este pregătit pentru misiunea încredințată.

Cecenul îi strânge mâna și ne face semn să ne așezăm. Se numește Șamil Basaev. Deși tânăr, reprezintă o figură legendară pentru poporul cecen.

— Vă aduc un salut din partea generalului Dudaev, începe el să vorbească. Vă mulțumesc că ați îmbrățișat cauza noastră și că ne ajutați în lupta împotriva monstrului rus. Nu am multe să vă spun. Situația strategică vă este cunoscută. Groznîi e pierdut pe jumătate, dar trebuie făcut în așa fel, încât Palatul Prezidențial să nu cadă încă în mâinile rușilor. Vă cer să opriți prin orice mijloace trupele Ministerului de Interne rus, conduse de generalul Vo-

robiov, pentru cel puțin trei zile. După care, vă veți putea retrage. Nu uitați că nu sunteți singuri. Până nu va muri ultimul cecen, acest pământ nu va fi niciodată al rușilor. Au venit pe tancuri și vor pleca în sicrie !

Ne trece din nou în revistă, salută scurt și dispăre, urmat îndeaproape de Pavlovici. Zgomotul bombardamentelor se intensifică. Auzim și câteva avioane care traversează rapid cerul. Ne vom bate pentru o bucată de pământ reprezentând nu mai mult de o miime din teritoriul vastei Rusii. Dar o bucată de mustind de petrol. Și cu o poziție strategică de maximă importanță.

Ca mercenar, primesc douăzeci și unu de mii de dolari pe lună. În schimb, îmi ofer capacitatea și pregătirea de luptă și mă supun necondiționat ordinelor superioare, fără să am posibilitatea de a refuza vreo misiune. În calculul ăsta intră și riscul de a rămâne infirm pe viață sau de a muri.

Dar altfel, eu nu pot trăi. Liana¹ va trebui să mai aștepte. Nu mă văd încă în postura unui profesoraș de țară, dornic să se ocupe, în timpul liber, cu creșterea păsărilor și animalelor.

Luăm în primire armamentul și ne apucăm să-l dichisim. De-acum, arma nu mai este doar unealta care ucide, ci și prietenul de care ai nevoie în confruntarea pe viață și pe moarte ce stă să înceapă. Suntem prea experimentați ca să neglijăm vreun detaliu. Se ține cont de cel mai mic lucru și orice defect este remediat urgent.

Shogunul îngână un cântecel în limba japoneză, cu niște inflexiuni stranii, în timp ce verifică piesă cu piesă mecanismul aruncătorului de flăcări. Fred Maragano, Fijianul, face pasiune din curățarea unui AG, care a cunoscut și zile mai bune. Tătarul Iusuf încarcă meticulos banda de cartușe pentru mitraliera HLIM, de producție cehească, care poate scuipa până la două mii de cartușe pe minut. Pare un pelican mare și gras, ce-și depune ouăle într-un cuib de cuci.

Nu vorbește nimeni. Nimeni, în afara Colosului.

¹ Vezi Pentru bani, înainte ! și urm., în care logodnica lui Florin, Liana, îi promite să-l aștepte trei ani (n. tr.).

Ne privește cu singurul lui ochi valid și se scarpină la subsoară, în căutarea unor păduchi supraviețuitori.

— Cum stăm așa, pe vine, și lucrăm la „lătrătoare“, parcă am fi un sobor de babe constipate, la o căcăstoare comună.

Îl fixează pe japonez și se arată deosebit de intrigat de modul în care acesta își folosește vocea.

— Este un vechi cântec japonez din secolul al XV-lea, îl lămurește Shogunul, cu toate că uriașul nu dă doi bani pe istoria muzicii asiatice. E vorba de un tânăr alungat de tatăl său, un samurai, pentru că s-a îndrăgostit de servitoarea din casă.

— Am văzut filmul, pretinde Colosul cu nerușinare. Dar nu asta contează. Te întrebam dacă chițăielile tale n-ar putea fi înlocuite cu lucruri mult mai plăcute auzului. Dacă tot stăm aici și ne pâțim din greu, măcar să ascultăm ceva mai interesant. Ce-ar fi, micuțule Aiki, să ne povestești despre uimitoarea ta apariție pe lume și despre faptele tale de viteză.

Shogunul râde scurt și scoate din raniță sticla lui verzuie cu saké.

— Tu nu vrei poveste. Tu vrei asta. Dar știi că nu poți obține fără poveste. E adevărat, american ?

— Ești deștept, recunoaște americanul. Dacă toți japonezii ar fi ca tine, ar trebui ca noi ceilalți să ne mutăm pe altă planetă.

La vederea băuturii, Colosul devine deosebit de manierat. Întinde mâna și trage prudent o dușcă. De când cu palinca lui Szücs Attila, e pățit¹. Se strâmbă puțin, dar pare să aprecieze calitatea băuturii.

— Voi, japonezii, aveți multe lucruri bune, admite el. După ce v-am tras-o la cur în cel de-al doilea război mondial, v-ați mai deșteptat.

— Mulțumesc, zice Shogunul, înclinând din capul lui ca un pepene galben. Tatăl meu, Ogadu Sumaru, a luptat în Iwo Jima. El povestea că, după război, americanii au interzis poporului nipon să mai producă arme, dar, ca să aibă din ce trăi, l-au lăsat să producă automobile. Tatăl meu, Ogadu Sumaru, a lucrat la

¹ Episod din Moartea s-a născut la Sarajevo, de același autor (n. tr.).

proiectarea primului automobil nipon. Când l-au văzut, americanii mai-mai că s-au prăpădit de râs. Arăta ca o trotinetă blindată. „Da, da“, au spus americanii, „fabricați mașini, nu arme“. Anii au trecut. Tatăl meu, Ogađu Sumaru, a ieșit la pensie de la Uzinele Toyota. În ziua pensiei, o delegație de americani venise să studieze „fenomenul japonez“, și șeful delegației a spus : „Voi, japonezii, lăsați mașinile. Fabricați arme !“

Colosul profită de amuzamentul general, pentru a trage un gât de saké peste rând. Dar Shogunul nu era supărăcios.

— Dăm la toți, american, nu bei doar tu. După aia o să spui ca japonezii să nu mai facă nici arme, să facă saké. Hi-hi-hi !

— Râzi ca un cangur care o ia pe la spate de la un șoricel, zice Colosul, pasând sticla mai departe. Tatăl meu, al cărui nume nu vi-l spun, întrucât n-am știut niciodată cu exactitate cum îl chema, nu ezita ca, de fiecare dată când îmi frigea curul cu centura lui, și nu erau prea rare cazurile, să-mi facă cunoscută principala, și singura, lui maximă : „Nu poți avea totul pe lumea asta“, zicea el, croindu-mă cu profesionalism, „dar pentru o băutură și o bătaie bună se găsește oricând timp“.

— Tatăl meu, Ogađu Sumaru, ne pune pe noi, copiii, să stăm în genunchi pe coji de nucă, ori de câte ori greșeam cu ceva. Își mijește ochii oblici și continuă : Mie nu mi-a folosit. La șaisprezece ani, un prieten m-a dus pentru prima oară la o întrunire a sectei AUM, unde am luat cunoștință cu drogurile. Peste câteva luni, am fugit de-acasă și am rămas lângă guru, să-l servesc pentru tot restul vieții. S-a plictisit însă curând de mine. Veneau la rând alți băieți tineri. Am fost dus la o tabără secretă în Coreea și pregătit pentru activități de terorism. La douăzeci de ani, eram printre cei mai buni soldați ai Armatei Secrete. Într-o zi, m-au împrumutat iranienilor, care m-au trimis în America, să semăn panică la Los Angeles. Dar n-am mai apucat, deși aveam un plan foarte bine pus la punct. M-au prins exact când montam ultima bombă. Dacă aș fi reușit, un sfert de oraș ar fi fost acum distrus din temelii. M-au condamnat la câteva zeci de ani și m-au închis la Alcatraz. Din acea clipă, viața mea se încheiase, și nu-mai pentru că acceptasem să merg cu prietenul meu la o întrunire

a sectei. Tocmai găsisem o metodă sigură de sinucidere, când am aflat, pe căi ascunse, că fratele meu geamăn, Dazai Sumaru, se afla și el în aceeași închisoare. Nici el nu urmăse sfaturile tatălui nostru, Ogađu Sumaru, și se apucase de contrabandă. Numai că el executase jumătate din pedeapsă și urma să fie eliberat pentru bună purtare.

Shogunul preia sticla de saké, dar, în loc să bea direct, ca noi, scoate din buzunarul de la mânecă un păhărel cât un degetar, și-și toarnă cu pioșenie, umplându-l ochi. Mormăie ceva pe limba lui și-l dă de dușcă. Zâmbește ca o veveriță care tocmai a câștigat la loto și reia istoria :

— Deținuții se dușmănesc tare între ei, dar când e să le-o tragă gardienilor, formează o familie. Au făcut pe dracu'-n patru să fiu internat în același timp cu Dazai la infirmerie. A trebuit doar să schimbăm paturile, restul a mers de la sine. I-am preluat fișa și haina cu numărul de înmatriculare, și iată-mă răspunzând la numele de Dazai Sumaru, atunci când a venit ziua eliberării. M-am oprit direct în port și i-am oferit toți banii unui căpitan taiwanez, care m-a ascuns pe vasul lui, cu destinația Africa de Sud. Aveam o singură șansă pentru a mă pierde definitiv — să intru în trupele de mercenari.

După un moment de tăcere, în care se fac auzite numai gălăituri, Fijianul întreabă cu vocea lui dulceagă :

— Și cu fratele tău ce s-a-ntâmpat ?

— L-au descoperit, bineînțeles. Am citit într-un ziar că a fost un scandal de pomină, s-a lăsat cu o mulțime de destituiri. Fratelui meu, Dazai Sumaru, i-au mai dat câțiva ani în plus, dar altceva n-au avut ce-i face. Au fost nevoiți să-l elibereze, până la urmă.

— E o poveste a dracului de întortocheată, face Iusuf, lăsând deoparte banda cu cartușe și umplându-și pipa lui încovoiată. Te aștepti ca nimeni să n-o creadă.

Vladimir se întinde ca o pisică uriașă, tocmai ieșită dintr-o coțială, și prinde și el glas :

— Povestea e cum nu se poate mai adevărată. Shogunul a fost dat în urmărire în toată lumea și condamnat la moarte în contumacie.

— Dar tu de unde știi ? se răstoiește Colosul, uitând, ca întotdeauna, de respectul datorat gradelor superioare.

— Am văzut un raport secret al Interpolului, pe când luptam în Bosnia. De altfel, dacă ai fi învățat să citești, l-ai fi putut parcurge și tu. Era atât de secret, că mai era puțin și urma să fie afișat pe ziduri.

— La masă, copii ! strigă Pavlovici, intrând pe neașteptate în cort. Și după aceea nani. Vacanța se apropie de sfârșit. La noapte intrăm în bumbăceală.

Colosul dă buzna primul pe ușa cortului, aidoma unui indian urmărit de jumătate din Armata Federală. Aproape că-l dărmă pe Pavlovici, care suduie ca un birjar în timpul orelor de program.

Masa, instalată într-un hambar, este de fapt o tăblie lungă, așezată pe niște capre de lemn. În jur sunt dispuse scăunele cu trei picioare și lăzi goale de muniție. Când ajungem noi, Colosul tocmai termină a doua porție de ciorbă cu carne și-și repede labele în hălcile de oaie aflate pe niște tăvi uriașe.

Câțiva ceceni pripășiți prin jur îl privesc cu respect. Îi cer să-i lase să-l pipăie, lucru acceptat cu generozitate. Cecenii țâțâie din buze și schimbă între ei impresii admirative. N-au văzut niciodată un om care să înghită dintr-o singură îmbucătură bucăți întregi de carne, bând în același timp direct din bărdaca plină cu vin rubiniu. Trosnetul oaselor dintre fălcile americanului le amintește de căpcăunii din basmele înspăimântătoare cu care îi delectau bunicile lor caucaziene.

Doi dintre ceceni, Șamil și Zelimhan, hotărăsc pe loc să-l urmeze pe uriaș pretutindeni, pe tot parcursul luptelor.

Între două îmbucături, Colosul apucă să raporteze :

— Domnule maior, conform dispozițiilor dumneavoastră, testez mâncarea primită de la localnici, așa încât, domnul maior și camarazii mei să nu sufere, Doamne ferește, după aceea de constipație sau, și mai rău, de diaree turbată.

Găsește timp să bată și din călcâie, făcându-i semn unei babornite să-i umple stacana, care ar fi putut astâmpăra setea unui pluton de beduini.

Mâncăm hămesiți și însetați. Veșnica oboseală începe să-și arate colții. Pentru ceea ce urmează să facem, refacerea fizică este esențială.

Terminăm într-un târziu și suntem conduși într-un grajd tip colhoz, ținut cu fân.

— Asta-i dormitorul vostru, ne explică Pavlovici. O să vă odihniți mai bine decât într-un hotel de cinci stele. Peste opt ore, deșteptarea.

— Dar ce se-ntâmplă aici ? se aude vocea ofuscată a Colosului, pus mereu pe harță.

— Ce mai vrei ?! urlă maiorul sârb, ajuns la limita răbdării. Dacă-i vorba din nou de una dintre tâmpeniile tale, te împușc aici, acum, cu toți de față !

Colosul se face mic, dacă așa ceva e posibil, și tace ca un pește în burta unei mâte. Abia după ce Pavlovici pleacă țănoș, de parcă ar-păși printre niște mine antitanc, ne destăinuie nedumerirea lui :

— Am vrut să-ntreb dacă există și room-service. Aveam de gând să comand ceva de băut.

Mirosul de fân este îmbătător și în curând dormim duși. Somn de animal, în locul cel mai potrivit pentru așa ceva.

Suntem deșteptați aproape de ora douăsprezece noaptea. Camioanele care ne vor transporta la Groznîi au deja motoarele ambalate. Luptele s-au întetit. Orizontul e roșu, ca și cum soarele s-ar pregăti să apară în miez de noapte. Zgomotele bombardamentelor de artilerie ajung până la noi, ca răsuflarea unui balaur rănit.

Ne imbarcăm și, în mai puțin de o jumătate de oră, pătrundem în periferiile capitalei. Casele par părăsite și, cu cât înaintăm, încep să se ivească blocuri mici, pe care rănilor războiului își fac simțită prezența.

Nu mai luptasem de mult împotriva unei armate regulate, dar nu mă amănesc. N-am să stau într-o tranșee, de unde să pâțăm din când în când spre pozițiile inamice. Misiunea este cu totul alta. Comando.

Aproape de centru, coborâm și ne alăturăm unui detașament de combatanți ceceni, conduși de un individ înalt, cu nas acvilin, căruia toți îi spun comandantul Said.

— Strategia rușilor e clară, ne spune el, sub focul ucigător. Creează un foc continuu prin tunurile de artilerie și bombardamentele de aviație, pentru a izola Palatul Prezidențial. Asta le permite trăgătorilor izolați să se apropie de Palat.

Vladimir traduce repede și ne dă ordin de intrare în dispozitiv. Ne strecurăm unul după altul printre blocurile de pe bulevardul Lenin, apropiindu-ne de podul ce face legătura cu Palatul. Obuzele artileriei ruse cad chiar în apropierea podului. Vor să-l distrugă, pentru ca întăririle cecene să nu mai poată ajunge la mâna de combatanți, care mai au încă sub control clădirea prezidențială.

Majoritatea construcțiilor sunt distruse, iar pe străzi, cadavrele se numără cu zecile. Cum-necum, trebuie să trecem podul și să-i oprim pe trăgătorii ruși să se apropie de Palat.

Încercările noastre sunt însă zădărnice de focul ucigător al inamicului. Primesc ordin să execut varianta B și mă reped spre malul mălos al râului, unde fixează cu rapiditate scripetele cu ancoră. Trec frânghia groasă peste roată și mi-o leg de mijloc. În minutul următor, mă trezesc sub apa rece și murdă, înotând aidoma unui om-amfibie. La intervale, scot capul și trag câte o gură bună de aer. Curentul nu e prea puternic și lucrurile merg bine. Ajung pe celălalt mal, la o distanță bunicică de punctul aflat în linie dreaptă cu scripetele fixat, așa că refac rapid distanța. Sunt ud până la piele și plin de noroi, dar n-am timp să mă gândesc la disconfort. În definitiv, nu sunt aici ca să fac băi de soare.

Fixez rapid cel de-al doilea scripete și trec frânghia prin inel, în timp ce obuzele cad ca la balamuc, iar avioanele huruie bezmetice, pornite să distrugă pământul. Intru iar în apa scârboasă și redevin omul-pește. O dată ajuns pe malul de pe care plecasem, refac întreaga legătură, și iată că obținem acum un minunat mijloc de transport peste apă, pentru a nu ne uda armele și ranițele.

Camarazii intră cu grijă în râu, dar eu sunt deja obișnuit. Mă arunc direct, ca și cum aș fi un profesor de înot, care dă un

exemplu personal tinerilor învățăcei, și parcurg a doua oară drumul. Ne strângem pe celălalt mal, grăbindu-ne să tragem câteva gâturi din bidonașele cu „încălzitor“. În curând, urma să ne uscăm de-a binelea la focul ce cuprinsese câteva clădiri și o parte din Palatul Prezidențial.

Ultimul își face apariția Fijianul, care asigurase transportul pe scripeti.

— Nu intrați în Palat ! strigă Vladimir. O să ne găsim adăposturi în așa fel, încât obuzele să cadă exact în spatele nostru. Lichidați tot ce mișcă ! Spre dimineață, pregătiți-vă să dăm puțin iama prin trupele lor. Vor fi îndeajuns de obosiți și de beți, ca să-i luăm ca din cofă.

Ne fixăm stațiile pe frecvența stabilită și ne uităm pentru ultima oară unii la alții.

Începe ospățul.

Fug în zigzag și încerc să localizez cu exactitate perdeaua de foc. La fiecare explozie, mă arunc pe burtă, căutând cu disperare orice ridicătură ce-mi poate oferi adăpost împotriva schijelor. Mă apropii pas cu pas de un bloc pe jumătate dărâmat, pe care-l ochisem mai dinainte, și mă întreb dacă n-ar trebui s-o fac târâș. Renunț repede la idee : pe jos sunt fiare rupte, bucăți de tablă, sticlă pisată și pietre ascuțite. Un obuz cade exact în spatele meu și suflul mă aruncă în peretele blocului căutat, ușurându-mi mișcarea.

Mă ridic, îmi șterg sângele care-mi izvorăște din pometele drept și din antebrăț, și mă arunc pe fereastra demisolului. O dată ajuns pe podea, trag instantaneu un urlet de groază și simt urina invadându-mi pantalonii când o matahală se repede asupra mea și-mi aruncă în jurul gâtului un laț de oțel.

— Cretinule, îmi strigă Colosul, ce cauți aici ? E subsolul meu ! Eu l-am ocupat primul. Există loc destul pentru toată lumea pe teritoriul bătrânului Groznîi.

Îmi revin cu greu și-mi frec cu aviditate gâtul, pe care lațul uriașului lăsase urme.

— Ce dracu' pute aici ? sare Colosul cu gura la mine, adulmecând cu nările lui păroase, de parcă toată viața n-ar fi trăit decât într-un magazin de parfumuri. Te-ai căcat pe tine, omule ?

— Aproximativ, îi răspund, debarasându-mă de chiloții uzi. Nu reprezintă idealul unei conviețuiri civilizate și lipsite de griji.

— Nici nu vreau, recunoaște voios Colosul. Trăiesc într-o lume de labagii și de căcănari. Nu văd ce m-ar face să fiu altfel decât voi.

Dintr-o dată, devine atent și-și proptește în umăr pușca sa cu lunetă și infraroșii. Dintre noi toți, el se adaptează cel mai repede schimbărilor de situație.

Un pocnet scurt, și uriașul sare în sus, dându-se cu capul de o grindă.

— Asta-i al doilea ! zbiară el, frecându-și încântat bostanul tuns chilug. În timp ce voi vă cufuriți în chiloței, Colosul stă de strajă, îndeplinindu-și cu sârg datoria.

N-am răgaz să-i răspund. Văd o grupă de rusnaci care aleargă aduși de spate, cu AKM-urile pregătite să arunce moarte. Îi iau în vizor cu pușca mea mitralieră (culmea, de fabricație rusească !), trăgând rafale scurte și bine direcționate. Rușii cad ca niște popice. Apuc să-i observ, totuși, pe doi dintre ei cum se aruncă într-o groapă. Probabil văzuseră flacăra de la gura țevii și urmau să atace cu grenade.

Îi urlu în ureche Colosului și ne bulucim amândoi pe o scăriță îngustă, care ne duce la ieșirea din bloc. Ușa mai există, dar prinsă doar într-o balama de scheletul metalic...

Ieșim la timp. Avusesem dreptate ; ruși care apucaseră să se adăpostească aruncă grenade ofensive și subsolul sare în aer. Colosul vrea să mă și pupe, să mă și pocnească, pentru că l-am salvat, dar și pentru că l-am lăsat descoperit.

Suntem în mijlocul vânzolelii și ne căutăm disperati un adăpost. Dăm colțul unei moschei rămasă ca prin minune neatinsă și ne pregătim să pătrundem în lăcaș, cu gândul de a urca până în vârf. Dar nu mai apucăm.

Trei ruși mătăhăloși ne iau în vizorul armelor de la mai puțin de zece metri și-și golesc încărcătorele. Sunt atât de beți, încât

nu reușesc nici măcar să ne rănească. Colosul face două salturi incredibile, și lațul lui de oțel îl decapitează scurt pe unul dintre soldați. Îmi arunc cuțitul în stomacul altuia, în timp ce al treilea se zăpăcește și nu reușește să-și schimbe încărcătorul Kalașnikovului. Într-o secundă sunt lângă el și-l culc la pământ cu patul puștii-mitralieră, după care îmi înfig baioneta fixată pe țeavă de câteva ori în trupul lui.

Îl privesc o secundă. E tânăr. Foarte tânăr. Cred că nu are nici nouăsprezece ani. Nici nu-i va mai împlini vreodată.

Né adăpostim în spatele unor pietre de mormânt. Nu mai suntem singuri. Un răs gros ne zbârlește și părul de pe picioare. E doar Iusuf, care-și instalase mitraliera lui cehească în apropierea moscheei.

— Arătați ca niște coaie de șerpaș în drum spre Everest ! Ce-ați crezut că e aici, balul bobocilor ?

Colosul, cât pe ce să se înece de câte înjurături îi vin la gură. Azvârle cu bulgări de pământ după tătar, dar nu-l nimerește. Ne transmitem poziția prin stație și Vladimir ne cere să mai înaintăm o sută de metri.

— Crezi că suntem la o cursă athletică pe stadion ? urlă Colosul, excitat din cale-afară. Ce-i aia o sută de metri ? Trebuie să chemăm topografii să ne măsoare distanța exactă ? Beși niște repere !

Dar în fața noastră se profilează numai ruine. O iau din loc, împreună cu Colosul. Iusuf rămâne să ne acopere cu HLIM-ul lui. Îl observ pe Fijian cu coada ochiului, cărându-și fără efort AG-ul, care are deja pe țeavă o grenadă antitanc. O clipă mă mir de câtă putere poate zăcea într-un sac de oase.

Apoi îl văd cum se lasă fulgerător într-un genunchi, ia linia de ochire și catapultează grenada. Un transportor blindat, cu steața roșie pe el, e perforat și se aprinde în același moment. Prin trapele laterale, supraviețuitorii încearcă să scape din adăpostul transformat acum într-un posibil mormânt.

Sunt întâmpinați de rafalele perfect direcționate, pornite din cele două automate aflate în mâinile Colosului. Cad, și focul care apucase să le lingă hainele îi ia în primire.

Fijianul se ridică și le face semn celor doi ceceni care-i cară grenadele să-l urmeze. Încarcă din fugă, ca și cum ar da de mâncare la găini.

Primim prin stație ordinul de oprire și ne împrăștiem ca furișurile în căutarea veșnicilor adăposturi salvatoare.

— Ce dracu' ! se indignează Fijianul. Aștia din fața noastră nu au nici un an de instrucție.

Îi convine să vorbească. Fiecare dintre noi se poate bate de unul singur cu un pluton de recruți. E adevărat că suntem și plătiți pe măsură.

Colosul îl privește pe lungan cu ochiul lui mai rotund ca o bucă de gheșă și râgăie convingător. Cei doi ceceni, care acum cară grenadele lui Maragano, sorb fiecare cuvânt al uriașului. Pentru Șamil și Zelimhan, americanul este deja o legendă.

— Mă cac în asta ! zbiară fericit Colosul, fără să dea coordonatele obiectului cu pricina. Poate vrei să te duci la împuțitii ăia de Roșii și să devii instructorul trupelor lor.

Trage un gât obișnuit din bidonul lui, fără de care orice război ar fi devenit deosebit de anost, și anunță în manieră personală programul care urmează :

— După ritmul în care înaintăm de-o jumătate de oră, în câteva zile ajungem la Moscova. Asta îmi amintește de un episod petrecut în Mozambic. Făceam parte dintr-o grupă de blindate și, la un moment dat, am înaintat atât de repede, încât am trecut de trupele comuniștilor, fără ca măcar să ne dăm seama. E drept că nici ei n-au observat fenomenul. Comandantul nostru, un sud-african dat dracului, l-a oprit pe conducătorul tanchetei sale și l-a întrebat dacă are pașaportul la el. „De ce mă-ntrebați ?“ a guitat „înfricoșătorul“, care se afla la manete. „Pentru că deja văd piramidele“, a răspuns comandantul. Așa și noi. Doar că, până la Moscova, nu trebuie să dăm nas în nas cu niște trupe de negrotei, ci cu Armata Roșie.

Fijianul controlează minuțios mecanismul AG-ului și se declară mulțumit de rezultat. În stânga noastră, apare Iusuf, purtând cu grijă mitraliera sa grea. Presupun că are stația stricăță și n-a

auzit ordinul de oprire. Strig la el, dar e ca și cum un mut explică unui grup de elevi teoria relativității.

— Uite-l și pe căscatul ăsta, face Colosul, arătând spre tătar. Are tot atâta minte cât o căcărează de oaie !

Își umflă plămânii, și Iusuf cade la pământ ca secerat. Chiar și rușii opresc bombardamentul o vreme.

— Cretinule ! auzim scâncetul lui Pavlovici. Închide stația când mai ai de gând să ragi ca o vită căreia i-a intrat oiștea-n cur !

— Îmi cer scuze, încearcă uriașul o cale rapidă de conciliere, fără să reducă sonorul. Tocmai am salvat viața unui camarad.

Își încordează atenția, cu urechea lipită de aparat, și, după un timp, răspunde cu voioșie în glas :

— Nu cunosc sârba ! Nici măcar înjurăturile !

Ni se redistribuie pozițiile și formăm un dispozitiv în triunghi. Comandantul Said, care a reușit să pătrundă prin perdeaua de foc, conduce detașamentul ce reprezintă vârful triumphiului. Nu vrea să ne cedeze plăcerea de a-i căsăpi pe ruși.

Din întuneric, apare Shogunul. Rezervoarele aruncătorului de flăcări, care-i atârnă la spate, îl fac să semene cu un ponei cocoșat. Își ocupă locul în flancul nostru și ne privește cu ochii lui ca două timbre pe cant.

— O clipă am crezut că m-ați lăsat singur în fața eroicei armate sovietice. Apar de peste tot, ca niște spiriduși, adaugă el.

— Ce te-mpiedică să fii un Prometeu modern ? icnește Iusuf. Vor foc, dă-le foc !

— Așa este, îi țin eu isonul. După cât saké ai băut, vulturul caucazian nu prea mai are ce să ciugulească din ficații tăi, așa că n-ai motive de teamă.

— Voi glumiți, face Shogunul, clipind de câteva ori cu repeziciune. Dar acum am văzut moartea cu ochii.

— Cu ochii ăia ai tăi pleoștiți nu puteai să-i vezi nici coaiele, intervine zgomotos Colosul în discuție, simțindu-se puțin marginalizat. Sau credeai despre noi că suntem la plimbarea duminicală, în parcul comunal ?

Aruncă instantaneu o privire spre stația lui de emisie-recepție, dar nu mai e cazul să constate că o lăsase deschisă. Răcnetele

lui Pavlovici îi reamintesc brusc că trebuie să învântească butonul ori de câte ori are ceva de comentat.

— Blindate ! ne previne unul dintre cecenii aflați în spatele Fijianului.

Sporovăiala încetează și redevenim ucigașii de care este nevoie.

Cel mai vrednic dintre noi este tătarul Iusuf, care cere ajutorul unui cecen pentru schimbarea benzii de mitralieră, de care se ocupă personal. Schimbarea țevii decalibrate e un lucru mai complicat și necesită o dexteritate deosebită, în care Iusuf este antrenat de ani de zile. Nu-i atât de important ceea ce face el în lupta împotriva transportoarelor ce sosesc în viteză, dar știe că Fijianul nu doarme.

Într-adevăr, Fijianul stă la pândă, vigilent, dar luptătorii comandantului Said sunt mai rapizi. Se împrăstie peste tot, fără să-i vedem, și apar acum cu iuțea șopârlor de sub stâncile ce-i feriseră de ochii dușmanilor. Au în mâini mine T, dar nu prea știu să le folosească, ca să-și protejeze viața.

Pentru prima oară, în decursul existenței mele, văd kamikadze pe viu. Și, tot pentru prima oară, înțeleg cu adevărat ce reprezintă fanatismul. Prea multă patimă, pentru un mercenar. Nimeni nu te oprește să omori, poate doar porunca biblică, dar asta nu înseamnă să-ți expui gratuit propria-ți viață.

— Pe noi ne obișnuiseră cu ideea că în lumea lui Buddha, dincolo de pământul ăsta nenorocit, vom avea fiecare câte zece femei și un izvor nesecat de saké, o trânteste pe neașteptate Shogunul, amintindu-și de adolescența lui petrecută în cadrul sectei AUM. Și că, pentru asta, trebuie să omorâm cât mai mulți diavoli. Întotdeauna, Diavolul avea numele unui adversar politic sau național. Așa sunt și copiii ăștia. Lumea de pe pământ nu-i decât oglinda lumii de dincolo. Nu-i așa, americanule ?

— N-am citit Shakespeare, trompetează Coloșul singurul nume de scriitor pe care-l auzise vreodată, râbindu-și cu sângele jugul de după ureche. Și, de altfel, măi ciripel, șezătoarea literară e programată pentru mâine după-amiază.

În spatele transportoarelor își fac apariția infanteriștii din trupele Ministerului de Interne rus, conduse de generalul Viktor Vorobiov. Spre deosebire de carnea de tun aruncată până atunci în luptă, acestea sunt trupe de elită. Ne ascundem prin gropi și-i așteptăm să se apropie. Nu le prea vine să creadă că, după un bombardament atât de ucigător, ar mai putea exista ceva viu înaintea lor. Totuși, sunt prudenți. Mulți dintre ei luptaseră în Nagomo-Karabah și în Osetia de Nord și știu la ce se pot aștepta din partea caucazienilor.

Fijianul ia calm linia de tragere și pornește să secere de la stânga la dreapta cu rafale scurte. Nu vrea să-și cheltuiască muniția de pomană. Masiva mitralieră cehească clănțâne ca proteza unei babe bolnave de friguri. O grenadă explodează la câțiva metri în spatele nostru și o schijă îi retează carotida unui cecen, care cade la pământ. Sângele gâlgâie furios din trup și, peste un minut, e țeapăn.

Cecenul știa că pleacă la moarte ! Și mama, și surorile lui știau că n-o să-l mai revadă. Și mai știau cu toții că numai așa pot să nu se supună !

Colosul dispare în întuneric și, după un timp, apare cu un mortier, găsit cine știe pe unde. Îl cară cu ușurința cu care pescarul își cară uneltele de pescuit. Îl instalează rapid și dispare iar. Se întoarce cu trei obuze, pe care le depune grijuliu lângă mortier. Manevrea singur monstrul ucigător, și pocnetul primului obuz ne transformă timpanele în niște limbi de clopot. Uriașul e în culmea fericirii. Se învârteste ca un curcan în jurul armei înspăimântătoare, de zici că, dintr-o clipă într-alta, va sări pe ea să-i facă felul.

Următoarele două obuze plesnesc cu și mai multă răutate. Generalul Vorobiov e sfărtecat de explozia celui de-al treilea, și doi ofițeri de lângă el sunt grav răniți. Unul dintre ei își ține mâinile cu mâinile și în locul stomacului are acum doar o gaură neagră. Sanitarii apar din spatele liniilor, dar nu prea mai sunt multe de făcut.

Colosul nu va ști niciodată că isprava i se datorează lui. Ar fi înnebunit de bucurie. Pentru prima oară în viață curăță un general.

Trupele rusești par să ezite. Blindatele care le asigurau protecția sunt distruse, și cecenii, legați cu banderole peste frunte, sar ca niște draci prin focurile Iadului, scoțând răcnete înfiorătoare. Trec peste trupurile camarazilor pieriți o dată cu explozia minelor T și cad, la rândul lor, secerăți de rafalele mitralierelor rusești.

Dar din spatele lor vin mereu alții și alții. În mod neașteptat, rușii sunt puși pe fugă. Își depășesc chiar și aliniamentul deținut anterior și se prăbușesc sub gloanțele cecenilor.

Bombardamentul artileriei încetează ; doar câteva elicoptere brăzdează cerul întunecat, fără a avea însă intenția să tragă. Nu se cunosc cu precizie pozițiile celor două tabere.

Cecenii prind din urmă ariergarda rusească și încep luptele corp-la-corp. Sunt de o sălbăticie rar întâlnită. Au pumnale lungi și ușor încovoiate, cu care retează capetele soldaților din față, dintr-o singură lovitură.

Doi ruși, cu sângele șiroind pe față, cad în genunchi în fața unui cecen masiv și-i cer îndurare. N-au nici o vină. Au fost mânâți ca niște vite la abator, pentru a-i omori pe cei cu care, până mai ieri, fuseseră compatrioți. Cecenul nu cunoaște însă cuvântul „milă“. Oricum, nu-l poate asocia cu noțiunea de „rus“. Fratele lui, căzut prizonier la începutul luptelor, a fost ucis în chinuri groaznice.

Îi străpunge pe cei doi în genuncheați și sărută pumnalul plin de sânge, înălțând o rugăciune către Allah.

Nu se iau prizonieri. Detașamentul înaintase prea mult și nu mai beneficia de sprijin pe flancuri. O dată lichidată confuzia, va trebui să se retragă în mare grabă.

Profităm totuși de brambureală și ne îndreptăm spre flancul drept, unde vom organiza o ambuscadă și de unde vom penebra liniile inamice, dându-ne drept ruși.

Nu ne ia prea mult timp. Centrala electrică, unde este organizată toată tevatura, oferă condiții ideale pentru ceea ce avem de făcut.

Shogunul se debarasează de aruncătorul de flăcări și cade automat în genunchi. Se lasă cu fundul pe călcâie și se apleacă în față, ținând mâinile la spate, până când atinge pământul cu fruntea. Apoi, se îndreaptă și reia figura de câteva ori, încet, respirând adânc și piuind ceva pe limba lui.

Colosul îl privește cu interes, în timp ce deschide o cutie de conserve cu cuțitul de luptă, sorbindu-i conținutul dintr-o înghițitură. Încearcă să spună ceva, dar, în momentul următor, se uită fix la stația de emisie-recepție. Se asigură că e în regulă treaba cu butonul buclucaș și dă drumul la trompetă :

— Ți-ai uitat cojile de nucă ! După câte am înțeles, tatăl tău, Ogadu Sumaru, adaugă el, dovedind o memorie extraordinară, avea o predilecție deosebită pentru ele.

Shogunul se așează cu picioarele încrucișate și-i zâmbeste cu toți dinții lui, incredibil de albi și de mici.

— Apropo de nucă, pun pariu că nu vei reuși performanța mea.

— Sunt din cale-afară de curios să iau la cunoștință noile tale propuneri, spune condescendent Colosul, deschizând o altă conservă.

Cu cealaltă mână trage mai aproape o altă sticlă de saké, pe care japonezul o pune la bătaie. Se pare că, în ranița lui, Shogunul nu are decât așa ceva.

— Pe o sută de dolari că nu vei putea sparge o nucă între buci !

Uriașul continuă să țină în aer bucata de carne din conservă, înfiptă în cuțitul lui de luptă, și cascadează o gură de căpcăun. Își plimbă neliniștit privirea și așteaptă o confirmare din afară, în legătură cu propunerea primită. Se hotărăște să înghită carnea, pe care o îndeasă cu un gât de saké. Spală apoi totul cu un vin rubiniu, oferit la momentul oportun de unul dintre cei doi admiratori ceceni, care-l urmează peste tot ca niște umbre, și rade o râgâitură apocaliptică. Până și turbinele centralei electrice vibrează, ca și cum ar fi puse din nou în funcțiune.

O clipă, este intrigat de atitudinea noastră pasivă, dar nu-și face griji.

— Băi, puță, tu ai făcut o fixație cu nucile astea, zice el, mângâindu-l pe creștet pe Shogun. Ți propun altceva. Un pariu pe o mie de dolari că eu sparg între buci o grenadă.

Cei doi ceceni, Șamil și Zelimhan, sunt cât pe ce să cadă pe spate. Nu înțeleg nici o boabă englezește, dar gesturile Colosului nu lasă vreo urmă de îndoială asupra celor ce urmează să se întâmple.

Shogunul este însă, în felul lui, un înțelept. Scoate din ranița-minune două nuci autentice și le pune pe pământ.

— Tu alegi, americanule, care dintre ele. Bani stau la Florin. El e un bun arbitru.

Aici o cam tamponase ! Cum vă spuneam, după Sierra Leone, devenisem cel mai bun prieten al Colosului. Doar că, în situația dată, nu prea aveai cum să trișezi. Cel mult, să-i fi băgat protejatului meu un spărgător de nuci în cur, obiect în posesia căruia, din păcate, nu mă aflu în acel moment.

Cei doi scot banii și mi-i înmânează cu distincția cu care înmânezi premiul Oscar celui mai bun regizor de film.

— O clipă ! claxonează Colosul. Înainte de a se trece la competiția propriu-zisă, propun ca păgubașul să fie obligat să mănânce miezul nucii sparte. Este modesta mea contribuție la ceea ce aş putea denumi „pariul secolului”.

Shogunul acceptă imediat și mai aduce o îmbunătățire.

— În plus, învinsul va sta o oră cu genunchii pe cojile nucii sparte.

— Ți-am spus eu că ai făcut o fixație ! țipă Colosul, scos din minți de nesimțirea japonezului. Să trecem la treabă. Timpul costă bani.

Cei doi își lasă pantalonii în vine și le putem admira în voie uneltele luptei. Fijianul devine peste măsură de scrupulos. Le cercetează minuțios găoazele și, într-un târziu, se declară oarecum mulțumit. Dacă ar fi avut un micrometru și o lupă, ar fi fost, mai mult ca sigur, pe deplin satisfăcut.

Sunt controlate și cele două nuci, ce se dovedesc a nu fi măsluite. După care are loc ceremonia tragerii la sorți.

Colosul își introduce nuca între fesele lui gullivermiene și se sprijină în mâini. Ridică capul spre Shogun, care, așezat în aceeași poziție, stă drept în fața lui. Par doi luptători ai străvechiului *Sumo*.

Total neplăcut, dar conservele îngurgitate cu puțin timp înainte par să fi avut termenul de garanție depășit, căci un vânt năprasnic scăpat de uriaș proiectează nuca drept în fruntea lui Iusuf, aflat la doi metri în spatele americanului.

Tătarul cade ca trăsnit pe spate și are impresia că a fost lovit de ruși. Strigă după sanitari, dând din picioare și din mâini, de parcă ar înota într-o piscină. Șamil și Zelimhan, credincioșii servitori ai Colosului, constată cu nețărmită admirație că nuca e spartă.

Dar dilema nu este încă rezolvată. Nimeni nu poate dovedi în ce condiții s-a petrecut acest lucru. În momentul contracției feselor, sau la impactul cu fruntea tătarului !?

Se propune reluarea competiției. Colosului i se înmânează o altă nucă, pe care o introduce în rect cu delicatețea cu care și-ar pune un supozitor cu Indometacin. Pariurile ajung pe ultima sută. Iusuf se transformă într-un book-maker ad-hoc și adună banii, trecând în carnețel toate paritățile. Se așează prudent undeva, mult mai departe de curul Colosului, și, ca măsură suplimentară de precauție, își pune vesta antiglonț și casca de oțel.

Fijianul scoate un fluier din buzunarul scurtei îmblănite și dă semnalul de începere a întrecerii. Competitorii pornesc să-și strângă buclele. Fețele li se înroșesc și scremetele lor creează o impresie falsă. Îi urmărim cu sufletul la gură. Sunt bani buni puși la mijloc.

— Ce idioțenie mai e și asta ? Vă credeți la circ, animalelor ?

Pavlovici, cocoțat pe o strapontină, nu pare deloc mulțumit. Privește cu gura căscată la cei doi, pe jumătate dezbrăcați, și mintea lui refuză să priceapă ce se întâmplă acolo jos.

Luăm cu toții poziția de drepti, mai puțin Colosul. Îl privește pe Shogun, care stă cu pantalonii în vine și cu mâna la capelă, și nu conține să se mire :

— Băi, gălbinare, să nu cumva să trișezi, că te ia mama dracului !

Își forțează din nou mușchii fesieri și icnește prelung din fundul gâtlejului. Pe Pavlovici îl lasă nervii. Urlă ca un apucat și azvârle cu ce-i cade sub mână în uriaș. Cele mai cumplite pedepse sunt împărțite în numai câteva secunde.

În sfârșit, Colosul pare să priceapă că se întâmplă ceva neobișnuit în jur și încearcă să iasă din starea de concentrare.

Maiorul sârb se află acum în fața lui, iar expresia feței acestuia nu prevestește nimic bun.

— Ce-ți închipui că faci aici, cretinule ? urlă el, bulbucând ochii aidoma unui melc dat afară din cochilie.

Cicatricea i se învinețește.

— Să trăiți, domnule maior, vine replica Colosului, care-și ține nădragii cu o mână, sparg nuci pentru camarazii mei ! Li s-a făcut poftă și încerc să-i ajut. Mie, personal, raportează, nu-mi plac nucile, dar de spart, le sparg cu plăcere.

Maiorul se scarpină vehement în locul unde ar fi trebuit să i se afle podoabele bărbăției¹ și reia tema dată :

— Soldat Sheldon, îți bați joc de mine ? ! Despre ce nuci vorbești, când te-am surprins în pielea goală, stând în patru labe ?

— Este exact, domnule maior ! Tocmai experimentam metoda japoneză de spargere a nucilor transmisă camaradului meu, Aiki Sumaru, poreclit Shogunul, de către mult-stimatul său tată, Ogadu Sumaru. Vă raportează că e vorba de o tradiție moștenită încă din secolul al XIII-lea și că, pentru samurai, reprezintă proba supremă a bărbăției. Dacă domnul maior ar dispune de timpul necesar, i-aș putea expune în câteva cuvinte în ce constă această interesantă metodă.

Scoate nuca dintre buci și o bagă sub nasul maiorului, de parcă i-ar etala diamantul Koh-i-Noor. Pavlovici ezită între a-i descărca în burtă încărcătorul bătrânului său Mauser sau a-l stropi cu benzină, după care să-i dea foc. Alege o a treia soluție. Face stânga-mprejur și se îndepărtează, mormăind de unul singur :

¹ Vezi *Pentru bani, înminte !*, de același autor. Pavlovici fusese castrat de germani în cel de-al doilea război mondial (n. tr.).

— Cu ce-am păcătuit oare în viață, ca să am în subordine un asemenea hotentot ? De ce m-ai pedepsit, Tu, Doamne ?

Capul îi tremură ușor și, în curând, va fi fericitul posesor al unui tic nervos.

Colosul mai rămâne câteva momente cu nuca în mână, după care se întoarce spre Shogun și-l întreabă curios :

— Ei ? ! Cum rămâne ? Cine-a câștigat ?

Dar japonezul nu mai apucă să răspundă. Apărut din spate, Vladimir Șcedrin smulge pe neașteptate nuca din mâna Colosului și o aruncă în gură, spărgând-o între măselele lui de bidiviu. Înghite miezul cu ambalaj cu tot și arată de parcă tocmai s-ar fi ridicat de la o masă copioasă.

— A fost la mine în cur, îl anunță voios Colosul, indicându-i și locul în care zăbovise pentru un timp nuca buclucașă.

— Terminați cu prostiile, șoptește Vladimir, scuipând câteva resturi de coajă. O coloană de blindate, camioane și transportoare se îndreaptă chiar acum încoace. Vă anunț că suntem complet izolați. Detașamentele cecene s-au grupat în jurul Palatului Prezidențial. Organizăm ambuscada și ne retragem în cea mai mare viteză. Dacă reușim, rușii nu vor mai avea curajul să atace, cel puțin până mâine. Vă reamintesc că fiecare oră care să le întârzie cucerirea orașului Groznii este foarte importantă.

Ne cuprinde cu privirile lui vulturești și nu ezită să se autoservească din sticla cu saké a japonezului. Pleacă, aruncând peste umăr :

— La terminarea misiunii aveți liber douăzeci și patru de ore. Cei care vor mai fi în viață, bineînțeles. Restul... permisie nelimitată.

În mai puțin de un minut, suntem dispuși în dispozitiv, cu aruncătoarele de grenade și cu mortierele pregătite. Mitralierele își iau și ele locul convenit. Vladimir cercetează depărtările prin binoclul cu infraroșii. Se luminează de-a binelea. Acum putem distinge și cu ochiul liber coloana rușilor. Par a fi foarte siguri pe ei. Știu că trupele cecene s-au retras încă din timpul nopții, și că, până în dreptul bulevardului Lenin, nu vor avea de întâmpinat

nici o rezistență. Poate câțiva trăgători izolați, dar ce poți face cu o pușcă împotriva unui transportor blindat ?

Coloana se încadrează pe șoseaua ce trece prin apropierea centralei electrice. Numărăm cu rapiditate douăzeci și șapte de autovehicule. Nu-i chiar atât de grav. Lăsăm să se scurgă o jumătate din convoi și, când primim prin stație ordinul lui Vladimir, trecem la treabă.

Primul proiectil îl trimite Fijianul. Un obuz de 103 mm, care pulverizează un transportor din mijlocul convoiului, rupându-l în două. Vehiculele se opresc. Țevile tunurilor de pe tancuri și ale mitralierelor de pe transportoare se rotesc cu rapiditate, încercând să localizeze cuiburile de tragere. Din camioane sar soldați îmbrăcați în uniforme kaki. Derutați, caută să se adăpostească pe după blindate.

Parcă sunt niște iepuri prinși în raza farurilor unei mașini. Simt moartea dându-le târcoale, și, cu toată distanța dintre noi, le putem vedea ochii măriți de groază. Doar câțiva dintre ei sunt încercați în focul luptelor din Afghanistan. Îi recunoaștem după felul în care se aruncă fără ezitare sub blindatele oprite.

Zăpăceala este totală, mai ales că Pavlovici apucase să instaleze câteva simulatoare de foc în partea opusă centralei electrice în care ne facem veacul.

Dar nu trece un minut și suntem depistați. Oricum, prea târziu pentru ei. Din cele douăzeci și șapte de vehicule, rămăseseră întregi vreo cinci. Acum, lupta devine fățișă. Ieșim din centrală și ne împrăștiem pe laturi, pentru a-i încercui și a-i decima. Sau, mai bine-zis, pentru a extermina tot convoiul.

Își dau seama repede de intențiile noastre. Se retrag spre transportoarele rămase intacte, din coada convoiului, trăgând neconștient cu toate armele din dotare. Însă trag haotic. Intră din mers, de-a bușilea, în TAB-uri, care fac imediat stânga-mprejur și se depărtează cu viteză maximă.

Cinci tancuri, șapte transportoare și unsprezece camioane ard încă, lovite de obuzele necruțătoare. Sunt cel puțin cincizeci de morți, între care și câțiva ofițeri. Părinții lor muriseră în Marele Război pentru Apărarea Patriei. Atunci, Rusia se confruntase cu

una dintre cele mai perfecționate mașini de război. Acum, i se opun doar câteva regimente de luptători de gherilă prost instruiți, dar fanatici, și câteva plutoane de mercenari.

Rusia a vrut să dea o lecție. Cei cincizeci de morți recentți reprezentau materialul didactic.

Colosul și Iusuf pornesc acțiunea de strângere a livretelor și a tăblițelor de identitate ale morților. Carabele lor scormonesc cu dexteritate prin buzunarele victimelor, și mici obiecte dispar în adâncul buzunarelor personale. Pavlovici îi urmărește cu ochi de șarpe, dar cei doi sunt prea experimentați ca să se lase prinși. Nu e pentru prima dată când fac treaba asta.

Surpriza vine abia la sfârșit.

Urmează să fac parte, împreună cu Fijianul, Colosul, Shogunul și Iusuf, dintr-o formație de comando, la ordinele directe ale lui Vladimir, care va trebui să îmbrace uniforme rusești și să dinamiteze depozitele de combustibil ale rușilor, aflate la nord de Groznîi, aproape de graniță.

Nu este vestea cea mai bună pe care am primit-o în viață, dar nici nu cad pe spate de emoție. Mercenariatul nu-ți dă prilejul să te plângi de ceva.

Greșesc !

Există, totuși, un lucru de care te poți plânge !

Fără îndoială !

Că nu vei avea niciodată destul timp să-ți cheltuiești purcoiul de bani, pe care-l câștigi cu prețul vieții celorlalți și cu riscul vieții tale.

George Feodorovici Djoharin se găsea la domiciliul părinților săi din Sunrise Street, 340 001. Jocul CD-ROM, Spycraft îl cucerise.

Apăsă pe PAUSE și dădu fuga la bucătărie. În frigider se afla punga cu sandvișuri pregătită de mama lui, încă de la primele ore ale dimineții.

Alese unul cu cașcaval, șuncă și salată, și se întoarse la computer. Mușcă aiurea din chifla supradimensionată și reluă jocul.

ACTION !

Trupele Ministerului de Interne rus sunt dublate acum de unități ale armatei ruse. Există două posibilități : Cecenia să cadă în douăzeci și patru de ore — și rușii sunt capabili oricând de asta ; sau luptele să continue mult și bine, în cazul în care aceeași ruși au alte gânduri. Și ei au alte gânduri. Mai ales pentru că se tem de acte de terorism, împotriva cărora sunt prea puțin pregătiți.

Ecranul se tulbură și, în secunda următoare, apărură portretul robot al șefului CIA, William Colby.

Ai nevoie de sfatul meu ? întrebă el, folosind mausul.

Puștiul se pregăti să-l asculte. Cunoștea foarte bine protocolul TCP / IP. L-a învățat urmând un curs prin corespondență.

Mai bine încerci să stârnești confuzie în rândul trupelor rusești. Cu asta nu faci decât să întârzi cu câteva zile înaintarea lor în teritoriu. Trebuie să te ocupi de luarea unor ostași, în schimbul cărora să ceri retragerea rușilor.

George Feodorovici Djoharin era gata să treacă la acțiune, dar își aminti de existența unui al doilea partener. Apăsă pe EPS, și pe ecran apărură Oleg Kalugin. Sfatul lui era clar și concis : *Nici un pas înapoi. Bandiții de ceceni trebuie exterminați ! Ei sunt unul dintre cele două picioare de lut ale Rusiei Mari ! Dar s-ar putea ca Rusia să fie un miriapod !*

Colosul freacă sârguincios stelutele aurii de pe epoleții uniforme pe care a smuls-o de pe un rus mort și care-i oferă acum privilegiul unic de a poza în ofițer. Tunica e puțin cam neîncăpătoare, iar pantalonii cam scurți, dar, oricum, n-are de gând să le cumpere.

Se plimbă încoace și încolo, tușind ca un actor răcit, pentru a ne atrage atenția asupra gradului la care s-a autopromovat. Trage cu coada unicului său ochi către noi, dar nimeni nu e dispus să-l ia în seamă. Suntem ocupați să căutăm niște uniforme cât mai potrivite pe morții aliniați la marginea șoselei.

— Există un paragraf în regulamentul militar de ordine interioară în care se precizează că, la vederea unui ofițer, soldații de rând trebuie să ia poziția de drept și să bată de câteva ori din călcâie, precum o rață ce tocmai a trecut printr-o groapă plină cu căcat, tipă Colosul, vizibil deranjat. Același paragraf, continuă el expunerea, amintește că neîndeplinirea acestei prevederi se pedepsește cu închisoare de la trei la șase luni sau cu amendă. Sunt uman și pretind numai amenda. Cred că suma de o sută de dolari e tot ce poate fi mai corect în ceea ce vă privește. Nu am chitanțierul la mine, așa că va trebui să vă mulțumiți cu garanția cuvântului meu de onoare.

Nimeni nu se ostenește să-i răspundă. Iusuf are, totuși, un moment de slăbiciune și trimite spre înălțimi un pârț ce ar fi putut concura cu siguranță în semifinalele unui concurs de gen.

— Insubordonare ! cotcodăcește Colosul. Se crede, în mod sigur, unul dintre cei mai nedreptățiți „ofițeri” ruși de la ultimul război mondial încoace. Mă văd nevoit să apelez la Comisia de

Onoare a Ofițerilor. Tovarășe Ciler Iusuf, îți prevăd un tratament reparatoriu de lungă durată la Lublianka¹, locul unde cei ca tine sunt cel mai bine tratați de bolile colonului.

— Ești sigur că ai terminat cu circul ăsta ? intervine Vladimir, scotocind cu asiduitate în buzunarele uniforme abia îmbrăcate. Scoate-ți însemnele de grad și treci la grămadă. După cum ai aflat, eu sunt locotenentul-comandant al unui comando rus, care a dinamitat Palatul Prezidențial din Groznîi și acum se întoarce la bază, obosit, dar cu conștiința datoriei împlinite.

Uriășul încearcă să replice, însă privirea rusului îl face să renunțe. Vladimir coboară mâna încet spre tocul de piele în care dormitează un Makarov mai negru ca limba unei vipere și scuișă semnificativ, la câțiva metri distanță.

— Perfect de acord cu dumneavoastră, *tovarișci komandir* ! se grăbește Colosul să-i dea onorul. Doar că eu nu știu rusește. Voi rămâne, prin urmare, aici, pentru a vă acoperi retragerea, petrecându-mi timpul cu scrierea memoriilor.

— Nu te-a invitat nimeni la un curs de limba rusă. Tot ce ți se pretinde e să-ți ții botul ăla închis și să execuți corect ordinele.

Colosul își scoate bosumflat stelutele și trece undeva, în spațele grupei, pentru a-și deplânge soarta cea crudă.

Ni se împart explozibili și, în curând, suntem gata să pornim. Vladimir ne mai trece o dată în revistă. Cel mai mic detaliu scăpat poate duce la descoperirea noastră. Iar, ca să fii capturat de viu, îmbrăcat în uniformă inamicului și cu un sac de explozibil la tine, nu constituie o situație de invidiat. Un glonț în ceafă ar reprezenta cea mai agreabilă alternativă.

O dată cu lăsarea întinericului, frigul devine tot mai pătrunzător. Avem însă tunici îmblănite și ne mișcăm repede. Trecem pe lângă lungi coloane ale bravei Armate Roșii, dar nimeni nu se învrednicește să ne bage în seamă. Doar doi câini de pripas ne iau urma și sunt hotărâți să ne ceară să-i adoptăm.

Renunță însă și o rup la fugă, când o patrulă a Poliției Militare are un schimb de replici cu Vladimir Șcedrin. Comandantul

¹ Celebră închisoare din Moscova (n. tr.).

patrului salută scurt și ne lasă în plata Domnului. O parte din drum o parcurgem cu un convoi de ambulanțe, care transportă răniți. Sunt foarte tineri cu toții și rănilor lor sunt de-a dreptul îngrozitoare. Câțiva fuseseră „operați” pe loc, în spitale de campanie. Mutilați, cu mâini și picioare amputate, iar unii dintre ei cu capul complet bandajat, privesc întristați și fără expresie.

Mă bate gândul că unele răni se datorează gloanțelor pornite din arma mea. Dar așa ceva nu mă mai emoționează de multă vreme.

Fijianul le oferă bidonul său cu votcă, însă tinerii se grăbesc să-și scoată sticloanele lor din raniță. În loc de medalii, primiseră țigări și spirt. Se consideră, totuși, din cale-afară de norocoși. Se vor întoarce acasă și vor primi o pensie pe viață, în timp ce camarazii căzuți lângă ei se vor alege doar cu o slujbă comună, într-un cimitir anonim.

Rusia nu are nevoie de eroi într-un război pe care-l consideră o simplă campanie de pedepsire.

Coborâm în apropierea obiectivului și ne aciuim pe marginea șoselei. La orizont se profilează conturul giganticelor rezervoare. Este punctul cel mai fierbinte din teritoriu și, ca atare, e păzit cu strânicie.

Vladimir își cercetează ceasul fosforescent și citește câteva însemnări din carnetelul pe care îl poartă în buzunarul de la piept. A fost informat despre traficul de pe șosea chiar de către un prieten angajat la depozite, care își făcuse rost de o permisie pentru acea noapte.

Găsim un copac doborât și improvizăm la repezeală un baraj. Suntem un post de control și nimeni nu are voie să treacă fără autorizație și ordin de serviciu. Nu așteptăm mult. Două camioane-cisternă vopsite în culori de camuflaj se apropie cu farurile aprinse. Vladimir e în fața „barierei”, cu picioarele rășchirate și cu mâna pe Kalașnikovul lui, care are piedica trasă.

Face semn de oprire și se îndreaptă cu pași mășurați spre cabina primului camion. Șoferul lasă geamul în jos și-l salută vesel, fără a se obosi să-și scoată țigara ce-i atârna în colțul gurii.

— Salut, *papașa* ! Da' ce v-a venit să mai instalați un punct de control ?! Nu-s destule ?

— Documentele ! cere Vladimir, glacial, în timp ce noi ne împrăștiem în jurul cisternelor.

Șoferul scoate hârtiile și i le înmânează. Scuipe chistocul și își aprinde o altă mahorcă. Cât timp se va afla în spațiul depozitelor, nu va putea nici măcar să se gândească la țigări.

La semnalul convenit, sărim în cabine și-i lichidăm pe șoferii și însoțitorii lor cu lațurile de oțel. Îi aruncăm în spatele unor stânci și-i acoperim cu pietre și lemne, nu înainte de a le lua documentele. Îndepărtăm barajul. Vladimir și Iusuf se urcă la volanul celor două cisterne și o pornim la vale. De-acum, doar Bunul Dumnezeu ne va mai putea ajuta. Bunul Dumnezeu al mercenarilor, bineînțeles.

Depășim fără probleme cele trei puncte de control și intrăm pe poarta uriașă a depozitului. Vladimir oprește camionul și înjură scurt. În față se deschid trei drumuri și, evident, nu se pune problema să căutăm indicatoare.

Sare din cabină și deschide capota, pretinzând că meșterește ceva la motor.

— Ce dracu' te-ai proptit acolo ? urlă la el un locotenent uriaș, apărut în fugă dintr-o clădire tip vagon.

— Domnule locotenent, raportează că am o defecțiune la carburator, dar se repară imediat, îi răspunde Vladimir.

— Deblochează repede drumul, nu sunteți într-un atelier de reparații. Unde mergeți ?

Vladimir îi întinde în tăcere documentele, ștergându-se alene de ulei, cu o cârpă de bumbac. Noi ceilalți ne ținem mâinile pe automate și pe grenade. Dacă e ceva, ne vom vinde scump pielea.

— Ah, pentru Matrioșka ! zice ceva mai îmblânzit rusul, aruncându-ne și mai mult în ceață.

Nimeni nu mai înțelege nimic, dar schimbarea de atitudine este îmbucurătoare.

— Du-te la rezervorul trei, ca să nu mai iei marfă proastă, continuă locotenentul, făcând un gest neglijent către ultimul drum

din dreapta. Spune-le că așa a hotărât locotenentul Primakov. Să-mi dea un telefon, dacă au nelămuriri.

Vladimir salută. Se preface că mai meșterește ceva și, în nici două minute, suntem angajați pe drumul indicat. Camioanele se opresc brusc și la volan rămân doar rusul și tătarul. Noi, ceilalți patru, ne răspândim în viteză și căutăm cele mai bune locuri pentru plasarea explozibililor.

Depozitul are pompe de încărcare de mare capacitate, așa că trebuie să ne facem treaba repede, dacă vrem să mai apucăm camioanele la întoarcere. Altfel, în treizeci de minute, vom fi complet incinerati de focul declanșat chiar de noi.

Fiecare lucrează singur, fără acoperire. Evit la timp o sârmă întinsă, pusă în legătură cu o sirenă de alarmă. Mă apropiu de giganticul rezervor, păzit de două santinele în foșoare. Tipii mătură zona cu reflectoarele lor puternice, dar o fac mai mult ca să vadă șeful gărzii că nu dorm în post.

Mă lipesc cu spatele de oțelul rece al rezervorului și trec la lucru. Minele cu magnet și dotate cu antidetectori trebuie plantate într-un anumit dispozitiv, pentru a putea penetra peretele blindat. Dar în asta sunt expert. Mă uit după eventualele capcane-surpriză, pe care le-ar fi putut pune rușii, dar, după cum se vede, nu prea s-au obosit cu așa ceva.

Treaba o dată terminată, mă strecor spre punctul de întâlnire. Sunt primul sosit și mă pun pe așteptat. Dacă voi fi depistat de o patrulă, totul se va duce de râpă. Rușii vor da alarma și, în scurt timp, vor descoperi minele, așa că mă afund cât pot de mult în zăpada mocirloasă.

„Dacă n-ți m-am orientat bine și stau ca prostul aici ?!” îmi trece prin cap. Îmi vine să-mi trag palme că nu mi-am fixat un punct de reper. Încerc să mă orientez, dar furnicarul de oameni și mașini, care parcă s-a pornit dintr-o dată, nu reușește decât să mă zăpăcească. Frica îmi îngheață oasele, și așa rebegite, și dau să mă ridic și să fug, când îmi revin în minte cuvintele colonelului Schröder¹ : „Nu intrați niciodată în panică, indiferent ce vi se

¹ Vezi *Pentru bani, înainte !*, de același autor (n. tr.).

întâmplă. O dată panicați, nimic și nimeni nu vă va mai putea ajuta. Și atunci, soluția nu mai e decât cianura sau un glonț în tâmplă.“

Închid ochii și număr încet până la douăzeci.

— Ia uite-l și pe-asta, aud vocea inconfundabilă a Colosului. A lipit câteva rahaturi de mine și acum e obosit. Tragi la aghioase în timpul misiunii, soldat ! se răstoiește el, pe neașteptate, profitând de zgomotul traficului din zonă. Când te vei întoarce la Moscova, vei fi deferit, fără doar și poate, Curții Supreme de Justiție Militară.

Îi arde lui Aiki una peste buci cu patul Kalașnikovului și-i zâmbește familiar :

— Tu ce faci băi, spărgător de nuci ? Ce-ți mijești așa ochii ? Altă metodă pentru a-ți beli puța n-ai ?

Râde încântat de gluma făcută și suge din bidonașul lui cu înțăritor, aidoma unui bebeluș din biberon. Pentru soldatul de rangul întâi, Frederik Sheldon, viața nu prezintă meandre sau complicații. Lucrurile simple sunt cele mai bune și, tocmai din cauza asta, între a ucide un om și a regula o femeiușcă, sau a trage o beție pe cinste, diferențele nu sunt deloc semnificative.

Nu trece mult, și lângă noi se prăbușește Fijianul. Mă simt liniștit, de parcă venisem acasă și mama îmi pregătise masa, în timp ce tata meșterea ceva prin curte. Deși mă aflu exact în buri-cul teritoriului inamic, cu câteva kilograme de explozibil în spate, care, nu peste mult timp, vor face *pac* !

Deja timpul se târăște ca un șarpe, fără să se mai sfârșească. Cu tot frigul și mocirla în care zac, alături de ceilalți trei, încep să transpir. Încerc să-mi mișc mâna dreaptă amortită și scap autotomatul, care alunecă pe zăpadă, într-un șanț plin cu apă.

— Dobitocule, scrâșnește Fijianul, se putea descărca ! Leagă-ți-l de mână, dacă știi că ești paralizic !

Mă las pe burtă, până la șanțul cu pricina, și-mi caut orbește arma. Șanțul nu e adânc și reușesc să dibuiesc vârful țevii. Îl prind între arătător și degetul mare. Apa rece și urâtă îmi provoacă cărcei la degete, dar n-o mai slăbesc.

Imensele camioane-cisternă Ural opresc în dreptul nostru și mâini nevăzute deschid portierele. Țâșnim ca niște lăcuste, iar mașinile o iau din loc cu sforăituri iritate. Nu mai e mult și vom ieși pe poartă, iar de-acolo, cât mai repede, oriunde în altă parte, decât în apropierea rezervoarelor.

La poartă ni se controlează documentele și uriașul locotenent ne zâmbește enigmatic.

— Hei, Matrioșka, Matrioșka ! Te-am servit iarăși, cu benzină de prima mână, din care poți trimite și în țară... Tancurile tale o vor lua din nou înaintea celorlalte și tu vei primi o mulțime de medalii. Și nu numai atât. Poate și niște prime, de-alea, care să-ți facă buzunarul să atârne.

Înapoiază documentele și rămâne, ca din întâmplare, cu mâna întinsă, de parcă tocmai are o contracție neplăcută la tendonul antebrațului.

Vladimir își duce automat mâna la buzunarul de la piept al tunicii îmblănite și scoate un teanc de dolari, pe care, fără să-l mai numere, îl întinde locotenentului.

Pe moment, acesta pare un cangur căruia i s-a tras marsupiul peste urechi. Își aruncă privirea iute împrejur și îndeasă banii în buzunarul interior al mantalei.

— Dolari ! bolborosește el. *Harașo*, Matrioșka, înseamnă că am depășit, cum se spune, pragul de încercări.

Îl salută pe Vladimir și mânuiește mecanismul masivei porți. Se gândește unde să-și dosească mai repede averea, pentru a nu fi dibuită cu ocazia vreunei descinderi a idioților de la Poliția Financiară și de Control.

— Cine dracu'i Matrioșka ? întreb eu, ca un corigent la chimie organică.

Vladimir nu răspunde. E concentrat asupra drumului și conduce cu peste o sută douăzeci la oră. În spate, lusuf nu se lasă mai prejos. Gonim, gonim, lăsând în urmă sute de tone de benzină, utilaje și oameni care, în scurt timp, vor rămâne doar simple amintiri. Ne intersectăm cu autostrada ce duce către granița cu

Rusia, și Vladimir rotește volanul spre stânga. Apuc să văd un indicator fosforescent pe care scrie : Budionnovsk¹ 95 km.

La naiba ! În loc să ne întoarcem la Groznii, mergem chiar în bârlogul lupului, în Rusia ! Dau să deschid gura, dar cotul Shogunului mă atenționează să-mi pun fermoar. La urma urmei, sunt plătit să fiu mercenar, nu agent de circulație sau ghid.

Ne oprim în dreptul unui viaduct, unde ne așteaptă doi tipi îmbrăcați fistichiu și cu niște fesuri caraghioase pe cap. Se salută cu Vladimir și, o vreme, sporovăiesc între ei. Rusul ne strânge lângă el, ca o cloșcă puii abia ieșiți din găoace, și începe să cloncăne :

— O să plângeți poate, dar misiunea noastră continuă. Avem ordin să ajungem la Budionnovsk în noaptea asta. Vă reamintesc că ne vom afla pe teritoriu rusesc, drept care e de dorit să vorbiți cât mai puțin între voi.

Pe scurt, fusesem desemnați ca nucleu al comandoului condus de Șamil Basaev, format din patruzeci de oameni. Vor să semene teroare în Budionnovsk și să ia cât mai mulți ostatici. O reușită i-ar convinge pe ruși că aceleași acțiuni, sau chiar altele mai grave, pot avea loc și la Moscova, unde majoritatea *ciurkilor*² sunt caucazieni.

Cei doi tipi cu fesuri haioase își iau rămas-bun și se urcă în camioane. Le întorc și bagă viteză spre Groznii. Nici cecenilor nu le strică puțină benzină rusească, deși pe-aici pământul mustește de petrol. Abia s-au îndepărtat și începe distracția.

Un bubuit, de parcă ar fi explodat miezul pământului, este repercutat de munții din jur, transformându-se într-o canonadă a unor uriașe tunuri cosmice. Cerul se luminează dintr-o dată și pare că în curând se va prăbuși peste noi. Ne aruncăm instantaneu pe burtă, cu mâinile peste cap. Deși suntem la o distanță bunicică de depozitul de benzină, suflul exploziei mai că reușește să culce la pământ arborii din jur.

¹ Oraș în sudul Rusiei, în apropierea graniței cu Cecenia (n. tr.).

² Denumire generică dată escrocilor. Aici, autorul se referă probabil la faptul că, în Moscova, cei mai mulți șoferi de taxi și receptioneri de hotel sunt din Sud (n. tr.).

Într-un târziu, Vladimir se ridică și prinde să-și scuture uniforma, care devenise cărămizie.

— Dobitocii ăia, spune el, or fi plantat vreun depozit de muniție prin zonă. Hai, copii, sus! Până la revărsatul zorilor trebuie să trecem frontiera. Ne vor căuta pe drumul spre Sud. Cu siguranță nu le dă prin cap că ne-am refugiat chiar în bârlogul lor.

Reluăm marșul, dar pe jos. Perspectiva de a cădea vii în mâinile rușilor ne sporește forțele. Pășim rapid, de-a lungul șoselei, în șir indian, cu atenție maximă. Nimănui nu-i mai arde de șotii. Mai mult ca sigur, rușii sunt turbați și au declanșat o acțiune de urmărire de porții.

Ajungem la frontieră când pâcla dimineții începe să se disperseze. Vladimir ne conduce pe cărări de munte cunoscute numai de el. Se luminează de-a binelea, când intrăm într-un sat cu casele răsfirate, ca perlele dintr-un șirag rupt de un neîndemânatic.

Rechiziționăm fără multă vorbă bufetul sătesc și ne întindem fiecare pe unde putem. Patronul, un rus cu o barbă tolstoievșchiă, nu se arată deloc încântat, dar armele noastre îl conving să devină o gazdă ospitalieră. Nevasta lui, rotunjoară ca o minge, și cele două fete, înalte, osoase și cu nasul coroiat, nu mai prididesc să ne servească.

— Plătim, îl liniștește Vladimir pe bătrânul cu numele de Kuzmici. Dar până pe înserate nu vrem să fim deranjați de nimeni. Suntem în misiune specială, *papașa*, pricepi mata cum vine treaba!

Kuzmici aprobă repede din cap, ștergând cu barba masa la care șade Vladimir, și trece grăbit în bucătărie.

Colosul o ciupește de fund pe una dintre fetele gazdei și-i face semne fără echivoc. Nu știe o boabă rusește, așa că trebuie să-și țină gura închisă, ceea ce pentru el este un adevărat chin. Fata pare fericită că e băgată în seamă. Îi mai toarnă un pahar, ținându-și buzele. Are aproape patruzeci de ani și, ca și sora ei, va rămâne fată bătrână. De aceea nu-și poate permite să rateze nici o ocazie.

— Ce mai vrea viteazul meu? se mătâie ea, atingându-l ca din întâmplare cu șoldul ei osos.

Urișul țace mâlc, dar, în schimb, îi vâă mâna pe sub fusta încrețită. O scoate însă repede, când patronul bărbos intră în trombă, cu două tăvi uriașe, doldora de fripturi și salată. Mai aduce dintr-un cufăr un butoiș cu basamac și-i dă cep.

Shogunul refuză stacana, și își umple, plin de importanță, păhărelul lui cât un ou de canar, pe care-l dă de dușcă cu un mormăit de mulțumire. Ne zâmbește ca și cum tot timpul ar face reclamă la o pastă de dinți.

Colosul încearcă să deschidă gura, dar, fulgerător, Fijianul îi înfige în ea o pulpă de curcan.

— E bun, nu-i așa? urlă el în rusește, spre a-i aminti nătângului că nu are voie să dea drumul la flașnetă.

Dintre noi toți, numai Iusuf refuză masa și-și face un culcuș pe tejghea. Fiind musulman, nu mănâncă porc nici să-l pici cu ceară. Nu uită să-și facă rugăciunea, după care se învelește în tunica lui îmblănită și, în scurt timp, sforăie ca un coșac după o zi de muncă.

Fiica lui Kuzmici își face din nou de lucru pe lângă Colos, punându-i din când în când câte o întrebare, la care nu primește răspuns.

— E mut, găsește cu cale Shogunul să intervină, într-o rusă aproximativă (dar la câte populații găsești pe cuprinsul Maicii Rusii, nimeni nu-și mai face vreo problemă din asta).

Fata îl privește pe uriaș cu compasiune.

— *Boje moi!* Dar cum s-a-ntâmpat?

— L-au prins bandiții de ceceni și i-au tăiat limba! o lămurește amabil japonezul. Dar nu numai limba.

Fata devine dintr-o dată curioasă și-l examinează pe Colos cu ochi de expertă. Nu observă, totuși, nici o altă lipsă și, într-un târziu, îi cade fisa. Se pomește pe un râs isteric, în timp ce Colosul îi aruncă Shogunului priviri otrăvite.

Vladimir expediază familia de rușnaci din salon, nu înainte de a-l obliga pe Kuzmici să atârne la geamul ușii de la intrare un anunț: „Astăzi bufetul închis”. Apoi, iese pentru a inspecta împrejurimile.

Termin și restul de mâncare din farfurie și-mi torn încă un pahar de basamac. Mă apucă o moleșeală plăcută și-mi caut din ochi un culcuș.

— Ai să mi-o plătești ! șoptește Colosul către Shogun, de îndată ce rămânem între noi. Îi trage un bocanc în gleznă și își deșartă farfuria cu oase în talerul japonezului. Prima oară când ai să-mi cazi în mână, am să te strâng de boașe, până când ai să vorbești numai în versuri.

Caută să-l ia de gât, dar Shogunul, fost campion la Aikido, îi aplică procedeul *kyu-nage*, și Colosul face un salt peste masă, aidoma unui delfin în plin spectacol.

Rămânem cu toții gură-cască. Japonezul ne dăduse gata. Nici unul dintre noi nu ar fi fost în stare să-l doboare pe uriaș într-un asemenea mod. Dar Colosul se face că plouă. Se întinde ca după un somn bun, zâmbeste, imitându-l pe micuțul japonez, și, cu o lovitură fulgerătoare, îi caută capul. De astă-dată, Shogunul apelează la un *kote-gaeshi*, întorcându-i pumnul în exterior și aruncându-l pe spate. Face apoi o mică plecăciune tradițională și continuă să-și roadă osul din farfurie.

Colosul realizează, în sfârșit, că Shogunul posedă niște tehnici supranaturale și renunță să-l mai atace, reluându-și locul la masă. Acum bea direct din stacană și creierul lui, atât cât există, coace cele mai cumplite răzbunări. Ar putea apela la Naganul de care nu se desparte o clipă, dar nu e sigur că micuțul Aiki n-ar putea să întoarcă gloanțele din drum și să le direcționeze către el.

Când revine Vladimir, suntem cu toții în scutece. Își găsește și el un loc, așezându-și AKM-ul la îndemână. După ce îl desemnează pe Colos ca planton, își trage cascheta pe ochi.

— Oricum, n-am chef de somn, mormăie americanul, când să-și rupă fălcile.

Se așează în dreptul unei ferestre și, la răstimpuri, mai degustă din basamacul gospodarului. În curând, un cor de sforăituri face să vibreze paharele și sticlele de pe mese.

Colosul mai așteaptă puțin și, după ce se convinge că nu mai e nimeni treaz, părăsește salonul cu pași ușori. O văzuse pe fata

cea mare și osoasă dispărând în grajd, să dea mâncare la animale, și se gândește să-și ofere ajutorul benevol.

Se strecoară după ea, uitându-se prudent în toate părțile. Ai crede că cei doi și-au dat întâlnire prin telepatie.

Cum aude scârțâitul ușii de scânduri, rusoaica începe la iuteală să stivuiască fânul, treabă care o face să se aplece cât mai mult. Colosului nu-i scapă faptul că fata nu poartă nimic pe dedesubt. Singurul său ochi pornește să i se rotească invers decât acele de ceasornic și sclipiri ludice dau de veste că a prins mișcarea.

Își lasă degrabă pantalonii în jos și, boncăluind ca un cerb răpus de poftă, intră vijelios în spațiul oferit cu generozitate. Nimerește însă pe-alături cu câțiva centimetri, ceea ce declanșează un țipăt al rusoaicei, înăbușit repede de mâna lui ca o lopată. Reia firul, și acum găsește intrarea adecvată.

Rusoaica prinde să geamă, cu respirația întretăiată, și mișcă din fund ca o iapă în finalul unei curse de galop.

Dar Colosul nu uită că are un consemn de îndeplinit. E santinele și înțelege să-și facă datoria. O ghidează pe femeie către fereștrica decupată în peretele de lemn al grajdului și o proptește ferm de cerceveaua geluită. Continuă să-și facă treaba, scrutând cu priviri de vultur împrejurimile.

Când să termine, o aruncă pe rusoaică pe jumătate peste fereastră cu o ultimă zvâcnire. Femeia rămâne fără replică. De mult, de foarte mult timp, nu mai primise o asemenea probă de bărbăție. Limba ei lungă și ațtoasă atârna până la pământ. Își regăsește cu greu suflul.

În cel mai militaros spirit, Colosul consideră misiunea îndeplinită, drept care își șterge falusul de rochia încrețită a miresei de ocazie, ridicându-și demn nădragii. Salută regulamentar, face un stânga-mprejur impecabil și o ia din loc.

Ajuns în salon, îl apucă brusc foamea, așa că nu ezită să atace bucatele și sticlele rămase de izbeliște. Nu intenționează să ceară nimic în plus de la viață. Orice altceva n-ar face decât să complice lucrurile.

„Nu poți avea toate femeile din lume“, reia el în gând un vechi slogan, „important e să tinzi către asta !“ Ronțăie vehement

un cotlet în sânge, garnisindu-l cu varza din oala uriașă. O dată oala golită, o duce în colțul salonului. E prea leneș să se mai deplaseze până la buda din curte, și, apoi, nu poate părăsi postul, nu-i așa ?!

Se cacă cu voluptate, apăsându-se ritmic pe colon. Înțelege să-și elibereze total intestinul, pentru a face loc noilor provizii, pe care nu le poate căra cu el. Când termină, nu uită să acopere oala cu un capac. La urma urmei, e un om civilizat.

Un zgomot îi atrage atenția și revine la menirea lui de fiară. La ușa de la intrare, un țăran cu un nas cât temelia unei case, și mai roșu decât cel mai comunist steag cu putință, se zgâiește prin geamul pătat de muște. Imaginea Colosului, care-și strivește, la rândul lui, nasul de geam, nu-i priește. Se retrage în grabă câțiva pași, gata să se prăbușească pe spate.

Dar, regulat, mâncat, eliberat de toxine, Colosul e ceva mai uman. Înțelege că omul avusese o noapte grea și că acum dorește, ca orice cetățean onest, să se dreagă cu o bere și cu o votcă. Drept care, îi deschide culant ușa și-l zgâlțâie ușor, în așa fel încât eventualele arme să-i cadă la picioare.

Rusul nu deține așa ceva și, din cauza zdruncinăturii, renunță până și la bruma de creier pe care o mai are.

— Ce vrei ? îl întreabă uriașul într-o rusă care ar fi putut fi folosită și pe post de malaieziană antică.

Rusul își jură în sinea lui să nu mai bea niciodată, câte zile o mai avea, dar acum trebuie musai să se dreagă, după noaptea în care a golit doi litri de spirt și și-a bătut nevasta cu coada toporului.

— *Vodki !* apucă el să spună, stăpânit în continuare de cele mai grozave fantasmagorii care l-au bântuit vreodată în viața lui.

Ca orice om normal, Colosul apelează instantaneu la limba-jul internațional. Își scoate bidonașul, intrat deja în legendă, și îl înfige în gura rusului, ținându-i în același timp, grijuliu, ceafa cu mâna stângă, aidoma unei mame afectuoase. Bidonașul se goleşte, și Colosul, cu un aer de mare cunoscător, de neînțeles la el, îl strânge în brațe pe țăran, bătându-l ușurel pe spate.

Un râgâit puternic îi dă de veste că gestul lui a fost cât se poate de bine venit.

— Greu e să te dregi, îl dădăcește uriașul, într-o engleză impecabilă, de îmbătat, te îmbeți ușor !

Dar muscalul nu mai reacționează la sfatul „gurului“ său. Face stânga-mprejur și ar fi fericit ca pașii să-l poarte cât mai repede, înapoi, către casa lui, unde sfielnica-i nevastă își oblojește rănile.

Colosul închide ușa și-și freacă mâinile mulțumit de isprava sa. Rezolvase, cum nu se poate mai bine, o situație dificilă. După părerea lui, ar trebui să fie decorat și înălțat în grad, dar, gândindu-se la consecințe, renunță.

E timpul să mă trezească pentru schimbul doi, însă dorința de viață îi dă puteri nebănuite. Faptul că nu recurge la o asemenea metodă înseamnă pentru el o notă bună în carnetul de profil al Celui-de-Sus, care ține evidențele. Se autoflatează și sărbătorește evenimentul, golind dintr-o sorbitură stacana cu vin alb, nu înainte de a avea grijă să-și umple din nou cu basamac bidonașul golit.

„Pofta vine mâncând“, își spune el. Privește spre grajd prin fereastra aburită și hotărăște să inspecteze zona.

Spre totala lui dezamăgire, în grajd îl găsește doar pe Kuzmici, care incarcă bălegarul într-o roabă veche și ruginită. Îi face semne prietenești și dă roată cu privirea. Regretă din tot sufletul că nu învățase rusește în copilărie, ca să-l întrebe unde o poate găsi pe fiica cea mare și osoasă, cu nasul coroiat.

Kuzmici nu ezită să se lanseze într-un discurs însuflețit privind greutatea vieții de țăran și faptul că toți ostașii care trecuseră prin sat nu-i plătiseră nici un chior. Doar bonuri de rechiziție.

— Cu astea nu te poți șterge nici măcar la cur, fiindcă sunt confecționate dintr-un carton foarte dur, adaugă el, dovedind încă o dată că poezia s-a născut la țară.

Colosul îl aprobă cu frenezie. Aproape că-și pierde cascheta împodobită cu stema Rusiei. Nu-i prea convine noua situație, drept care părăsește zona și continuă scotocirea.

„O fi după ciuperci“, își spune el, dornic de o partidă în mijlocul naturii. Scrutează depărtările, dar ochiul nu-l ajută în

nici un fel. Semnalul dorit i-l dau urechile. Se întâmplă ceva în pod. Ca orice santinelă bine instruită, urcă pe scara de lemn din spatele casei și nu renunță chiar dacă o treaptă cedează sub talpa uriașului său bocanc.

Între în trombă prin ușa pitică, cu automatul pregătit și cu prohabul deschis, pentru a face față oricărei împrejurări. Dacă ochii de fata cea mică, tot osoasă și cu nasul coroiat, care răscoste niște nuci ca să nu prindă umezeală. Colosul își face un calcul rapid și hotărăște că un mercenar trebuie să se adapteze la orice nouă situație ivită.

Mezina acceptă cu bucurie inițiativa soldatului. La ea în sat e criză de flăcăi, iar cei care mai sunt se îmbată atât de crunt, încât nu le-o mai poate scula nici cu cele mai îndrăcite tehnici. Casa veche, de lemn, în care se află bufetul, trepidează sub presiunea celor doi.

Shogunul sesizează zgomotul, își mijeste ochii, și așa mici, apoi se ridică și se strecoară ca o reptilă către locul cu pricina.

— Stai la rând ! îl atenționează Colosul, când îl vede în ușa podului.

Se află încă în gardă. Nu-i pasă că vorbise englezește. Mezina e atât de transportată, încât nu mai știe nici cum o cheamă.

— Ia-o ! face uriașul, potrivit-și la loc uniforma de camuflaj.

Shogunul râde din tot sufletul și nu refuză oferta. Armonia pare deplină și fata mulțumită de întâmplare. Pentru ea e o sărbătoare. Cine știe când se va mai întâlni cu așa ceva.

Colosul coboară mulțumit scara, care protestează din nou vehement.

„Nu trebuia să-i fac serviciul ăsta broscuului asiatic“, își zice uriașul, „dar sper ca gaga să aibă sifilis“. Colosului nu-i pasă dacă ia boala, mult mai important este ca Shogunul să se infecteze.

Mă trage de umăr și-mi pasează schimbul. Mă uit la ceas și-l trezesc, la rândul meu, pe Fijian. Activitățile Colosului se petrecuseră pe timpul meu, ceea ce îmi dă dreptul la continuarea somnului.

Fijianul își intră repede în atribuții. E antrenat de cei mai buni instructori englezi și anii petrecuți în MI-6¹ îl formaseră definitiv. Remarcă și el zgomotele ce răzbat din pod și-și armează Patekul, care-și poate goli încărcătorul de o sută douăzeci de cartușe în mai puțin de cinci secunde.

Privește atent printre scândurile ușitei și ceea ce vede acolo îl face să zâmbească. Trebuie să fie o scenă a naibii de caraghioasă, pentru că Fijianul nu zâmbește decât cel mult de patru ori într-un an.

Într-adevăr, micuțul Aiki, cu pantalonii în vine, se cocoțase pe un scăunel cu trei picioare, ca să ajungă la păsărica mezinei, care stă cu spatele la el, aplecată până la pământ, icnind și gemând de plăcere. Din când în când, aceasta mai pune ochii pe câte o nucă stricată și o aruncă deoparte, îmbinând astfel în mod strălucit utilul cu plăcutul.

O dată treaba terminată, Shogunul își trage la loc pantalonii și ridică un imn de slavă către Buddha, pe limba lui cântată. Apariția Fijianului nu-l stânjenește defel. În schimb, fata dă un chiot de bucurie. E cea mai norocoasă zi din viața ei. Se șterge repede cu fusta colorată și se pregătește să primească noul oaspete.

Dar Fijianul nu aderă la entuziasmul general. Coboară scărița, urmat de Aiki, și trece în spatele casei, de unde poate ține sub observație tot teritoriul.

Kuzmici tocmai își hrănește porcii, când fata lui cea mică scoboară din pod. Azvârle cu ligheanul ruginit după ea, înjurând-o amarnic în rusește. Din cătea și curvă n-o mai scoate, hotărând că fetele seamănă cu mama lor, cu mici deosebiri de nuanță.

— Nu-ți plac femeile ? întreabă Shogunul, privind cu detașare scena casnică.

— Îmi plac, răspunde Fijianul, dar nu cele călărite mai întâi de japonezi.

Shogunul râde iar, ca un șoricel prins copiind la examen, și scoate la iveală sticla de saké. N-are somn și, pe de altă parte, se

¹ Serviciul de spionaj englez (n. tr.).

arată un mare amator de povești. Fijianul e un taciturn, dar băutura japonezului deschide și gura unui mut.

— Am crescut într-una dintre mahalalele orașului Suva¹. Taică-meu lucra câte șaisprezece ore pe zi, în port. Frate-meu și cu mine hoinăream toată ziua alături de ceilalți copii, încercând să mai „organizăm”² câte ceva. Uneori ne mai prindeau polițiștii, ne trăgeau câte o mamă de bătaie, dar apoi ne dădeau drumul. Într-o zi, chiar de dimineață, mi-a intrat un ciob de sticlă în talpă. N-am avut încotro și m-am întors acasă, topăind pe un picior. Când am intrat, am găsit-o pe maică-mea regulându-se în draci cu proprietarul casei. De atunci, de câte ori mă apropii de o femeie, îmi apare instantaneu în minte scena aia : maică-mea, cu picioarele ridicate și papucii bălăngănindu-i-se iute, și proprietarul, mic și chel, cu pantalonii în vine, trăgându-i la buci în ritmul unui ciocan pneumatic.

Mai soarbe un gât și mai rade o privire de jur-împrejur. Nu-și dorește din cale-afară să se trezească față în față cu o patrulă de ruși.

— Și asta înseamnă că tu n-o mai faci cu femeile ? revine Shogunul la subiectul fierbinte al discuției.

— Nu văd cu ce te-ar aranja asta pe tine, în general, dar, fiindcă tot ardem găzul, îți voi răspunde. Lasă sticla ta minune pe-aici și dă fuga după câte ceva de-ale gurii.

Shogunul se întoarce, cărând o oală, doldora de varză cu carne, și o pâine uriașă, ceea ce stârnește îndată protestele lui Kuzmici. O singură privire a Fijianului îl convinge însă pe rus că ar fi mai bine să plece la câmp, la plivit cartofi.

— La noi, în Fiji, armata nu-i obligatorie, dar eu am plecat voluntar. Acolo am dat peste un instructor englez, care m-a recrutat pentru Serviciile Speciale. Taică-meu murise între timp, într-un accident în port, frate-meu se însurase cu o babornită bogată și plecase în Australia, iar maică-mea se îmbolnăvisese de tuberculoză. Cîm îți spuneam, într-o zi, în unitate a sosit un individ în civil, roșcovan, cu niște favoriți din care puteai fabrica

¹ Capitala Republicii Fiji (n. tr.).

² Aici, sensul de „a fura” (n. tr.).

liniștit câteva peruci pentru niscaiva bărbați cu chelie accentuată. „Fred Maragano — mi-a zis el —, ai fost recomandat drept cel mai capabil soldat pe care l-a avut unitatea asta vreodată. Eu sunt adjunctul șefului MI-6 și am venit să văd acest fenomen cu ochii mei. Dar, ca să mă conving — a mai spus el —, trebuie să execuți o temă practică. Iată : Poitu Kamonaka, șeful poliției din Suva, va veni aici să ancheteze un caz. Chipurile, doi instructori englezi ar fi violat o fetiță fijiană de doisprezece ani. Prostii, dar nu despre asta e vorba. Tu trebuie să montezi o bombă sub mașina care-l transportă, cât timp el e primit la comandant. Vezi că mașina va fi păzită de doi polițiști. Bomba e falsă, bineînțeles — a râs roșcovanul —, vreau doar să constat cât de iscusit ești.” Zis și făcut.

A doua zi, apare colonelul Poitu, într-un Rover, și dispare, urmat de garda de corp, lăsând lângă mașină alte două namile. Marika, una dintre fetele care servesc la bucătărie, e prietenă cu mine și e gata să-mi sară în ajutor ori de câte ori am nevoie. Își trage un bikini pe care nu l-ar fi putut îmbrăca nici o păpușă, și-și face de treabă pe-afară. Namilele o halesc din priviri și schimbă impresii deocheate. Este momentul prielnic să străbat curtea, cu două lăzi pline cu portocale. Trec prin fața Marikăi, uitându-mă peste umăr, mă împiedic și împrăstii portocalele peste tot. Namilele râd și se grozăvesc în fața apariției în bikini. Eu merg în patru labe și culeg portocalele risipite. Câteva ajung sub mașina de teren, Rover. Le adun și pe acelea, nu înainte de a scoate bomba de sub bluză și de a o plasa sub sașiu. Colonelul Poitu Kamonaka se urcă în mașină și dispare. Roșcovanul iese din umbră și mă felicită, dându-mi un radio micuț, cu o antenă de un metru. „Vezi — îmi spune el —, dacă ar fi fost vorba despre o bombă reală, tu n-ar fi trebuit decât să apeși pe butonul roșu, și mașina ar fi sărit în aer.” Dau ca nătângul din cap și apăs, ca să-i demonstrez că am priceput. Mașina cu cei cinci polițiști, aflată deja la un kilometru distanță de unitate, este pulverizată pur și simplu. Totul s-a filmat cu atenție și acum sunt omul lor. Nu mai pot da înapoi.

Termină ce mai e în oală și răgâie cu conștiința datoriei împlinite față de stomac. Spre deosebire de whisky, sakéul îi oferă o predispoziție neobișnuită către povestire.

— Colonelul Poitu Kamonaka era un naționalist convins și, ori de câte ori avea prilejul, le-o frigea englezilor cu o plăcere diabolică. Așa că tipii au împușcat doi iepuri dintr-o lovitură : m-au recrutat definitiv pentru serviciile lor și au scăpat, folosind mână străină, de unul dintre cei mai incomozi adversari.

— Asta îmi aduce aminte de ce ne spunea tatăl meu, Ogađu Sumaru, de fiecare dată când ne pune cu genunchii pe coji de nucă, intervine Shogunul. El spunea : „Unelte cu care muncești câmpul sunt prelungirile mâinilor, dar prostia voastră nu e prelungirea creierului.“

— Tatăl tău a fost un om înțelept, spune Fijianul, pătruns de profunzimea cugetării, dar în continuare cu degetul pe trăgaci. La ce vârstă a murit ?

— Tatăl meu, Ogađu Sumaru, a plecat la Buddha atunci când mai avea o primăvară până să împlinească respectabila vârstă de treizeci și trei de ani.

— Da, a fost un om înțelept, întărește Fijianul, servindu-se iarăși din sticla cu saké. S-a retras la momentul potrivit. Eu însă nu mai aveam pe nimeni. Când nu mai ai pe nimeni pe pământ, trebuie să-ți hotărăști soarta de unul singur și lucrurile devin altfel. M-au folosit în cele mai murdare afaceri. Peste un an, eram infiltrat în IRA¹, dar, după câțva timp, indivizii m-au descoperit și au început să mă vâneze. Urmăreau să mă lichideze și irlandezii și porcii de englezi. Atunci, am hotărât că era cazul să-mi croiesc un destin propriu.

Mi-au comandat un atentat la Heathrow², care să fie chipurile revendicat de IRA. Asta le-ar fi dat dreptul la represalii și la justificarea unei alte nopți a Sfântului Bartolomeu, în fața opiniei publice. Dar noi, fijienii, suntem protestanți. Am cerut o sută de mii de lire sterline pentru reușita atentatului, dar cu plata în avans.

¹ Armata Revoluționară Irlandeză, organizație paramilitară care se opune ocupației engleze din Irlanda de Nord (n. tr.).

² Aeroport în Londra (n. tr.).

În clipa în care i-am primit, am traversat Canalul Mânecii cu o șalupă, în Franța. M-am înscris în Legiunea Străină, deși aveam destui bani să-mi pierd definitiv urma. Totul ar fi fost bine, dacă Bob Denard nu s-ar fi gândit să ne viziteze într-o zi unitatea în căutare de prozeliti. Am ajuns cu el în Sierra Leone și în Liberia. Acolo, în Liberia, am fost luat prizonier și am petrecut două luni într-o închisoare din Monrovia. Fii convins că toată viața am rămas cu spaima în suflet, numai la gândul că m-aș mai putea întoarce vreodată în acele locuri.

Își privește ceasul și mai dă o raită prin curte. Satul e pustiu. Plecaseră cu toții la treburi, lăsând acasă doar copiii, bătrânii neputincioși și bețivii.

Shogunul se întinde de-i trosnesc oasele și o ia cătinel spre salon. Până la lăsarea întinericului mai e destul timp. Nu trebuie să-și neglijeze odihna. Sexul cu fata cea înaltă și osoasă l-a cam stors de energie. Se gândește la iubita lui, Aisha, pe care a lăsat-o cu mulți ani în urmă în Japonia. Aisha avea o căsuță în stil tradițional, așezată la marginea cartierului Shinjuku din Tokyo, iar Aiki, care-și făcea veacul în cartierul Yoshiwara, acaparât de americani, o vizita deseori. Când a fost nevoit să dispară, s-au urcat în limuzina cu geamuri negre, pusă la dispoziție de frații lui din AUM, și, până la aeroportul Narita, au făcut dragoste încontinuu. Când a privit-o pe Aisha prin fereastra avionului Cessna, cu șase locuri, a știut că o vede pentru ultima oară.

Shogunul trece instantaneu de la reverie la somn, dar cu simțurile la pândă. Așa cum facem noi, mercenarii.

Când deschidem ochii, afară e întineric de-a binelea. Tocmai intră pe ușă Vladimir și Iusuf, care a fost ultimul planton. Tătarul trage de câteva ori aer în piept și se miră cu voce tare :

— Ce dracu' pute aici ?

— Prezența ta ar fi o explicație, zice Colosul, dezmoștinându-și oasele.

Imediat, dau cu nasul de oala cu rahat și se stârnește o mică vânzoleală.

— Doar n-o să-l ducem acum la laborator, să vedem cui îi aparține, zic eu, ținându-mă la o distanță respectabilă de obiectul în dispută.

Oala e proiectată pe fereastră, nimerind drept în cocina în care cei trei purceluși trăiesc în tihnă. Patrupedele intră într-o agitație neobișnuită și par total nemulțumite de tratamentul la care sunt supuse. Grohăie cu vehemență, cerând măsuri reparatorii urgente.

— Vom merge la Budionnovsk, ne anunță Vladimir. La miezul nopții trebuie să fim în preajma spitalului. Vă anunț că în clădire se află cantonat un corp de gardă, mic, e drept, dar care nu trebuie lichidat înainte de a ocupa poziție în interiorul spitalului.

Împarte atribuțiile, și mie îmi revine sarcina de a găsi o ambulanță pe care s-o putem folosi pe post de cal troian. Știm cu toții că ambulantele nu cresc pe câmp și nici nu se găsesc de vânzare la magazinele sătești. Cât timp camarazii mei se pregătesc, află de la Kuzmici unde e primăria și cum îl cheamă pe paznicul care are în grijă, printre altele, și telefonul.

Respectivul paznic, un moșneag de vreo șaptezeci de ani, care ține pe genunchi o carabină și mai bătrână decât el, e fericit să ne fie de folos cu ceva. Ascunde rapid bancnota pe care i-o ofer, dovedind o deprindere exersată în timp, și cheamă Stația de Salvare din Budionnovsk. În maximum o oră, va veni în sat o ambulanță, pentru a-l transporta la spital pe unul dintre fruntașii satului, care a suferit un atac de inimă.

Îi întind nașului bidonașul meu și devenim prieteni. Îl las pe el să dea mai mult din gură și, pe nevăzute, tai firul de la telefon. Mă întorc la bufet și ne evaporăm rapid.

Kuzmici primise bani buni pentru găzduire și acum ne conduce, trăgând temenele la tot pasul și obligându-le pe cele două fete înalte și osoase și pe grășana de nevastă-sa să ne sărute mâinile.

După un kilometru pe șoseaua spre Budionnovsk, ne oprim și barăm drumul cu câțiva bolovani, după care ne punem pe așteptat. Nu trece mult și, în depărtare, vedem farurile unei ma-

șini. Girofarul ne înștiințează că sosește ambulanța. Într-adevăr, la câteva minute, microbuzul Robur, vopsit în alb și roșu, oprește scrâșnind din roți în fața barajului. Șoferul abia apucă să coboare, când îl izbește în creștet pumnul Colosului. Cade ca trăsnet. Aceeași soartă o are și tinerelul care-l însoțește, probabil, un medic stagiar. Îi târâm la marginea șanțului, unde Fijianul le taie gâtul din două mișcări fulgerătoare. Îi acoperim cu bolovani, crengi și tot ce avem la îndemână.

Mă urc la volan și întorc mașina. Pun sirena în funcțiune, și iată-ne zburând cu o sută de kilometri la oră spre spitalul din Budionnovsk. Microbuzul vechi, dar pus la punct, scârțâie din toate încheieturile, iar motorul urlă ca un compresor. Oricum, important e să ne ducă acolo unde avem treabă.

Străbat orașul fără să reduc viteza. Kuzmici ne descrisese cu lux de amănunte amplasamentul spitalului, pe poarta căruia pătrundem în scurt timp. Deschidem ușile din spate ale dubitei și scoatem cele două târgi pe care sunt întinși Shogunul și Iusuf. Trecem fără probleme pe lângă santinelele de la intrare și tropăim convingător pe culoarul lung, urmând săgețile indicatoare spre sala de operații.

După primul colț, abandonăm târgile cu „răniții”, care își revin ca prin minune, și ne împrăștiem în dispozitivul comandat. Mie îmi revine centrala telefonică de la etaj. Încerc ușor ușa, dar este încuiată. Îmi armez pistolul Carpați, de care nu mă despart niciodată, mă retrag doi pași și, cu o lovitură de picior, îmi croiesc drum.

Telefonista din spatele pupitrului rămâne cu gura căscată. E blonduță, cu părul permanent, iar ochii ei albaștri îmi amintesc de căștile soldaților ONU din Bosnia. Îi fac semn să se îndepărteze de pupitrul și o imobilizez de scaun cu o bandă adezivă. Nu ezită să-i pun un plasture și pe gură.

— Dacă taci și nu te miști, îi spun eu în rusa mea moldovezizată, vei rămâne în viață și nu ți se va întâmpla nimic rău, *ponimaieși* ?

Fata clatină cu conștiinciozitate din cap, gata să-și piardă zulfii năbădăioși. Întrerup legăturile și pun centrala pe avarie.

Leg scaunul bieteii telefoniste de un calorifer și cobor în holul principal.

Întreg personalul de serviciu al spitalului este închis în sala de operații, de a cărei ușă e legată o mină SS, care poate exploda la cea mai mică atingere. O dată îndeplinită misiunea, stăm în așteptare.

Comandoul ordonat, condus de Șamil Basaev, va pătrunde în oraș, în mai multe grupuri, ocolind punctele de control ale rușilor.

Bolnavii sunt foarte agitați. Printre femeile și copiii care formează majoritatea, se află și câțiva ostași ruși, răniți în luptele din Cecenia.

Privesc îngroziți și schimbă în're ei cuvinte șoptite.

Vladimir se uită la ceas și hotărăște că a sosit timpul. Colosul și cu mine îmbrăcăm două halate albe și ne strecurăm spre ieșire. Cele două santinele de la ușă nu apucă să ne observe. Lațurile de oțel le re-ează beregatele cu o violență neobișnuită. Le târâm într-o debara, pe care o încuiem.

Colosul își atârname de gât un stetoscop și acum se plimba plin de importanță prin curtea spitalului. Dacă nu ar fi avut figura lui inconfundabilă de ucigaș, l-ai fi putut lua drept profesorul care cugetă la progresele făcute de medicină în domeniul combaterii cancerului.

Căutăm spălătoria, unde, după cum fuseserăm informați, se afla corpul de gardă, și găsim, dormind alandala, patru soldați ce duhneau a băutură și a sudoare acră. Colosul e de-a dreptul indignat. Ucide rapid trei dintre ei, lăsându-mi-l pe-al patrulea, și șoptește cu o voce pițigăiată :

— Cum e posibil să doarmă în post ?! Chiar dacă erau în afara programului, aveau datoria să lase o santinelă și un sistem de alarmă. Cred că voi trimite o scrisoare de sesizare pe adresa Comandamentului Suprem rus al Serviciului de Gardă.

Șterge cu un cearșaf murdar sângele de pe laț și-l strecoară sub veston. E un prieten fidel, pe care se poate baza la nevoie.

Dar nu mai apucăm să ieșim. Patru matahale apărute ca din pământ ne imobilizează și ne înfig în burtă țevile unor Kalașnikovuri. Dar un ordin venit din spatele lor îi face să slăbească

strânsoarea. Avem un noroc chior. Cât pe-aci să fim confundați cu soldații ruși din corpul de gardă. Norocul survine de la Șamil și Zelimhan, cei doi ceceni nedespărțiți, care-l recunosc pe Colos.

După ce se limpezește situația și cecenii ne dau drumul, uriașul îi îmbrățișează pe cei doi admiratori ai săi. Văzuse moartea cu ochii și-i simțise răceala tășului coasei pe gât. Scoate bidonașul și-l oferă generos celor doi salvatori. Își promite ca, măcar în răstimpul cât va mai zăbovi pe aceste meleaguri, să nu mai îmbrace uniforma rusească.

Basaev și Șcedrin se pun de acord asupra evenimentelor următoare. Greul de-abia începe. Cele câteva sute de ostatici trebuie transportați în Cecenia. În schimbul lor, se va cere eliberarea prizonierilor ceceni și retragerea trupelor rusești de pe teritoriul țării.

Două grupări de-ale lui Basaev nu reușesc să ajungă la spital. Focuri răzlețe dau de veste că fuseseră descoperite și se confruntau cu forțele de ordine. Se încearcă stabilirea legăturii cu comandantii celor două grupări, dar stațiile de emisie-recepție rămân mute.

Trecem la treabă. În timp ce Basaev face selecția ostaticilor și telefonează la miliție, pentru a stabili condițiile, noi, cei șase, părăsim spitalul și o luăm la trap spre centrul orașului, de unde vin împușcăturile, tot mai pregnante pe măsură ce ne apropiem.

— Nu mi-ai spus cum ai scăpat din închisoarea negroteilor, chițăie Shogunul, încercând să țină pasul cu lunganul de Fijian.

— M-au eliberat în schimbul unui camion plin cu arme și muniții. Trecuseră numai două luni, dar, când am ajuns la Free-town, abia dacă m-au recunoscut. Am jurat să părăsesc Africa cât mai repede și să nu mă mai întorc niciodată. Aveam destui bani să trăiesc civilizat pe vreo insulă din Pacific. Dar la agenția de bilete lucra un nenorocit de rezident englez, care m-a recunoscut și și-a informat colegii de intențiile mele. Englezii nu uitaseră țepa pe care le-o trăseseam. Au tocmnit un ucigaș de profesie și, dacă taxiul cu care mergeam spre aeroport nu ar fi avut un accident, acum eram probabil un om mort. M-au transportat la spital

și, până să-mi ia roșcovanii din nou urma, am acceptat oferta lui Schröder.

O explozie puternică incendiază un magazin în care se află o parte din forțele de ordine. Rușii caută să se salveze, ieșind cu mâinile sus, fugăriți de flăcări. Sunt secerăți de rafalele noastre. Șamil și Zelimhan, care ne însoțesc, fac semne spre clădirea din colțul străzii, ocupată de câțiva ceceni. De-acolo s-a tras cu aruncătorul de grenade, care incendiasse magazinul.

Nu ne putem apropia. Rușii ocupaseră poziții-cheie de-a lungul bulevardului Budionnii și supravegheau orice mișcare.

Suntem însă experți în gherilă și-n lupte de stradă. Și mult mai adecvat înarmați pentru un asemenea tip de confruntare. Împreună cu Colosul, și însoțiți de cei doi ceceni, luăm la rând cuiburile trăgătorilor izolați. Trebuie să ne facem rapid treaba, pentru că, în mod sigur, alarma fusese dată și, în cel mai scurt timp, ne puteam trezi înconjurați de unități ale Armatei Roșii.

Ne strecurăm în blocul cu patru etaje, din care se trage ca la balamuc, și urcăm scările, acoperindu-ne unul pe celălalt. La primul etaj, lichidăm doi trăgători care nu se mai obosiseră să închidă ușa apartamentului în urma lor. Doi bătrâni, probabil proprietarii, stau pitiți sub masă și tremură de parcă ar fi brânșiți la curentul electric. La vederea noastră, încearcă să țipe, dar nu scot pe gură decât niște sunete dezarticulate.

Colosul rânjește și îndreaptă arma spre ei.

— Pac ! Pac ! Pac ! face el, vesel nevoie mare.

Cei doi bătrâni se aruncă la pământ, căutând să devină cât mai mici. Îi scotocim rapid pe cei doi trăgători și le înșfăcăm tot ce e de valoare. Nu uităm de bidonașe. Șamil și Zelimhan le taie câte o ureche și le-o introduc în gura căscată.

La următorul etaj, lucrurile se complică. Sunt patru uși, și toate încuiate. Trebuie să le luăm la rând, ceea ce și facem. Colosul sparge prima ușă și sare într-o parte, pentru a-mi permite să arunc grenada fumigenă. În secunda următoare, suntem înăuntru, cu măștile pe figură, trăgând în tot ce mișcă. Singurul care cade, ciuruit din cap până în picioare, este un adolescent de aproape

cincisprezece ani. Ne privește cu ochi ficși și speriați, și încă mai ține strâns în mână un ciocan cu care voia să se apere.

Abia în al treilea apartament îl găsim pe trăgătorul izolat care controla partea lui de bulevard. De astă dată, cei doi ceceni îi lasă urechile la locul lor, dar îl saltă și-l aruncă pe fereastră. De pe terasa blocului, se năpustește asupra noastră o ploaie de gloanțe, ce ricoșează în pereți și în balustrada balconului. Acum e ceva mai dificil, dar Colosul cunoaște bine șmecheria. Eu țin sub foc de acoperire trapa care duce pe terasă, în timp ce, din balconul apartamentului opus laturii, Colosul, ajutat de prietenii săi, execută un salt incredibil pentru greutatea lui și se prinde cu mâinile de streșina acoperișului.

Restul e o jucărie. Se ridică în mâini și se rostogolește rapid, trăgând la întâmplare cu Makarovul înhățat de la rusul cu care schimbase uniforma. Tipul de pe terasă tocmai înlocuiește încărcătorul golit în direcția mea. E luat prin surprindere, și gloanțele îl rănesc, fără să-l omoare. Colosul rânjește în timp ce se apropie de el. Rusul scoate un cuțit și încearcă să-l azvârle spre american, dar e atins la mână și cuțitul cade în fața lui.

E rândul Colosului. Îi zdrobește fața cu o lovitură de bocanc, și albul pielii milițianului, împreună cu roșul sângelui și albastrul uniformei, formează un inedit drapel rusesc. Dar milițianul, un locotenent de calibrul uriașului, nu renunță prea ușor. Tokarevul său ascuns în cizmă e fixat acum în burta Colosului, gata să-și verse gloanțele. Din nefericire pentru locotenent, pistolul are piedica trasă, dar trăgaciul se încăpățânează și rămâne blocat.

Americanul îi încolăcește gâtul cu brațul lui, cât un picior de adult, strânge tare, iar cu cealaltă mână îl apucă de părul auriu. O mișcare scurtă, și un trosnet sec ne dă de veste că beregata locotenentului e făcută bucăți.

— Asta vor păți cei care vor încerca să mă omoare, tipă excitat Colosul, scuipând pe cadavru.

Golim unul dintre bidonașele captură de război, în timp ce Șamil și Zelimhan îl dezbracă pe rus, îi scriu cu cărbune pe piept : „Moarte rușilor !” și îl aruncă în stradă.

Vânătoarea nu mai durează mult. Reușim să-i deblocăm pe luptătorii lui Basaev, prinși în chinga milițienilor, și ne retragem spre spital. Tocmai la timp. O unitate de infanterie motorizată se apropie cu toată viteza și înconjoară clădirea în care abia intraserăm.

Schimbul de focuri încetează. Basaev își transmite condițiile : opt autobuze cu care va lua o sută cincizeci de ostatici, folosiți drept scuturi vii de siguranță, cu direcția Cecenia.

Cei patruzeci de luptători ceceni ocupă rapid poziții, ca să facă față unui eventual atac al trupelor antitero rusești sau unui atac în forță al unității de infanterie. Vor muri doar după ce vor lua viețile tuturor ostaticilor și ale cât mai multor ruși care-i vor ataca.

Noi, cei șase, ocupăm acoperișul spitalului. Două aruncătoare de grenade sunt puse pe poziție, pentru a preîntâmpina o posibilă desantare a elicopterelor cu stea roșie.

Priveliștea ce ni se înfățișează de la înălțimea clădirii nu este prea îmbucurătoare. Unității de infanterie motorizate i s-a adăugat un pluton de artilerie, dotat cu aruncătoare și tunuri ușoare, autopropulsate. Sunt dispuși în jurul spitalului, dar n-au uitat să blocheze și șoseaua spre sud. Îi transmit rapid observațiile lui Vladimir, care i le transmite, la rândul lui, prin stație comandantului Șamil Basaev.

Negocierile vor lua ceva timp, dar nici noi nu ne grăbim la gară să prindem vreun tren.

— Ia zi, măi, șoricel de câmp, i se adresează Colosul Shogunului, ai reușit până la urmă să ajungi la păsărica iepei ăleia înalte din pod ? Aia, a fetei lui Kuzmici ?

— Am ajuns, am ajuns, zice japonezul, mișcând mărunt din capul lui chilug. Tatăl meu, Ogadu Sumaru, ne spunea că, atunci când nu putem să ajungem la cireșe, să scuturăm pomul.

— Hai, că a fost deștept taică-tău ăsta ! exclamă copleșit Colosul. Și tu ce-ai făcut ? Ai scuturat-o pe fată până i-a căzut păsărica ?

— N-o să vă vină să credeți, dar urmașul ăsta a lui Gengis Han, intervine Fijianul în discuție, confundând puțin strămoșii, are o pendulă cât o oiște de căruță.

— De-aia se și lasă pe spate când merge, zbiară încântat Colosul, ca să poată menține un fel de echilibru. Țștia mici și cu ochii mijii sunt foarte căutați de femeile rele de muscă. De-aia se și înmulțesc ca iepurii.

Iusuf, care nu e nici prea alb și nici cu ochii prea rotunzi, găsește cu cale să tragă un părț orientativ, după care spune laconic :

— Cu toții suntem neamurile Domnului.

— Care dintre ele ? intervine Colosul. Tu ești al lui Allah.

— Există un singur Dumnezeu, dar noi îi spunem altfel. Așa cum fiecare neam are o limbă. Acolo, Sus, e Unul singur.

— Bine, și ce-a făcut miliarde și miliarde de ani înainte să apară oamenii ? Pe cine mai păstorea ? încerc eu un argument cât de cât filozofic, deși numai de asta nu trebuia să fiu bănuit.

— Florine, Florine, mormăie tătarul, nu suntem singurii din Univers.

Colosul ne privește intrigat, scărpînându-se cu interes după gulerul jegos. Tușește ușor și ni se adresează cu tot respectul cuvenit :

— Ce căcat mâncați voi acolo ? Rusnacia sunt pe cale să ne servească boabele la ora cinei, iar voi vă credeți la Congresul mondial al credincioșilor din întreaga lume. Ia spune, micuțule japonez, ce părere ar fi avut respectabilul tău tată despre ce se întâmplă aici ?

— Tatăl meu, Ogadu Sumaru, începe Shogunul, trăgând o mică temenea, ne spunea că, prin moarte, toți oamenii se duc la Buddha. Dar nu doar atât. Cei răi se reîncarnează și trăiesc pe pământ mai multe vieți, până când reușesc să se purifice și să se ridice la Marele Buddha.

Uriășul e numai urechi. Nu mai auzise așa ceva până atunci și fenomenul reîncarnării începe să-l preocupe într-o mare măsură.

— Vrei să spui că unul ca mine, după ce moare, se naște din nou ? Și dacă e tot ca mine, se mai naște o dată ?

Shogunul slăbește puțin din strânsoare mitraliera și se întoarce spre uriaș.

— Ca tine, ca mine și ca toți oamenii răi. O să tot revenim pe pământ, până când o să ne purificăm.

Colosul rumegă îndelung și trage concluzia că nu mai e cazul să se ocupe de „cametelul” lui cu fapte bune. Îi place la nebunie viața și ar vrea să trăiască la nesfârșit. Hotărăște să rămână o bestie și să facă numai fapte rele. În acest fel, va avea prilejul să revină pe pământ după moarte.

Îl privește cu admirație pe japonez, și cere noi informații care-l fac să-și schimbe complet concepția despre lume și viață. Apelează și la cunoștințele despre Coran ale tătarului, pentru a se asigura din toate părțile. Perspectivele inedite îi surâd și, de fericire, percutează o bășină, care le dă o stare de agitație celor patruzeci de cecenii. Cred că sunt atacați înainte de încheierea negocierilor și sunt gata să replice pe măsură.

— N-ai nici un motiv să te porți ca un decerebrat, i se adresează Vladimir, o dată trecut primul moment de confuzie. Știm cu toții că nu creierul e partea cea mai tare, dar nenumăratele exemple din jurul tău ar trebui să-ți dea de gândit. Vine o vreme în viața omului, când trebuie să se desprindă, mai mult ca oricând, de stadiul animal.

Dar pe uriaș nu-l afectează aceste precepte moralizatoare. Își aprinde o țigară cu hașis și se lasă purtat de reverie. O viață repetată la infinit înseamnă, în primul rând, râuri de votcă și mese de pe care bunătățile nu dispar niciodată. Ca să nu mai vorbim de femei. E gata să dea drumul unui chiot, dar se stăpânește cu eforturi supreme. Ar putea declanșa un măcel nedorit.

Cecenii reușesc să obțină autobuzele, cu condiția să renunțe la o parte dintre ostatici și la pretențiile de retragere a trupelor rusești din teritoriul lor. Ca răspuns, zece pacienți ai spitalului sunt împușcați în ceafă și aruncați peste gard. Peste încă zece minute, rușii capitulează necondiționat.

Autobuzele sosesc și șoferii le părăsesc în grabă. Vor fi conduse de opt luptători din formația de comando. Cecenii ies pe poartă

înconjurați de peste o sută de femei și copii. Îi urcă rapid în mașini, și se dispun la ferestre cu mitralierele și AG-urile pregătite.

În ceea ce ne privește, pătrundem în penultimul autobuz și folosim ca paravan femeile urcate cu forța.

Colosul se preface foarte preocupat de formarea unui „zid” cât mai compact. Le potrivește pe femeile înspăimântate în pozițiile cele mai diverse, fără să piardă prilejul de a le pipăi pe îndelete. Spre nenorocul lui, cele mai multe sunt bătrâne, și deci neinteresante, dar asta nu-l descurajează pe uriaș.

În sfârșit, pornim în coloană. Rușii ne urmăresc pe flancuri, dar încă nu intervin. Păstrează o distanță respectabilă și tanchetele lor au țevile îndreptate spre noi. Însă cecenii sunt fanatici; nu se tem și nimeni și nimic nu-i poate convinge să renunțe.

Iar rușii sunt ori beți ori drogați. Pentru ei, viețile câtorva ostatici nu pot fi într-atât de prețioase, încât să-i facă să scape ocazia de a ucide niște nemernici de caucazieni.

În general, totul decurge bine, până în apropierea frontierei, unde autobuzele sunt oprite de un baraj. Se cer noi negocieri.

Comandantul Basaev acceptă și trimite în solie pe unul dintre luptătorii cei mai feroce, Zaher Mehmetov, al cărui tată fusese deportat în Siberia, în anul 1945. Zaher își lasă mitraliera grea și benzile de cartușe în autobuz și coboară ca și cum ar fi ajuns la destinație. Pe sub tunica zdrențuită poartă o centură, sub care se află un snop de batoane de dinamită, suficiente ca, în caz de nevoie, să ia cu el în lăd un pluton de muscali.

Nici căpitanul rus în fața căruia se oprește nu pare să facă parte dintre cei pe care i-ai invita la un spectacol de binefacere.

— Eliberați ostaticii și predați-vă! spune el. Vi se garantează viața și o judecată dreaptă.

— Și dacă nu? întreabă Zaher Mehmetov, cu un rânjet ce ar fi speriat până și o turmă de mistreți turbați.

— Dacă nu, răspunde rusul, vă pulverizăm, și frontiera tot n-o treceți!

— Vor muri și ostaticii, replică Zaher.

— Da, acceptă calm căpitanul, dar și voi. Toți. În frunte cu Basaev al vostru. Mai gândiți-vă. Numai de voi depinde.

Cecenul cântărește situația pe toate părțile și pretinde că nu are mandat să ia o asemenea decizie. Se va întoarce în cel mai scurt timp cu răspunsul.

— Sau, mai bine, zice el, trimite pe cineva peste o jumătate de oră. O să-i transmitem hotărârea noastră.

Când, după o vreme, căpitanul intră în posesia deciziei finale, se face mai roșu ca un rac fiert și simte cum plutește apoplexia în preajmă. Cecenii acceptă să elibereze o parte dintre ostatici, cu condiția să li se dea liberă trecere.

Rusul se zgândăre o clipă în urechi, strâmbându-se semnificativ. Ar putea ordona plutonului de artilerie să spulbere cele opt autobuze și pe ocupanții lor, căci are aprobare de la Moscova. Doar că aprobarea nu vine de la cel mai înalt nivel, deși sună cât se poate de ademenitor: „Ucideți-i pe bandiții de ceceni, oriunde și oricum, chiar dacă vor cădea și capete nevinovate.”

Nu mai are timp să ia din nou legătura cu Centrul. Zaher Mehmetov iese dintr-un autobuz, ducând cu forța două femei, care se zvârcolesc ca două sălbăticiuni căzute în cursă. Dar cecenul nu este impresionat. La fel se zbătuse și mama lui, când fusese violată de soldații NKVD veniți „să curețe locul”. Le pune pe rând Naganul în ceafă, și cele două încetează să se mai zbată. Din ultimul autobuz, un alt cecen aruncă pe fereastră un trup inert.

E prea mult. Căpitanul rus face semn și barajul este îndepărtat. Are superiori și nu vrea să-și asume nici o responsabilitate, deși i-ar face o plăcere deosebită să jupoaie de vii câțiva dintre caucazieniiăștia înpuțiți.

Optzeci de femei și copii sunt lăsați să coboare din autobuze, după care coloana se pune în mișcare. Prin geamurile sparte stau la pândă mitraliere și AG-uri. Nici rușii nu renunță să-i „însoțească” pe ostatici. Sunt tot mai setoși de sânge.

Singurul dintre noi care nu pare marcat de tensiunea momentului este, bineînțeles, Colosul. Se plimbă degajat, clănțănind dintr-un cleștișor găsit aiurea, și perorează în gura mare:

— Biletele la control, vă rog! Mai repejor! Ce-ați crezut? Că o să înșelați vigilența bravilor controlori de hârtie? În con-

tractul pe care l-ați semnat nu se prevede nici o rubrică referitoare la gratuitatea transportului. Pregătiți-vă banii, biletele vi le voi distribui chiar eu.

Se apropie de o femeie plinuță, care-l privește cu groază.

— Accept și plata în natură, hotărăște uriașul, dezbrăcând-o din priviri.

— Încetează, cretinule, intervine Fijianul, te crezi la spectacol? În curând, ucigașiiăștia o să înceapă să păcăne, și tare mi-e că asta-i ultima noastră călătorie cu autobuzul.

— Mă doare-n cur! zbiară excitat Colosul. Pe mine m-au învățat la școală că nu-i voie să călătorești fără bilet.

— La care școală? scap eu fără să vreau.

— La școala de corecție, firește! zice Colosul, privindu-mă cu superioritate. Aveam acolo un educator, căruia îi spuneam Gât-de-Vioară. Omul rămăsese cu o dambla. Fusese prins o dată fără bilet în tren și, pentru că nu avea nici actele la el, a încasat o bătaie pe care n-a uitat-o toată viața. Pe chestia asta, ne pune în fiecare dimineață să așezăm scaunele ca într-un vagon și el făcea pe controlorul. Evident că nimeni dintre noi nu avea bilet, ceea ce-l îndreptăța să ne altoiască pe fiecare în parte după pofta inimii. Numai că, într-o zi, un șmecher a făcut rost, nu se știe de unde, de un bilet vechi de tren și, când a venit „controlorul”, i-a întins bucățica de carton. Gât-de-Vioară a rămas atât de surprins, încât, a doua zi, și-a făcut bagajul și a plecat la Chicago, unde știa că funcționează un institut pentru pregătirea personalului căilor ferate, cu intenția clară de a se înscrie la cursurile de controlori. După mulți ani, l-am întâlnit, într-adevăr, în expresul Los Angeles-New York. Ajunsesse controlor și era mândru nevoie mare. Ne-am amintit cu plăcere de frumoasele timpuri petrecute la școala de corecție, ceea ce nu m-a împiedicat să-i trag câteva șuturi în cur la despărțire, în amintirea bumbăcelilor lui, când mă prindea în „tren” fără bilet. Și iată că venise și rândul meu!

— Ai avut profesori înțelepți, zice admirativ Shogunul. Tu însuți ești un înțelept.

Colosul îl măsoară cu unicul său ochi și nu prea știe cum să ia complimentul. Ne trece rapid în revistă, dar nu surprinde nici

un zâmbet pe fața vreunuia. Acceptă categorisirea japonezului și, drept recunoștință, îi întinde o sticlă cu basamac autentic, șutită la înghesuială de la bătrânul Kuzmici.

Shogunul își toarnă în pahărețul lui legendar o porție dublă, în semn de apreciere a gestului, și mulțumește pe limba lui încăl-cită. Colosul se află într-unul dintre rarele sale momente de gene-rozitate. Deși cu inima strânsă, ne oferă și nouă sticla. Doar că noi nu avem pahărele, așa că tragem direct din sticloanța care, atunci când revine la stăpân, e aproape goală.

— Animalelor ! face scârbit Colosul, întorcându-ne fundul mare cât o ladă de zestre.

Se așează lângă japonez și-i cuprinde umerii cu laba sa uriașă.

— Ești singurul meu prieten. Numai tu știi să apreciezi fi-nețea și inteligența. Se cunoaște că stimabilul tău tată, Ogadu Sumaru, ți-a dat o educație aleasă.

Îi întinde din nou sticla, privindu-l așa cum se uită un mire la mireasa lui în noaptea nunții. Dar Shogunul nu mai apucă să bea. O rafală de gloanțe străpunge caroseria și nimerește în plin sticla. Basamacul rămas se varsă pe pantalonii Colosului, care-i privește atent câteva momente, dând impresia că se va repezi să sugă băutura de pe ei. În loc de asta, scoate un răcnet și se repede la fereastră cu pușca-mitralieră, gata să răzbune pierderea suferită.

Printr-o portavoce, ni se face cunoscut că a fost o greșeală și că un soldat prea zelos scăpase o rafală. Va fi pedepsit, suntem asigurați.

— Are să-mi dea două sticle cu rachiu, încearcă să-și facă dreptate Colosul, adăugând și dobânda.

E tras repede înapoi de Vladimir, care-i și adresează printre dinți câteva vorbe bine țintite în limba rusă.

— Îmi pare rău, se răstoiește cu răutate uriașul, dar în această călătorie nu mi-am adus translatorul personal. Iată de ce suntem nevoiți să amânăm interesanta noastră discuție pe altă dată.

Își vâra cu nonșalanță mâna pe sub fusta tipei plinute cu care intrase în vorbă ceva mai devreme și i se adresează cu amabilitate :

— Mi-am pierdut ochelarii. Nu i-aș putea găsi cumva în zona asta ? Nu-mi amintesc cu nici un chip unde i-am pus.

Femeia nu înțelege însă mare lucru. Îi aruncă o grămadă de invective în limba rusă, și putem jura că nu sunt versuri din Lermontov.

— Înțelegeți o dată că lipsa translatorului este un handicap pentru mine. Putem încerca limbajul internațional, prin semne, ceea ce eu am și încercat să fac.

Ne privește cu neîncredere și scoate din ranița personală, doar o idee mai mică decât sacul lui Moș Crăciun, o nouă sti-cloanță, pe care nu ezită s-o învelescă în vesta antiglonț, pentru a o feri de eventualele atentate ale unui soldat nebun. Nu face nici un efort să-și mascheze intenția de a nu ne mai invita la degustare.

Se face întuneric când intrăm în satul lui Kuzmici, rusul cu barbă tolstoievșchiană și cu două fete osoase și rele de muscă. Bufetul condus de bătrân e plin la acea oră, iar veselie e în toi. Grupa noastră înconjoară clădirea și ne pregătim s-o luăm cu asalt. Cunoaștem deja locul și personajele, așa că ne va fi mult mai ușor.

Mă ridic încetitor și privesc prin geamul atât de murdar, încât abia pot să disting ce se petrece înăuntru. Nu pare nimic deosebit față de oricare altă cârciumă, de pe oricare meridian. Doar că ochii mei, instruiți ani și ani de zile să vadă în special detaliile nesemnificative, îmi semnalează ceva în neregulă. Vreau să spun, ceva care nu se integrează în tabloul general al unei cârciumi sordide, la sfârșit de săptămână.

Mesenii nu-și prea vorbesc, decât foarte rar. Gesturile cu care își duc la gură pahărețul cu votcă sunt crispate. Când și când, își strecoară mâinile pe sub masă sau pe sub pufoaice, ca și cum ar vrea să se asigure de existența unui anume lucru. Kuzmici și fetele lui stau la tejghea și se fac că lucrează. Nimeni nu cere nici o votcă în plus, nimeni nu iese în evidență. Cei din local vocife-rează și gesticulează ca niște marionete dezarticulate. Scena îmi dă impresia unui platou de filmare, înainte de a începe turnarea.

Îi transmit lui Vladimir toate informațiile, și acum e clar că hodorogul de Kuzmici anunțase autoritățile despre niște suspecti îmbrăcați în uniforme rusești. Probabil că în salon se află un

pluton de pifani ruși, care se dau drept consumatori băștinași, în așteptarea noastră.

— Vreau și niște prizonieri, scrâșnește din dinți Vladimir, după care dă ordin de atac.

Ne împrăștiem ca furnicile evacuate din furnicar de un executor judecătoresc șomer. Comunicăm pe rând, prin stații, intrarea în dispozitiv. Colosul se mai fâțâie puținel cu mine, până ce reușim să deblocăm ușa din spate. Uriașul o scoate pur și simplu din balamale. Intrăm în bucătărie, unde le anihilăm pe nevasta lui Kuzmici și pe fata lui cea mare. Și osoasă.

Dacă n-ar avea plasturele pe gură, fata ar trage un chiot de bucurie. La apariția Colosului, se umezește instantaneu în locul ei tainic. Inutil. Lucrurile stau altfel, de astă dată. Transmitem prin stație disponibilitatea de atac și ne postăm de-o parte și de alta a ușii care dă în salon. Automatele noastre adulmecă viitoarele victime ca niște câini destoinici. Dintr-o clipă în alta va începe măcelul.

Țin în mână o grenadă dezamorsată. Din clipa în care o azvârl, în două secunde va exploda. E un joc periculos și interzis de regulament, dar, în același timp, foarte eficient. Dacă nu vrei să fii ucis, ucide !

Vocea lui Vladimir se aude mai clar ca niciodată :

— Acum !

Deschid ușa și arunc grenada. Explozia sparge geamurile și zguduie pereții. Intrăm umăr la umăr, Colosul și cu mine, și secerăm la nivelul genunchilor. Ne pitulăm repede, ca nu cumva să cădem sub gloanțele camarazilor, care trag de la ferestre și din pragul ușii de intrare.

Când fumul se mai împrăștie, numărăm zece morți și cinci hândrălăi, cât pe-aci să atingă tavanul cu vârful degetelor de la mâini. Ei sunt prizonierii pe care și i-a dorit Vladimir.

Kuzmici și mezina lui se ascund sub tejghea, de unde îi scoate Colosul. Țăranul primește câteva scatoalce și un șut în părțile moi, care-l proiectează în mijlocul încăperii. Vrea să explice ceva și turuie ca o soacră prinsă în flagrant delict. Dar Șcedrin nu are timp pentru trădători. Îl forțază să stea în ge-

nunchi și-i întoarce capul. Glonțul în ceafă este cea mai bună recompensă pentru viermii de felul lui Kuzmici. E război și trebuie să-ți asumi responsabilitatea fiecărui gest pe care-l faci.

Atacul a fost o reușită totală. Luptătorii cecenii pătrund în cârciumă, înconjurați de ostaticii rămași. Câțiva se dispun în jurul clădirii, pentru a ține sub observație mișcările rusnacilor.

— Ia te uită ce avem aici ! exclamă Vladimir, inspectându-i pe cei cinci soldați travestiți, rămași în viață. Țărani ruși dedați voteii, la sfârșit de săptămână. Domnilor, ați omis un element esențial. „Creierul“ operațiunii ăștea nu are nici măcar valoarea unui cur de berbec dus la castrare. Trebuia să se gândească, tâmpitul, că în satul ăsta nu s-au mai văzut atât de mulți tineri pe metrul pătrăț de vreo câțiva ani buni.

Dar surprizele continuă. Basaev se năpustește în încăpere, împingând o femeie încă tânără, cu părul tuns scurt și îmbrăcată într-o uniformă de camuflaj. Însemnele ne dau de știre că avem de-a face cu un maior.

— Am dibuit-o în hambar, ni se destăinuie cecenul. Strângea în brațe o mitralieră Maxim, de credeai că vrea să se reguleze cu ea, căteaua !

O lovește sălbatic cu țeava AKM-ului în rinichi, și femeia cade ca secerată, urlând ca un coiot. Noi, cei din Legiune, o privim cu interes. E de-a dreptul frumoasă și, cum stă acolo, pe jos, gemând și zvârcolindu-se, ne trezește simțăminte erotice. Cecenii însă o privesc cu scârbă. Pentru ei, nu este decât o rusoaică criminală. De altfel, li se pusese în vedere să se abțină de la sex, de la băutură sau drog, și să nu uite să se roage de trei ori pe zi.

Femeia se ridică în genunchi și răsuflă cu greutate. Un firicel de sânge i se prelinge la colțul gurii și nu pare a trăi cele mai senine momente din scurta ei viață. Cu un picior bine țintit în ceafă, Basaev o proiectează din nou la pământ. Vladimir îl cheamă deoarte pe cecen și, câteva clipe, discută despre ce poate căuta un maior din armata rusă, fie el și femeie, lângă o mitralieră, într-un hambar. Cad de acord că satul mustește de soldați cu pușcoacele pregătite să latre.

— Tu ! spune Basaev, arătând către unul dintre cei cinci prizonieri. Cum te cheamă ?

— Soldat Salman Culeaev, să trăiți ! răspunde automat cel interpellat.

— De unde ești ?

— Tadjikistan, să trăiți !

Basaev își schimbă pe neașteptate atitudinea dură și trece la un ton dulceag.

— Soldat Salman Culeaev, ai regulat vreodată un maior ?

— Nu, să trăiți, răspunde regulamentar soldatul, după un moment de gândire.

— N-ai vrea s-o faci ? continuă cecenul. Gândește-te câte ai avut de îndurat din partea gradelor superioare. Acum ar fi și rândul tău. Ai o ocazie unică. O faci aici și acum, după care ești liber să pleci la ai tăi.

Soldatul este atât de speriat, încât pur și simplu nu înțelege ce dorește marele comandant de la el. Rămâne în poziție de drepti și caută, fără nici un succes, să-și stăpânească tremurul capului. Nu are nici douăzeci de ani și singurul cuvânt ce-i vine acum în minte e *mamă*.

— Hai, îndrăznește, revine Basaev, dându-i soldatului un ghiont încurajator. Vom începe cu mici perversiuni. Sunt convins că tovarășa maior n-a mai acordat niciodată o clănțaneală unui simplu soldat.

— Propun să-i arătăm acestui copil în mod practic ce are de făcut, sare Colosul, gata oricând să ofere un exemplu personal.

Vorbise în engleză, dar asta nu mai contează. Oricum, cei de-acolo vor muri. Și, chiar dacă nu, cu excepția a doi sau trei, toți ceilalți sunt analfabeți, așa că vor crede doar că-i vorba de un dialect ciudat, vorbit cine știe unde, pe întinsul necuprinsei Rusii.

— În acest fel, continuă uriașul, le vom suplini lipsa pe care o au în educația lor sexuală.

— Apoi, intervine Vladimir, jucându-se cu Makarovul, vei da un alt exemplu personal despre felul în care sunt executați tipii ce se amestecă unde nu le fierbe oala.

În mod surprinzător, îi repede un pumn în ceafă soldatului pierit de frică, aruncându-l peste femeia-maior.

— Ai primit un ordin ! Orice neexecutare pe timp de război se pedepsește pe loc, prin împușcare.

Ceilalți patru soldați, dimpreună cu ostaticii luați la Budionovsk, privesc scena cu gura căscată. În alte condiții, ar fi râs și și-ar fi dat coate, invidiindu-l în sinea lor pe norocosul ales. Acum însă, s-ar converti și la un ordin călugăresc, numai să nu se afle aici.

Soldatul Culeaev strânge din dinți și își deschide prohabul. Știe din experiența camarazilor săi căzuți prizonieri că nu are prea multe șanse de a supraviețui, dar, cât timp mai trăiește, nu concepe să renunțe la speranța de viață.

În loc să-l inhibe, frica îi produce o erecție de zile mari. Până și femeia-maior pare fascinată. Vine în patru labe către soldat, dar are cu totul alte gânduri. Saltul ei este însă calculat greșit. Basaev face repede un pas lateral și-i înfige, cu o mișcare scurtă, pumnul cu vârful încovoiat drept în inimă. Instantaneu, soldatul martor la scenă dă drumul unui jet de urină, în arc de cerc, care-l stropește pe Fijian din cap până-n picioare.

Fred Maragano, supranumit Fijianul, un membru versat al Serviciilor Secrete, nu a fost niciodată luat prin surprindere, ca acum. Nici instinctul și nici rațiunea nu-i comandă vreo reacție. E o situație inedită, pentru care nu fusese instruit.

Shogunul izbucnește într-un râs imbecil și ne contaminează pe toți. Chiar și Fijianul încearcă o tentativă de zâmbet, deși el e subiectul distracției.

Situația pare a naibii de idioată, dar reacțiile oamenilor vor rămâne încă multă vreme o mare necunoscută. Fijianul împrumută o sticlă de basamac de pe teigheaua sub care tremură, ca o nuia de alun, fata cea mare și osoasă a defunctului Kuzmici și toarnă lichidul peste urmele necurate de pe uniforma lui. Apoi, îi întinde sticla cu un gest prietenesc soldatului Culeaev.

Automat, soldatul o duce la gură și soarbe din ea cu ritmicitatea unei pompe marinărești. Nu apucă s-o termine. Makarovul

lui Vladimir prinde glas și sângele tadjicului se amestecă cu basamacul rămas în sticlă.

Două ostatice vomează într-un colț. Cei patru soldați ruși sunt scoși în fața cârciumii cu mâinile legate la spate. Sunt vopșiți pe față și pe corp în culorile steagului cecen, alb și verde. N-au avut altă vină, decât aceea de a se fi născut într-o zodie nenorocoasă.

Basaev ține în mână o portavoce, luată de la un milițian ucis, și se adresează însoțitorilor noștri ruși cu fermitate. El știe că birocrația din armata rusă impune o aprobare superioară pentru orice inițiativă personală !

— Dracilor, spune comandantul cecen, singurul miros ce mi-a plăcut în viață a fost mirosul sângelui de rus. Destupați-vă bine nările și încercați starea de beatitudine pe care o încerc eu acum.

Lasă portavocea și pune mâna pe pumnalul lui, care mai are încă tăișul mânjit de sângele femeii-maior. Moartea vine și ea degrabă. Nu poate pierde un asemenea prilej. Vrăbiuțele ce se ciorovăiseră vesele cu puțin timp înainte, dispar în locuri dosite, numai de ele știute. Le iau locul ciorile. E vremea lor.

Basaev execută cu pumnalul o mișcare circulară, de o violență neobișnuită, și primul soldat rus este decapitat. Așa ceva nu mai văzusem niciodată. Sângele care țâșnește din gât ne stropește pe toți. Corpul soldatului se menține câteva secunde în picioare, apoi cade în față și rămâne inert.

— Dracilor, reia cecenul, dacă nu ajungem cu bine peste frontieră, ceea ce s-a petrecut acum se va petrece și cu ceilalți prizonieri. Așteptăm o oră și, dacă nu eliberați drumul, începem cu el.

Basaev împinge în față un alt soldat rus, pierit de frică, și, suindu-l pe ghizdul fântânii, îl priponește de cumpănă. Un simplu ghionț, și rusul va pleca „să bea apă“.

Ne retragem cu toții în salon, unde nevasta și fetele lui Kuzmici îl așezaseră pe o laviță dintr-un colț și se puseseră pe bocit. Cu toate că nu au prea multe motive, fiindcă bătrânul le oropsise

toată viața, cu bătaii și umilințe de tot felul. Dar așa e obiceiul, și mujicii sunt încă departe chiar și de începutul emancipării.

Comandantul trupelor de asalt, care ne urmează zi și noapte, își dă seama că nu e de glumit. Caucazienii sunt bandiți și sălbatici, și nu vor ceda niciodată. Intră în joc și calculele politice. Se apropie alegerile prezidențiale, iar *Tarul* nu are nevoie de atât sânge. Așteaptă nerăbdător ordinul de la eșalonul superior și, când acesta vine, în sfârșit, răsuflă ușurat. Cecenii primesc dreptul să revină în țară, dacă eliberează toți ostaticii. Li se va asigura un autobuz în care vor intra voluntari câțiva oameni politici tadjici, folosiți drept scuturi vii.

Șamil Basaev se consultă cu Vladimir Șcedrin și cad de acord că se făcuse destulă vâlvă și că obiectivul fusese îndeplinit. Dacă punem în balanță și stoparea temporară a forțelor rusești la marginea capitalei Groznii, ca și minarea rezervoarelor de benzină, atunci, una peste alta, condițiile *dracilor* pot fi acceptate.

Peste o zi și o noapte, ajungem la Ciri-Iurt, un sat din sudul Ceceniei, aflat la jumătatea drumului dintre Groznii și Valea Șa-toi. Primele cuvinte pe care le auzim când coborâm din autobuz sunt în portugheză :

— *Bom dia !*

Țărâitul telefonului îi produse lui G F Djoharin un spasm violent. Era gata să scape mausul pe jos. Înjură în rusește, așa cum îl auzise deseori pe tatăl său, atunci când îl vedea pe Brejnev la emisiunea de știri de la televizor, și ridică supărat receptorul. Mama sa voia să se asigure că odrasla ei cea scumpă mâncase și se apucase de lecții.

După toate asigurările de rigoare, se schimbă pupături, apoi, George se repezi la calculator.

Caucazienii strâng rândurile. Alături de ceceni, luptă acum trupe regulate din majoritatea republicilor islamice ale fostei Uniuni Sovietice. Se pregătește și o ofensivă politică din partea acestor state, mai ales a celor care au graniță comună cu China. Totodată, state ca Turcia și Iran exportă, pe căi ascunse, muniții și arme, care ajung în posesia trupelor cecene. Pentru prima oară, Rusia e prinsă între ciocan și seceră !

George caută febril statul lui Colby. Minutele de gândire, necesare pentru a nu pierde cursul jocului și a nu o lua de la început, se scurgeau implacabil.

Se impun o contraofensivă militară și ocuparea capitalei Groznii de trupele combatanților ceceni. În acest sens, otrăviți apa din orașele cucerite de ruși, ca și toate recipientele ce conțin băuturi. Puteți utiliza și somnifere sau laxative puternice. Apoi, cereți ajutorul Turciei care, între două raiduri aeriene asupra kurzilor din nordul Irakului, să folosească avioane fără însemne, pentru bombardarea pozițiilor rusești din Groznii. Ocupați centrul și principalele instituții de stat. Lovitura trebuie să aibă un puternic ecou internațional.

Vine rândul celui mai versat spion rus din toate timpurile, după doctorul Sorge.

Creați breșe voluntare și lăsați-i să se strângă în centrul orașului. Minați totul și declanșați mecanismele de la distanță. Vor muri mulți oameni, dar asta contează cel mai puțin în momentul de față. Important e să cadă câteva capete din conducerea bandiților de ceceni. „Cârțițele” infiltrate să le ofere posibilitatea de a emite pe frecvențele Televiziunii ruse și ale Radioului, după care transmiteți în numele acestora mesaje, ca și cum ați fi chiar postul lor pirat, care le trimite oamenii la pieire.

Șamil și Zelimhan obțin aprobarea comandanților lor să facă parte din grupa noastră. De altfel, întreaga armată cecenă este împărțită acum în grupuri de gherilă și comandouri.

Cei doi par din cale-afară de încântați. Stau tot timpul în spatele Colosului, cu puștile-mitralieră pregătite să-și apere mentorul. Pe cât sunt de sălbatici, pe atât sunt de sentimentali, așa cum le stă bine asiaticilor.

Colosul, în schimb, se simte ca un pașă. Cu excepția Marelui Djohar Dudaev, doar el mai beneficiază de gardă personală în războiul ăsta. Trece prin fața lui Pavlovici, urmat de cei doi ceceni, care-l însoțesc până și la budă, și abia catadicsește să ridice două degete la capelă. Pretinde în mod tacit ca maiorul să ia poziția de drept și să execute un salut impecabil, la rândul lui.

Dar Pavlovici nu-l bagă în seamă, mult prea preocupat cu analiza misiunilor viitoare, să se mai coboare la nivelul unui hotentot.

— E inadmisibil ca un biet maioraș să nu-mi răspundă la salut, ni se adresează el, pufăind indignat pe nas, aidoma unui câine rătăcit pe o plantație de piper. Sunt unii printre noi cărora le lipsește până și bruma de respect necesară într-o conviețuire civilizată.

— Ai nimerit-o la fix, mă grăbesc eu să-l aprob. Un curs de bune maniere ar fi cea mai grozavă găselniță pentru acest tip de manifestări.

— Tatăl meu, Ogadu Sumaru, intervine Shogunul, spunea că fără o purtare frumoasă nu poți gusta înțelepciunea florii de cireș.

— Frumoase cuvinte, se trezește vorbind Colosul, după o clipă de tăcere, dar ce dracu' ar putea să însemne asta ?! Mintea mea refuză să priceapă.

— Mintea ta e ea însăși un refuz, mârâie Fijianul, care stă întins pe spate și mărunțește în dinți un fir de iarbă.

Colosul nu e dispus să răspundă la provocări. Îl privește în continuare pe Shogun, așteptând din partea acestuia niște explicații mai detaliate.

— În Japonia, cireșii sunt plante sfinte, ne lămurește Shogunul. Ei ne-au învățat că orice greșală se plătește cu viața și că numai perfecțiunea asigură supraviețuirea. E o mare deosebire între cel care luptă pentru a nu muri și cel care luptă pentru a trăi mai bine.

Se scurg iarăși câteva momente bune, până când cuvintele japonezului penetrează creierul uriașului.

— Aveți o gândire grozav de întortocheată și vă exprimați ca niște dihori care și-au urzicat curul, hotărăște, într-un târziu, să-l ia la rost pe Shogun. Mie îmi plac frazele simple. Am tot respectul pentru tatăl tău, Ogadu Sumaru, dar viața mea e prea scurtă pentru a ajunge să meditez la acest gen de înțelepciune.

Dă drumul în mod reflex unui pârț, care îndepărtează praful de pe uniformele celor doi ceceni din spatele lui. Aceștia devin brusc neliniștiți și aruncă priviri scrutătoare în dreapta și în stânga.

— Dar ce-ați spune să trecem la lucruri mai practice ? ne sugerează Colosul, scoțând o pereche de cărți. Un pocher ar putea instaura între noi armonia de care avem nevoie în asemenea momente grele.

— Te-ai ținut la scufită ! replică Fijianul, scobindu-se cu profesionalism în năsoiul lui urât. În viața mea n-am jucat pocher cu rahați ca tine. Știm dinainte că ai cărți măsluite.

Pe neașteptate, Colosul își repede bocancul spre fața Fijianului, dar Shogunul e pe fază. Îi prinde piciorul sub braț și-l aruncă pe american peste cei doi ceceni, care se zbârlesc dintr-o dată.

— Conflictete între camarazi, ciripește japonezul, cu ochii pe bătrânul meu Carpați, pe care-l scosesem pe jumătate din toc,

sunt ca grindina pentru plante. Vă propun un străvechi joc numit *shimbun*.

Colosul e turbat de-a binelea. Se prefacă că bea din sticla cu basamac oferită de Zelinhan și, cu o mișcare rapidă, o trimite în capul Shogunului, care cade lat. Se repede apoi să-l toace mărunț cu bocancii, blestemându-l fără întrerupere. De-abia reușim cu toții să-l imobilizăm.

— El a vrut-o ! urlă Colosul, zbatându-se ca un pește în undiță. Să se ducă la el, în Japonia, și să-și facă damblaua acolo.

Se referă probabil la tehnicile din Aikido, pe care Shogunul le stăpânește la perfecție. Se scutură de noi, ca un câine ud, și-și caută febril bidonașul. Votca face bine la nervi, consideră el, privind spre japonezul plin de sânge.

— E cazul să mai treci pe la muieri, constată Iusuf, cu detașare. S-ar putea să-ți facă mai bine decât crezi. Dacă nu, ia legătura cu maiorul Pavlovici. Are o colecție de reviste pornografice, care l-ar face și pe un vierme să se creadă sulă.

— Sunt nevinovat, bate Colosul în retragere. Voiam să-i ard câteva scatoalce țiganului ăștia, continuă el, arătându-mi-l pe Fijian, pentru a-i demonstra ce înseamnă bunele maniere între camarazi.

— Ai reușit, crede-mă, scrâșnește din dinți Fijianul, aruncând o găleată cu apă peste japonez. Nu ți-ar strica să-ți înfigi un ochi în cur, de-acum înainte. Asigură-te că nu e de sticlă.

— Ce poți face cu un ochi între buci ? întreabă nedumerit Colosul.

— Te poți uita la cei din spate, care ațintesc spre tine o pușcă pregătită pentru ucigași de teapa ta.

— Numai să încercați, se încruntă uriașul, aruncându-ne priviri paralizante.

La un singur semn de-al lui, cei doi ceceni vor da drumul la răpăială. Tensiunea crește când Shogunul se ridică de la pământ, pipăindu-și cu grijă fiecare oscior în parte. Nu arată ca scos din cutie, dar, culmea, continuă să zâmbească.

— Tu, americanule, nu lupti drept, zice el, aranjându-și uniforma. Norocul tău că suntem camarazi, altfel, acum ai fi mort.

— N-ar fi singurul, ricanez eu, jucându-mă mai departe cu tocul gălbui al pistolului.

Dar joaca se termină o dată cu sosirea lui Vladimir.

— Am vești bune, trâmbează el, schimonosindu-și buzele subțiri într-un rictus. Plecăm iar la bătaie. Trebuie să recucerim capitala. Pentru realizarea obiectivului, e nevoie de un comando în spatele liniilor rusești, care să stârnească panică, să otrăvească alimentele și băuturile, și să arunce în aer depozitele de muniții.

— Asta-i o nimica toată ! zbiară nerăbdător Colosul. Credeam că o să mergem la cules de struguri, ceea ce ar fi fost într-adevăr un lucru deosebit de dificil.

— Nu e cazul să vă mai spun că acest comando îl vom forma noi, continuă imperturbabil Vladimir, întorcându-i spatele americanului. Dar nu ne mai putem travesti în ruși, fiindcă indivizii s-au prins de tertip după minarea rafinăriei, așa că va trebui să ne ascundem zi și noapte. Veți avea un bonus de cincizeci la sută, în situația în care gherilele lui Basaev, susținute de garda personală a generalului Dudaev, vor recuceri capitala. La noapte, ne vom strecura prin liniile rusești și vom traversa capitala spre nord. Vom acționa între prima și a doua linie, în celule de câte doi-trei oameni, sau individual, fără legătură radio. După trei zile, fiecare se retrage cum poate. Punct de adunare rămâne Ci-ri-Iurt. Întrebări ?

Colosul dă să deschidă gura, dar rusul i-o ia înainte :

— Vreau să spun, în afară de el.

— Câți vom face parte din acest comando ? cere Fijianul precizări complete.

— Opt, dacă-i socotim și pe cei doi ceceni care se țin scai după soldatul Sheldon. De altfel, ei vor forma o celulă de trei. Maiorul Pavlovici va rămâne aici, în schimb, voi veni eu. Altceva ?... Bine, dacă nu mai e nimic, vă las să vă odihniți. La ora unu fix plecăm. Nu cărați cu voi prea multe conserve și nici prea mult explozibil. Vor găsi destul din fiecare, o dată ajunși dincolo.

— Vom găsi și votcă ? se aude vocea sfioasă a Colosului, care nu poate să nu se vâre în discuție.

— Da, catadicsește să-i răspundă Vladimir. Dar îți reamintesc că votca găsită în depozitele de alimente trebuie otrăvită și oferită rușilor spre degustare. Ai grijă să nu încurci borcanele. Siringile cu otravă le primești la plecare. Injectați otrava prin dop. La fel procedați și în cazul conservelor. O să vă ia multe ore pentru un depozit de alimente, dar merită.

Nu ne trebuie cine știe ce ingeniozitate în materie ca să pătrundem prin liniile rușilor. Sistemul de canalizare din Groznî fusese construit în primul rând cu un scop strategic. Sigur, nu e plăcut să te strecori printr-o apă împuțită, în care înnoată șobolanii. Cât despre mirosuri, folosim cu voluptate masca de gaze. Cred că și Jean Valjean ar fi murit de inimă dacă, în loc de canalele Parisului, ar fi nimerit în cele ale capitalei cecene.

Șamil și Zelimhan ne conduc cu profesionalism prin încălci-tura subterană. N-au nevoie de hartă și nici de busolă. Colosul se poticnește și cei doi sar ca niște pantere, apucându-l de subsuori și ridicându-l rapid. Sunt credincioși până la moarte cauzei, dar și mentorului lor. Nici un președinte de stat nu ar beneficia de un asemenea devotament. De când i-a inițiat în tainele luptei de gherilă, uriașul american este adulat.

Când ieșim la suprafață și ne scoatem măștile, ne apucă o senzație colectivă de leșin. Arătăm ceva mai rău ca niște baligi de brontozaur lăsate la dospit și descoperite după mii și mii de ani de o echipă de arheologi stagiați. Ne uităm unul la altul, și ne-ar apuca râsul, dacă n-am ști că fiecare dintre noi avem aceeași înfățișare.

Fijianul îndepărtează cu un gest studiat un șobolan mort, rămas nu se știe prin ce minune în chinga aruncătorului său de grenade, și se scutură ca o girafă care a trecut înot Oceanul Indian.

E încă noapte, iar zgomotul luptelor se aude deja în spatele nostru.

Zona în care am ieșit pare pustie. Ne aflăm în apropierea aeroportului Severnîi, și asta ne dă bătaie de cap. Cei doi ceceni ne conduc pe malul unui lac, ascuns între trestii, și ne grăbim să ne scoatem hainele și să ne spălăm o dată cu ele. Nu e vremea

ideală de scăldat, dar, altfel, duhoarea ne-ar trăda prezența pe o rază de kilometri.

Săpunul ni-l pune la dispoziție japonezul. La el, totul e farmacie. Este cel mai spilkuit soldat din partea asta a lumii. Până și păduchii se feresc să-l viziteze. Acum, își lustruiește catarama de la centură și apoi trece la bocanci. În scurt timp, vor luci mai tare decât atunci când au ieșit pe poarta fabricii de profil.

Nu se pune problema să ne uscăm în vreun fel. Un foc deschis e moarte curată. Hainele ume ne fac să ne simțim ca niște șopârle. În condiții de comando, ce altceva puteam fi ?! Până și culoarea uniformelor de camuflaj ne dă aceeași senzație.

Shogunul își recuperează săpunul din mâinile Colosului, mai puțin obișnuit cu asemenea obiecte. Uriașul nu scapă prilejul să emită o judecată de valoare :

— Sunt convins că stimabilul tău tată, Ogađu Sumaru, are o mulțime de lucruri de spus despre binefacerile săpunului.

În felul lui, încearcă să stingă conflictul petrecut nu cu mult timp în urmă. Dar japonezul nu pare a fi dispus la conversație.

Ca, de altfel, nici unul dintre noi.

Sunt formate pe loc celulele. Colosul va fi însoțit de cei doi ceceni. Vladimir îl ia pe Fijian, și mai rămânem trei – Iusuf, Shogunul și cu mine. Ne împrăștiem ca puful de pădăie („stele pufăite“, cum le spunea Liana¹), nu înainte să ne mănjim fețele cu noroiul ce se găsește din belșug în jurul nostru.

Nu-i suficient că suntem uzi până la os, începe și ploaia. Din păcate, nu putem face nici o plângere la Institutul Meteorologic din Groznîi.

Încă o dată, a câta oară, îmi fac rugăciunea și mă încredințez în mâinile Destinului, care mi-a fost tot timpul și tată și mamă. Încă o dată, îmi las trupul să decidă ce are de făcut. De-acum, nu numai Colosul are gardă de corp, ci și eu.

Moartea.

Ne îndreptăm către primul nostru obiectiv : un depozit de alimente, dublat de o bucătărie de campanie. Pe drum, căsăpim

¹ Vezi *Pentru bani, înainte !* și urm., de același autor (n. tr.).

cinci ruși atât de beți, încât greșiseră, pesemne, fâșia de patrulare. Acceptă pumnalele noastre ca pe niște medicamente căutate de multă vreme. Mă uit la ei și nu-mi vine să cred că așa arată bravi ostășii ai eroicei Armate Roșii. Slabi, nemâncați, jerpeliți, complet demoralizați. Țigările continuă să le ardă gurile ce uitaseră să mai respire.

— Aștia-s moldoveni de-ai lui Smirnov¹.

— După ce-i recunoști ? întreabă practic Shogunul.

— Au o stelută roșie prinsă la cocardă. Îi știu de când luptam în Transnistria². Sălbatici și proști. Într-un război, dacă pui patimă și ură, cazi printre primii. Războiul e o meserie ca toate celelalte. Dacă nu te pricepi, ești „concediat“.

Am tras cele cinci cadavre într-o pădurice și le-am săpat rapid o groapă comună în pământul lutos. Nu prea adâncă. Atât cât să nu fie descoperiți prea repede, pentru a ne dejuca planurile.

— Ascultă, Iusuf, zic, după ce termin treaba, știu că nu-i momentul cel mai potrivit, dar cum dracu' ai scăpat din mâinile lor ? Căpitanul care m-a capturat mi-a înmănat niște fotografii în care tu și Grigori arătați ca niște furnici prinse în intersecție de-o mașină de tasat asfaltul³.

— Doar Grigori e pe bune. L-au căsăpît exact atunci când s-a aruncat spre mătăhala care-și spunea comandant. Aveau un aruncător de flăcări. Dacă ar fi fost canibali, ar fi putut să-l servească natur la un dineu intim. Cu mine, lucrurile s-au petrecut altfel. Am stat cuminte în banca mea. M-au drogat, apoi am făcut o vizită în sala lor de „tratament intensiv“. Atunci cred că m-au și fotografiat. Tipii erau din cale-afară de scrupuloși. N-au ezitat să întrețină un „climat“ de sănătate și igienă, drept care, pentru început, s-au apucat să-mi taie unghiile. Sigur, nu erau la fel de pricepuți ca o manichiuristă, dar se străduiau din răspuțeri.

Tătarul își scoate mânușa pe care o purta permanent pe mână stângă și ne lasă să-i admirăm carnea cicatrizată de pe degetele-i boante.

¹ Președintele autoproclamatei Republici Moldovenești Transnistrene (n. tr.).

² Vezi *Spaimă și moarte în Transnistria*, de același autor (n. tr.).

³ Idem.

Gardiștii îl transportaseră apoi într-una dintre închisorile lor secrete, amplasată la nord de Tiraspol, într-o zonă locuită de ruși. Nici cei de-acolo nu uitaseră să-l ia la aparate și să-și bată joc de el, ca și de ceilalți soldați moldoveni căzuți prizonieri.

Într-o bună zi, la ora patru dimineața, Iusuf Ciler a fost scos din celulă și dus pe câmpul de execuție. L-au legat la ochi și, chipurile, într-un moment de slăbiciune, comandantul plutonului de execuție l-a întrebat care era ultima lui dorință. „Să te bag în mă-ta“, i-a răspuns cinstit tătarul.

Tănarul comandant l-ar fi executat pe loc, cu propriu-i Markarov. Doar că treaba era un simulacru, o parte dintr-un joc cretin, inventat de gardiștii sus-puși.

Comandantul a dat ordin și puștile au păcănit. Exact ca-n filme. Ca-n filme, pentru că gloanțele erau mai oarbe decât Justiția. Automat, tătarul a căzut în genunchi. Era însă prea versat ca să nu deosebească pocnetul cartușelor fără glonț de al celor adevărate. Începuse să-i plăcă meniul. Se zbătea pe jos, blestemându-i pe cei care l-au „omorât“ și prevestindu-le chinurile iadului pe lumea cealaltă.

Aici, treaba nu se prea lovea ! Mahării contau pe o chestie psihologică, care să-i termine pe vajnicii luptători moldoveni și să-i convertească la întoarcerea armelor împotriva adevăraților dușmani ! Însă Iusuf continua să se zbată și să scuipe înjurături în stânga și-n dreapta, mai ceva ca prefăcutul de Bugs Bunny¹ : „M-ați omorât !“ continua el să urle, cu mâinile legate la spate și cu ochii acoperiți de banderola neagră. „Fuck you !!“ a schimbat el registrul, amintindu-și de filmele cu gangsteri.

Efectul a fost exact cel prevăzut. L-au dus în sala de la subsol și i-au ars o mamă de bătaie care ar fi putut concura cu marea șansă la concursul „Cine-o trage cel mai profesionist“. Tătarul avea însă pielea groasă. Când și-a revenit, după două zile, le-a pretins rușilor să-l transporte la un cabinet stomatologic.

Întâmplător, șeful pușcării continua să fie bântuit de așa-zisul spirit al umorului. Așa că l-a înțolit pe Iusuf într-o uniformă

¹ Personaj celebru din desenele animate (n. tr.).

de camuflaj și l-a băgat într-un Jiguli, grăbindu-se să ajungă, a precizat el, la o policlinică particulară. Ei bine, acolo, tot după spusele lui, ar fi rezervat o oră pentru distinsul oaspete. Cheltuielile urmau să fie suportate de la buget.

Și, într-adevăr, au ajuns la un cabinet stomatologic în toată regula. Doar că medicul de serviciu nu urmăsea facultatea de profil, ci școlile defunctului KGB. Cele pentru anchetatori.

Când i-au descoperit pilula cu cianură aflată într-o măsea falsă, au plesnit de bucurie. Se pocneau cu mâinile peste coapse, ba începuseră chiar și un dans tematic, de prin părțile locului. I-au străpuns la repezeală limba cu freza, lucru ce nu părea să-i împiedice în strădania lor de a-și lua diploma de medic primar, și iată-i dispărând apoi în sala de așteptare, pentru a sărbători evenimentul. L-au lăsat pe tătar aproape leșinat, în scaunul primitiv, acoperit cu o imitație de piele roasă. Greșeala lor. Iusuf n-a ezitat să toarne toată sticluța de eter în carafa cu votcă, din care se „dezinfectau” membrii „personalului sanitar”.

La întoarcere, păreau mai fericiți decât un lot de boschetari ce beneficiaseră de o rezervare la hotelul *Ritz*. Înainte de a reîncepe tratamentul stomatologic, au găsit de cuviință să mai închine un pahar, apoi s-au prăbușit, fiecare după cum stătea sprijinit inițial. Tătarul n-a pregetat să-și ușureze sufletul, tăindu-le gâtul cu bisturiul pregătit pentru alt gen de operații.

Era mai mult sânge decât în laboratorul unui institut de hematologie, ceea ce l-a determinat pe Iusuf să ridice rapid pânzele. A ajuns la un punct de recrutare a „voluntarilor” din orașul N^{xxx} și nu a ezitat să se înroleze, intrând direct în luptele din Abhazia.

Iar din Abhazia în Cecenia nu e decât o aruncătură de băț.

Dacă-l arunci cu Bazooka.

Or, un mercenar știe să folosească armele.

Începe din nou să plouă și mă gândesc la viața plină de neprevăzut a mormolocilor. Doar că ei sunt obișnuiți să trăiască în apă. Înotăm prin noroaie și parcă simt cum pământul mă trage în jos cu puterea lui de mormânt. Cel mai greu o duce Shogunul care, din cauza cizmelor luate de la un aviator rus contra unei sticle de saké și a unui pachet de papiroase cu opiu, se afundă

până la genunchi. Bocancii noștri au talpa groasă, de cauciuc, ceea ce ne ajută să rămânem mai la suprafață.

— Pe o vreme ca asta, e de preferat să te bagi în patul călduț al unei ibovnice, cu o butelcă de coniac lângă tine, și să tragi la ele până stă ploaia, e de părere Shogunul.

— Prin părțile astea, plouă săptămâni în șir, zice cunoscătorul tătarul. Hai, că băutura mai găsești, dar de unde atâta sulă ?!

— Pune-mă la încercare, sare voios Shogunul. Ai să rămâi interzis de ce poate Aiki Sumaru.

Ne aruncăm dintr-o dată la adăpostul unui zid pe jumătate dărâmat și lăsăm să treacă pe lângă noi o coloană de transportoare blindate. Se îndreaptă spre centrul capitalei, unde continuă să se desfășoare intense lupte izolate.

Depozitul la care ajungem în curând este de fapt un șopron imens, înconjurat de câteva căsuțe din bârne. În afara slabelor luminate de camuflaj, în rest nu se vede nici la doi pași. Din cauza ploii dense, nici ochelarii cu infraroșii nu prea ne sunt de ajutor.

Tai cu grijă sârma ghimpată ce împrejmuiește depozitul, nu înainte să mă asigur dacă e dublată de vreun sistem de alarmă sau bransată la tensiune. Ne apropiem cu infinite precauții de ușa masivă din tablă. Nu se văd santinele. Probabil, băieții au probleme mari cu personalul combatant și nu-și permit să folosească inutil oameni în spatele frontului.

Tocmai ne punem mințile la contribuție, să găsim o cale de a pătrunde în depozit, când, dintr-o căsuță aflată la aproximativ cinci metri, iese în viteză, dându-se de-a dura, un fel de butoi, care ne lovește cu un damf de vin de cea mai proastă calitate. Spre totală noastră surprindere, butoiul prinde să înjure într-o rusească neaoșă, amenințându-ne cu cele mai sinistre închisori militare, răspândite pe teritoriul întinsei Siberii.

— Porci sârmoși ! Kondratiev mi-a confirmat că ați plecat încoace de patru ore. Unde-ați întârziat atât ? Ați venit în mâini sau ați ocolit Pământul ca să apăreți din direcție opusă ?!

Trage un gât din butoiușul pe care-l poartă la subsuoară, ca pe un frățior mai mic, și redeschide discuția cu o râgâitură, ce

putea fi interpretată și ca declanșarea unei canonade de rachete GRAD.

— Vaci bețive, reia Butoiul, confundându-ne în continuare, am fost nevoit să umplu împreună cu șoferul un ditamai camion Kamaz ! Ar trebui să vă împușc și să vă trimit cadavrele la morga Institutului Veterinar. Și de ce sunteți numai trei ? Unde-s ceilalți doi ?

Îmi cade fisa cu viteza unei săgeți trase de vajnicul Robin Hood.

„Tâmpitule“, îmi spun, „porțile sunt larg deschise și tu o faci pe mercenarul din filmele cu tematică“. După care percutez cu tupeu :

— Raportez, domnule... Belesc ochii ca o căprioară, dar e imposibil să-i disting gradul..., domnule șef ! Doi au fost lichidați de bandiții ceceni, care aveau trăgători izolați !

— Marș în depozit și pregătiți următoarele trei transporturi ! O să-i telefonez lui Kondratiev că, pe viitor, mă lipsesc de asemenea ajutoare. Și doar pentru voi erau alimentele, nu pentru mama.

Îi cere părerea și „frățiorului“ său mai mic, apoi mai face o incursiune în minunata lume a animalelor ciudate.

— Cămile vicioase, să nu dea dracu' să dispară ceva, că v-ați ars ! Ultimul care a îndrăznit să se atingă de porția de votcă a Regimentului 123 de infanterie motorizată a fost legat de un copac și lăsat prizonier cecenilor, cu o ureche în buzunar. Ar fi bine, elefanți deręlați sexual, ce sunteți, să vă puneți imediat pe treabă. Astea-s listele !

Ne aruncă niște bucăți de hârtie cu împărțirea alimentelor pe companii și dispare împreună cu „frățiorul“ său în căsuța ce părea să fie punctul de comandă.

Nu ne vine să credem că avem o asemenea baftă. Dăm buzna în șopron și ne punem pe treabă. E de-ajuns doar un strop din siringile pline, injectat în conserve și în dopurile sticlelor. Cu pâinea merge cel mai repede.

Nu e otravă cu efect rapid, pentru că efectul ar fi derizoriu : după primii morți, ceilalți ar înceta să mai mănânce sau să bea.

Iusuf și Shogunul par doi medici în plină acțiune de vaccinare în masă, în timp ce eu stivuiesc lăzile la care *s-a umblat*, conform listelor primite de la Butoi. Ne mișcăm repede, nu atât fiindcă ar putea fi descoperită confuzia, cât pentru ce mai aveam de făcut după aceea.

Shogunul face o pauză și desface o conservă cu șuncă. Se ajută de pumnalul său de luptă. Înfulecă jumătate din conservă, după care dă cep unei sticle și-și toarnă în păhărelul personal lichidul incolor. Tătarul îl privește cu ochi șireți. La lumina becului chior, fața acestuia e mai galbenă ca a unui veteran într-ale hepatitei. Scoate o nouă siringă și se uită la ea îndelung, în zare.

— Poftă bună ! îi urează el japonezului, într-un târziu.

Aiki dă repede din cap aprobator și trece la explorarea celei de-a doua jumătăți a conținutului conservei. Iusuf zâmbeste larg, lăsând să i se vadă dinții negri. Cei care-i mai rămăseseră.

— Micuțule japonez, behăie el voios, clocotind de bucurie, tu ești sigur că obiectul pe care-l ții în mână, mă refer la conservă, nu a fost deja *injectat* ?

Shogunul e pe cale să facă un infarct. Își rotește privirea, încercând să reevalueze situația anterioară. Nimeni însă nu ar pune mâna în foc privind adevărul celor spuse de tătar. Aiki scuipă automat bucata de șuncă pe care-o savura și dă să se repeadă spre butoiușul cu dezinfectant. Dar nici de astă dată nu are certitudinea că procedează corect.

Ne aruncă o privire disperată, iar rânjetele noastre nu fac decât să-i adâncească starea de depresie. Nu ne ascundem satisfacția. Stăm pe un butoi de pulbere, dar cel care se află în budă e Shogunul.

Iusuf Ciler se preface că studiază cu atenție conserva aruncată de japonez. Lupa pe care a câștigat-o de la Fijian la un pocher sângeros răsare dintr-un buzunar al uniformei jechoase. Studiază cu atenție bucata de tablă inoxidabilă și țâțâie dezaprobator din buzele-i subțiri. E momentul în care Shogunul își pierde calmul proverbial.

— *Ho ! Wakamasu hoda !* scapă el, pe limba strămoșească, o înjurătură bine condimentată. Vă bateți joc de mine ! N-o să-i faceți voi asta unui camarad.

Își armează Kalașnikovul model '93 și pare hotărât să ne ia cu el la Buddha, în caz că tătarul ar fi avut dreptate. N-are timp să decidă. Porțile masive se deschid larg și, la lumina reflectoarelor de camuflaj, vedem un camion Ural manevrând în marșarier. Se oprește chiar lângă stiva de lăzi pe care o pregătiserăm, și toba de eșapament răsuflă ușurată.

Pe lângă mastodont, se strecoară și Butoiul, orfan acum de „frățiorul“ lui, dar urmat de șoferul camionului, mărunțel de statură și slab. Poartă o cască de tanchist, care-i acoperă aproape în întregime fețișoara. Bocancii uriași întregesc imaginea unui locuitor extraterestru, sosit în vizită de lucru pe Pământ.

— Ați terminat, maimuțe deflorate ? grăiește Butoiul. Colegul vostru e pregătit să preia potolul.

Ne-a venit rândul mie și tătarului să ajungem în pragul infarctului. Dacă stărpitura din neamul lui Manivelă își dă seama că nu facem parte din același regiment, o îmbulinăm. Sigur, îi putem lichida fără probleme, dar atunci se alege praful de tot efortul nostru. Tot Shogunul ne scoate din rahat.

— *Davai, brati*, de când te așteptăm !

Îi înfige șoferului un trabuc uriaș în gură și-i întinde sticla cu saké. Luață în pripă, stărpitura trage un gât sănătos, crezând că e vorba de binecuvântata votcă.

N-are timp să-și revină din șoc. Shogunul îi aprinde trabucul cu infinite precauții. La cele șaiszeci și opt de grade ale sale, sakéul este inflamabil și o simplă răsuflare a rusului se poate transforma într-un vârtej de foc.

— Hai, la lucru ! trâmbițează neliniștit Butoiul, fixând cu ochi bovini sticla-minune.

Dar Shogunul nu are de ce să fie culant cu unul care e stăpân peste ditamai depozitul de alimente.

Peste o oră, camionul tixit o ia încet din loc. Butoiul ne mai aruncă o listă și se grăbește să-și întâlnească „frățiorul“ mai mic.

Acum ne facem treaba în viteză. Cu următorul șofer s-ar putea să nu ne mai meargă la fel de ușor, așa că se impune s-o ștergem, chit că Butoiul o să dea în bălbâială, când o vedea că tot el trebuie să încarce camionul. Ne terminăm și stocul de seringi, o dată cu stivuirea lăzilor pentru al doilea transport.

Părăsim cu multă precauție hambarul. Înainte de a ne topi în noapte, Shogunul caută firul telefonic și, când îl dibuie, practică o secțiune aproape invizibilă. Pentru restul de alimente rămase, lipesc două mine S și le programez să explodeze după patru ore. Suficient timp ca să plece și al doilea transport otrăvit.

Shogunul scoate o hartă a orașului și se orientează la lumina lanternei de camuflaj. Îl urmărim fără ezitare. Este specialistul nostru numărul unu în recunoaștere în teren. Dacă îl legi la ochi și-i dai drumul într-un deșert, știe cu exactitate care e drumul ideal către cea mai apropiată oază. De altfel, ne putem ghida și după zgomotul luptelor, care se intensifică. Probabil, gherilele lui Basaev au început ofensiva pentru recucerirea capitalei.

La revărsatul zorilor, ne căutăm un adăpost. În scurt timp, vor sosi coloanele de blindate rusești în ajutorul camarazilor asaltați de cecenii. Uruitul elicopterelor ne înștiințează că nu va fi o zi ușoară.

Trecem printr-o grădină în care obuzele de artilerie săpaseră gropi adânci. Pare un nou cimitir, în pragul inaugurării. Nu suntem dispuși să-i facem safteaua. Intrăm într-o casă aproape ruinată și, cu o nonșalanță devenită mod de conduită, Shogunul găsește trapa pivniței. Încăperea e destul de mare ca să primească, la nevoie, un pluton de soldați. Are și o fereastră la nivelul solului.

Dau drumul la stație și încerc o localizare cu restul celulelor. Primesc răspuns doar din partea Colosului :

— Suntem la A 7 în W 5, îi transmit codificat, holbându-mă la peticul de hartă pe care japonezul mi-l ține în față.

— Confirmat ! se aude grohăitul americanului, într-o rusă abracadabrantă.

Închidem stațiile, înainte ca vreun aiurit de transmisionist rus să apuce să ne intercepteze.

Trec la fereastră pentru primele trei ore de planton, iar ceilalți doi își pregătesc culcușurile. Dacă Iusuf se aruncă de-a dreptul pe niște scânduri, japonezul începe un adevărat ritual. Dintr-un moment într-altul, te aștepti să-și confecționeze un pat din materialele aflate din belșug împrejur, după care să dea un telefon la recepție, ca să i se aducă un așternut de mătase și o pernă cu puf de lebădă.

Se mulțumește, totuși, cu două rogojini și trei scânduri, pe care le dispune într-un mod savant. Folosește ca pernă un balot de paie. După rugăciunea de seară (deși e dimineață), scoate sticla cu saké, își toarnă în păhărelul lui caraghios și apoi mi-o întinde.

Îl refuz. Mă simt obosit și trebuie să fiu cu ochii-n patru. În curând, rușii vor fi peste tot, și nu am de gând să cad în mâinile lor.

— Te mai fâțâi mult, micuțule japonez ? mârâie Iusuf, deschizând pe jumătate un ochi. Vreau să dorm, adaugă el, ca și cum de-afară, n-ar fi răzbătut până acolo decât țârâitul greierilor.

Îmi trag un cufăr în dreptul ferestrei, peste care pun un scaun mai vechi decât cel mai bătrân locuitor al acestor meleaguri. Scaunul scârțâie vehement, dar rezistă. În schimb, eu stau mai comod.

— La dracu', înjură tătarul, cărați-vă afară, dacă aveți de gând să faceți pe măscăricii ! Aici doarme un om !

— Hi-hi-hi ! chițăie încântat Shogunul. Tu, tătarule, om ? Ce legătură ai tu sau eu sau Florin cu oamenii ?

— Vorbește pentru tine, puțoi asiatic ! îl reped eu, făcând pe ofensatul. Există cel puțin o sută de motive pentru care îți sunt superior.

— Sunteți amândoi niște părțuri din care n-a mai rămas decât scheletul, ne cataloghează fără părtinire Iusuf, întorcându-ne fundul lui mare, cât o antenă parabolică. Din momentul ăsta, dacă mai faceți vreun zgomot, vă ciuruiesc.

În două minute, începe să sforâie mai dihai ca un bivoli astmatic, în duet cu Shogunul care, chiar și atunci când sforâie, o face tot pe japoneză.

Nu aștept prea mult până când se ivește avangarda liniei a doua rusești. Grupa de cercetași care îmi cade în raza vizuală e formată din zece soldați. Se mișcă repede, controlând zona și

transmitând informațiile prin stație, către comandanții trupelor de blindate și infanterie, care-i urmează.

Sunt tineri, prost echipați și au privirile tulburi. Probabil, drogați. Fumează aproape încontinuu, lucru total interzis într-o misiune operativă de luptă când mâinile nu trebuie să fie ocupate cu nimic altceva decât cu armele. Ba, câțiva se mai și opresc să sugă din bidonașe. Mă întreb dacă fac parte dintre cele „prelucrate“.

Un cercetaș fluieră scurt și ceilalți îl înconjoară la secundă, cu armele gata să scuipă foc. Rusul scoate dintre ruine doi puștani, de aproape cincisprezece ani, care susțin de subsuori un bătrân cu un picior amputat.

— *Idi siuda, sabaka !*¹ îi cheamă soldatul, rânjind ca o hienă la mirosul viitoarelor cadavre.

Cecenii se apropie cu greutate și intră în cercul cercetașilor ruși.

— În genunchi, bandiților ! Îngenuncheați în fața eroilor armatei ruse ! În genunchi, și lingeți-mi cizmele, dacă vreți să muriți mai repede. Altfel, chinurile iadului vor fi mici jocuri nevinovate pentru voi.

Deși speriați până în adâncul sufletului, cei trei refuză să execute ordinul. Au privirile încărcate de ură. Unul dintre puști aruncă o flegmă sănătoasă pe cizmele rusului.

— Lingeți-le singur, târătură ! urlă el, isterizat. Și spune-i maică-tii să-și bage un dop în p... ca să nu mai nască avortoni ca tine !

Aproape instantaneu, soldatul deschide focul și le seceră picioarele. În acest fel, îi face într-adevăr să stea în genunchi, mai puțin pe bătrân, care cade în față.

Își aruncă Kalașnikovul pe umăr, scoate încet pistolul Makarov și-l armează. Calm, fără să-i tremure mâna, îi împușcă în cap pe cei trei ceceni. Calcă peste cadavre și le scuipă, la fel cum fac și camarazii săi. Puștiul care-l scuipase, deși mort, are parte de un tratament special. Soldatul insultat îl înșfacă de ceafă și își șterge cizmele cu fața lui. Apoi li se taie cadavrelor urechile și

¹ Vino încoace, câine ! (lb. rusă) (n. tr.)

nasul și li se îndeasă fiecare în gură. În final, își desfac prohabul și urinează veseli pe ceceni.

Doi ruși se apropie de casa în a cărei pivniță ne-am găsit adăpost. Caută noi victime. Sângele le deschisese pofta de mai mult sânge.

Așez încărcăturile de rezervă pe pervazul ferestrei, ca să le am la îndemână, și trag tocurile celor două pistoale mai în față. Două grenade dispar în cizme, făcându-și loc lângă cuțitul meu de luptă. Dar nu e cazul să-i trezesc și pe ceilalți doi, căci rușii trec mai departe. Moartea e puțin ocupată, așa că îi las pe lista de așteptare.

Însă nu durează prea mult. După mai puțin de douăzeci și patru de ore de la declanșarea ofensivei cecene, luptătorii lui Dudaev, conduși de Șamil Basaev, ocupă centrul capitalei. Toate posturile de control instalate de forțele rusești în oraș sunt încercuite.

Comandourile „Legiunii Străine”¹ își făcuseră pe deplin datoria. O conductă de păcură și trei coloane de aprovizionare cu muniții sunt aruncate în aer. Cecenii cuceresc sediul Televiziunii și o rafinărie de petrol din cartierul Zanodskoi. Peste cinci sute de ruși sunt uciși și alți opt sute răniți. Sunt luați câteva zeci de prizonieri. Și de partea cecenă pierderile se resimt. Dar cel mai grav e faptul că eroica armată rusă rămâne treptat fără muniții. N-are altă șansă decât să se retragă.

Își lasă morții și-și părăsește pozițiile în mare grabă. Când se înserează, capitala e aproape eliberată. Pe străzi, zac o mulțime de cadavre — soldați și civili, laolaltă, iar din loc în loc, mormane de tancuri și transportoare blindate rusești. Fumul și mirosul greșos de carne arsă pun stăpânire pe oraș. Ura dintre cele două popoare distrusese în câteva zile tot ce se construise în zeci de ani.

Bulevardul Lenin, „logodnica” dorită de ambele părți, se află acum în mâinile cecenilor.

¹ Nu este vorba de Legiunea Străină franceză, ci de o autodenumire a mercenarilor care luptau în Cecenia (n. tr.).

Grozniî arată ca un oraș pustiu. Majoritatea locuitorilor s-a retras în locuri considerate sigure. Dar ce loc mai poate fi considerat sigur într-o țară în care și copiii fac război ?!

O dată cu lăsarea nopții, luptele se intensifică. Ne întâlnim cu Colosul și cu cei doi însoțitori ai săi, care nu-l slăbesc nici o clipă, în apropierea punctului stabilit. Continuă să plouă și să bată un vânt rece.

— Unde s-o fi băgat bocciul ăla de Șcedrin ? mârâie Colosul cu dușmănie. Cine știe în ce cârciumă zace împreună cu paraliticul de Fijian, și trag acum la aghioase, lăsându-ne pe noi să luptăm.

Americanul e roșu de furie. Hârâie când și când, ca o mătă care a înghițit un os de pește și s-a înecat.

Rămași fără comandă, adoptăm strategia convenită : retragere individuală spre Ciri-Iurt. Ne strecurăm printre ruine, riscând să fim oricând confundați de ceceni sau atacați de ruși, și găsim într-un târziu șoseaua mult dorită, care să ne ducă înapoi. Lăsăm în urmă luptele, cu toate că lui Șamil și lui Zelimhan le sclipesc ochii de poftă. Nu mai avem chef să participăm la ele. O dată îndeplinită misiunea, suntem satisfăcuți. Nu e țara noastră, iar cecenii nu ne sunt rude.

Ne ascundem într-un pâlă de copaci și așteptăm, hotărâți să rămânem aici până la miezul nopții, în caz că Vladimir și Fijianul ne-ar urma. Lăsăm stațiile deschise pe recepție și aprindem lanternele de camuflaj. Ploaia se oprește și avem prilejul să ne stoarcem hainele și să ne scoatem apa din bocanci.

— Ia zi, facem pace ? grăiește dintr-o dată Colosul, fixându-l pe japonez cu ochiul său viclean.

Shogunul își trage la loc, liniștit, cizmele lui de aviator, nu înainte de a le fi lustruit cu o cârpă pe care o ține permanent în buzunarul din spate al salopetei, și deschide gura :

— Cât ține la tine pacea asta ?

— La naiba ! tresare Colosul, continuând să-l privească nedumerit. După cât pricep eu, pacea e pace. Nu se mai termină. E pentru totdeauna.

— Și aici a fost mai întâi pace, apoi război, apoi iar pace, și acum iar război. Cât ține la tine acest „totdeauna“ ?

Colosul pare să fie în impas, dar nu renunță. Amenințarea Fijianului cu glonțul crestă la vârf, venit de cine știe unde, nu are darul să-i tulbure somnul. Ca de obicei, în aceste momente, se scarpină gânditor în cur și se străduiește, fără să reușească, să ne dea impresia unui înțelept aplecat asupra problemelor lumii.

— Bine, îmi pare rău ! Mi-au cedat nervii. Ce vrei ? Nu suntem la un bal mascat. Suntem la război, iar la război te mai lasă nervii. Și apoi nu suntem niște domnișoare din secolul al XVIII-lea, care n-au văzut un membru de bărbat în viața lor, încheie el, lăsându-ne să cugetăm asupra concepției lui despre Secolul Luminilor.

Shogunul nu-i un om dușmănos. Întinde o mână, pe care uriașul se grăbește să i-o strângă.

— Trebuie să bem pentru asta, adaugă el, împingând cu un gest neglijent bidonul propriu mai în spate.

Dar japonezul e mai mult decât avizat asupra mitocăniei americanului. Dă la iveală o sticlă din ineputabila sa provizie de saké și ne îmbie cu zâmbetul lui mereu enigmatic.

— Le primești prin poștă ? se interesează Colosul, servindu-se fără jenă primul, direct din sticlă.

Shogunul nu răspunde. În schimb, mai scoate din raniță niște uscături, pe care ni le prezintă drept carne de pește, preparată după străvechi metode japoneze, și niște pâinici de orez.

Băutura și alimentele le primește printr-o rețea AUM, implicată în traficul de tehnică electronică militară din zona islamică a Caucazului. Cecenii beneficiază astfel, și ei, de ultimele invenții în domeniu. Multe dintre rachetele lor sunt ghidate prin radare japoneze, iar stațiile lor de înaltă performanță pot intra în legătură cu satelitul militar Yapazu, care interceptează toate convorbirile radio ale rușilor din zonă.

Cum, de altfel, procedează și americanii în privința convorbirilor locale ale cecenilor. Doar că informațiile zboară spre Kremlin.

Înfulecăm un fel de batog și, la răstimpuri, sorbim din sticla protejată de-o carcasă de sârmă. Singurii care nu participă la festin sunt cei doi ceceni. Se roagă, cu palmele ridicate spre cer, pentru binele familiilor lor și pentru victorie.

— Am câștigat cu toții bani buni în ultimele zile, face Colosul, dând sticla mai departe. Șcedrin spunea de un bonus de cincizeci la sută, dacă va fi eliberată capitala. Ce-ar fi să ne bucurăm de acești bani ? De pildă, iată, până va sosi iubitul nostru comandant, însoțit de neprețuitul nostru camarad, am putea încerca să ne omorâm timpul cu o partidă de zaruri.

Își întinde pe jos batista mai groasă decât un covoraș de postav, din cauza jegului, și aruncă, chipurile neglijent, obiectele cu pricina. Zarurile se învârtesc și ne arată șase de unu. E un truc vechi. Cunoscătorii își dau seama că zarurile sunt măsluite, în schimb, fraierii sunt tentați, știind că oricare alt zar ar fi mai mare decât șase de unu.

Dar singurul fraier se dovedește a fi Colosul.

Cu o mișcare rapidă, tătarul despică unul dintre zaruri cu cuțitul său de luptă și ridică o bucată de metal găsită înăuntru. Dacă arunci într-un anumit fel, îți cade zarul dorit. E momentul în care americanul începe să transpire. Trage cu coada ochiului spre Șamil și Zelimhan și se mai liniștește.

Se lasă o liniște mormântală. Până și exploziile din oraș se mai atenuează. Îl fixăm cu toții pe american, aidoma unei colonii de șerpi care privesc o găină jumulită. Totul până la bani !

Pentru bani, ne riscăm viața. Îi putem cheltui cu ușurință pe orice prostie. Cu o condiție : să nu fim furați.

— Nu sunt ale mele, vă jur, e prima oară când le folosesc, forăie neliniștit Colosul, urmărindu-ne cu aviditate mâinile. Le-am primit de la un cecen. De unde să știu eu că sunt măsluite ? Nici în visurile mele cele mai negre nu mi-ar trece prin cap să vă trișez pe voi, camarazii mei ! continuă să mintă cu seninătate.

— În cazul ăsta, croncăne Iusuf, n-o să ai nimic împotriva dacă o să jucăm cu alte zaruri.

Le pune pe „covoraș“, privindu-l mai departe pe uriaș, care dă mici semne de nervozitate.

— Și de unde știu eu, se răstoiește Colosul, că nu sunt și astea măsluite ?

— Te las să le tai și să le verifici. Dacă sunt măsluite, îți plătesc zece mii de dolari. Dacă nu, îmi dai tu cinci mii.

Colosul încearcă să-mi ceară ajutor din priviri, dar, v-am mai spus, când e vorba de banii pentru care am luptat, poate să fie și tata, că nu mă interesează !

— Nu mai joc, decide americanul, strâmbându-se ca un copil căruia nu i s-a cumpărat jucăria preferată.

— Ne-ne-ne ! vestește Shogunul, apucându-l de braț. Tu ai propus jocul. Tatăl meu, Ogadu Sumaru, spunea că, atunci când cineva te cheamă la luptă, acel cineva trebuie să dea tot el primul exemplu.

Cecenii nu pricep mare lucru, dar simt că mentorul lor e în impas. Nu îndrăznesc totuși să intervină.

— Să începem, așadar ! zic eu, pentru a sparge atmosfera tensionată.

Suntem cu toții obosiți și cu nervii întinși la maximum. Cea mai mică scânteie poate declanșa un conflict cu urmări neprevăzute. Ar fi păcat să ne rănim între noi, dacă n-au făcut-o alții.

Preiau zarurile, le frec ca pe niște chiftele, fac două rotiri în jurul axei mele și le arunc cu o mișcare din șold. Sunt șase de unu și, pe moment, rămânem ca trăsniți, nemaștiind ce să credem. Americanul e gata să taie un zar, dar nu-i sigur că n-ar putea fi o coincidență bizară.

Prinde micile obiecte din os și le examinează atent, chipurile pentru a le curăța de murdărie.

— Mai bine să schimbăm „masa“, e de părere tătarul, dând la iveală covorașul de rugăciune. Allah e mare și o să mă ierte. Zarurile se opresc în mucii tăi pietrificați, adaugă el, ridicând scârbit cu un băț batista Colosului și azvârlind-o ca pe un șarpe veninos.

Americanul termină analiza de laborator și se pune pe treabă. Freacă zarurile cu încrâncenare. Când să le arunce, o voce venită din neant îl lasă cu mâna în aer și cu piciorul stâng ridicat. Pare un gimnast care se străduiește să execute o „cumpănă“.

— Unde sunteți, animalelor ? Răspundeți mai repede, altfel, vă puteți băga o grenadă în cur. Nu uitați să-i scoateți cuiul.

E Vladimir, care dă impresia unei fete bătrâne speriate de întârzierea ciclului. Colosul profită de situație și scoate repede stația. Zarurile dispar într-unul dintre buzunarele sale și speră, în sinea lui, că nimeni nu-i observă mișcarea.

— Da, domnule comandant, să trăiți ! zbiară el, luând și poziția de drepti, de parcă l-ar fi avut în față pe Șcedrin. Soldat de rangul întâi, Frederik Sheldon, raportează. Suntem pe șos...

Palma uriașă a tătarului îi astupă gura.

— Boule, îi șoptește tătarul la ureche, transmite coordonatele codificate, altfel, după cinci minute, ne trezim cu toată Armata Roșie pe cap !

Totul se lămurește și, în scurt timp, suntem împreună. Lipsesc zâmbetele protocolare și efuziunile.

— Raportează, scrâșnește Vladimir, aruncându-se pe fund și servindu-se neinvitat din sticla japonezului.

Îi dau toate detaliile și-i trec microfonul Colosului.

— Am prins pe drum o coloană de aprovizionare cu muniții, pe care am reușit s-o minăm din mers, spune el cu mândrie. Am pus lanțuri de mine pe trei drumuri principale și am cășăpăit, între timp, soldați inamici. Am provocat, împreună cu însoțitorii mei ceceni, o atmosferă de teroare, care a contribuit decisiv la demoralizarea dușmanului, determinându-l să se retragă și permițând, în acest fel, bravelor trupe cecene să ocupe centrul dragii lor capitale.

— Ai cucerit și Moscova ? întreabă Șcedrin, fără să facă vreun efort de a-și ascunde disprețul.

Dar Colosul e departe de a se simți jignit de ironiile rusului. Reușește să evite pierderea câtorva sute de dolari, cunoscut fiind ghinionul lui la zaruri, și, în plus, se alege și cu șase bucăți nou-nouțe, pe care le va putea măslui. Cu mai mare atenție de astă dată. Oftează și dă și el drumul la robinetul cu subtilități.

— Adevărul e că, alergând să ocup Sankt Petersburgul, Moscova mi-a scăpat din vedere.

Dar Șcedrin nu e la ora de bancuri.

— Rușii au apucat să distrugă complet flancul drept al ceceilor. Au atacat cu rachete ALAZAN și au omorât toată suflarea. A mierlit-o și Avlur, fiul generalului Dudaev, care comanda detașamentul.

— Să-i fie țărâna ușoară ! zice pios Colosul, înhătând sticla japonezului și dând de dușcă ce mai rămăsese pe fund.

— Nu e momentul să plângem, continuă Vladimir. Sau, mai bine, plângeți-vă pe voi. Nu ne mai întorcem la Ciri-Iurt. Spre dimineață, ne vom întâlni în careul D3, la nord-vest de Groznîi, cu detașamentul condus de maiorul Pavlovici. Trebuie să împiedicăm orice tentativă de încercuire a capitalei. Știu că nu-i cea mai grozavă veste pe care v-o puteam da, dar asta e ultimul lucru care m-ar face să sufăr. Somn două ore, după care, la drum !

Când ne întâlnește, Pavlovici se arată mai mult decât încântat. Detașamentul de mercenari lucrează din plin la construirea unor fortificații în marginea satului pe care îl aleseseră ca punct de rezistență. Civili își adună grăbiți bruma de avere și se urcă în cele câteva camioane disponibilizate.

— Arătați ca niște coaie de motan proaspăt castrat, ne gratulează sârbul, expunându-și cu nonșalanță cariile și găurile din gură. Ce-i cu voi ? Ați crezut oare că, la banii pe care-i primiți, veți participa la carnavalul din Rio de Janeiro ?

— De ce să mint, o clipă m-a încercat această speranță ! zice Colosul amical, uitând, ca de obicei, că există regulamente militare chiar și pentru mercenari.

— Ei bine, te-ai înșelat, replică sârbul, continuând să zâmbească. Locotenent Șcedrin ! O dată reîntorși la bază, în caz că această creatură mai există, va trebui să scrie de o mie de ori propoziția : „Un soldat nu vorbește niciodată neîntrebat în fața unui superior.“

— Mi-am uitat stiloul în Angola ! punctează încântat uriașul.

Dar maiorul nu mai insistă. Cel mai înțelept cedează întotdeauna, se gândește el, luându-i pe rus și pe Fijian în căsuța ce ține loc de punct de comandă.

— După ce ne vom retrage din mercenariat, eu am să-l pun să scrie de zece mii de ori : „Un maior nu are voie să-i întoarcă spatele unui soldat, fără ca mai întâi să-l salute.“

Apoi, vesel nevoie mare, Colosul se îndreaptă către prima casă care-i iese în cale. Strigă spre un localnic unul dintre cele două cuvinte rusești pe care le învățase la perfecție :

— *Kușanie*¹ !

Localnicul ridică din umeri și își continuă drumul. Uriașul intră în casă, cotrobăie prin bucătărie și găsește o găină scheletică, speriată. Scoate un chiot de bucurie. Găina nu e însă dispusă să se lase pradă poftei americane. Cotcodăcește din toată pipota și caută disperată o cale de ieșire.

Semnalele de alarmă sunt recepționate de nevasta localnicului, care apare val-vârtej și începe să-l izbească pe american cu o pernă. Arma de atac se sfâșie, iar Colosul, plin de fulgi, ia locul găinii. Aceasta profită de momentul de derută al uriașului și dispare într-o direcție rămasă și până astăzi necunoscută.

— Ticăloșilor ! țipă gazda, continuând să-l altoiască pe american doar cu pânza pernei. Am zis că numai leprele de ruși se poartă așa, spurca-v-ar Allah !

Nevasta e săltată de localnic și aruncată în camion. Colosul nu știe cum să scape de fulgii ce se lipiseră parcă de el și înjură ca un vatman.

— Vin tocmai din îndepărtata Americă, să vă apăr de „pericolul roșu“, îmi pierd cei mai frumoși ani prin coclaurile astea, și, în schimb, ce primesc ? M-am săturat. Îmi voi înainta în cel mai scurt timp demisia generalului Dudaev. Iar voi, ce vă holbați așa ?

Pavlovici revine, urmat de Șcedrin și de Fijian. Împarte rapid ordinele de luptă și dispune așezarea în dispozitiv. Dar nici nu apucăm bine să ocupăm pozițiile când un zumzet îndepărtat ne înștiințează că uriașele „libelule“ rusești au trecut la atac.

Într-adevăr, prin binoclu, pot vedea cinci puncte negre cum se apropie vertiginos de locul în care ne aflăm.

¹ Mâncare ! (n. tr.)

— O escadrilă de elicoptere ! Iatru eu către Pavlovici.

— Nu te mai căca pe tine. Câte ?

— Cinci până acum. Ridic binoclul și-mi continui raportul :
Vin trei avioane.

— Plutonul 2 la AA ! Grupa cinci la AG-uri. Dispersați-vă și frigeti-le-o !

— Blindate ! urlă și Iusuf. Sunt cel puțin zece. În spate, coloană de transportoare. Vin în evantai. Doar mitraliere și aruncătoare de flăcări.

— Lăsați-le să se apropie. Am trasat două linii de mine. Replicați doar dacă încep să tragă. Plutonul 7, grupa întâi și a doua, ocupați poziția nord-vest.

Avem două lansatoare de rachete, dar asta nu e de natură să ne liniștească.

Pavlovici și Vladimir continuă să împartă ordine, în timp ce uruitul elicopterelor și vuietul avioanelor cresc amenințător.

Camioanele cu civili o tulesc din loc cu viteză maximă, în direcția Sud. Totuși, nu pot zbura. Două Suhoi-25 trec la firul ierbii, secerându-i pe refugiați — bătrâni, femei și copii, de-a valma — cu mitralierele de la bord. Nu scapă nimeni. Dar, numai așa, ca să se convingă de realitate, unul dintre avioane revine și trimite o rachetă aer-sol, care transformă micul convoi într-un bulgăre de foc.

Vine rândul nostru. Elicopterele ne întâmpină cu o salvă de rachete, în timp ce mitraliază în jur cu tot armamentul de la bord. Ori sunt beți, ori sunt neinstruiți. O mare parte din muniția lor se risipește în păduricea care străjuiește satul, iar rachetele o iau razna către un lac, la pescuit. Dar încă nu-i cazul să ne bucurăm. E doar prima tranșă.

Nici noi nu stăm cu mâinile în sân. Le trimitem o porție barosană de grenade FOKUS și o serie de rachete JAHHER, primite pe filiera iraniană. Două elicoptere sunt atinse în plin și explodează mai ceva ca în filmele de acțiune. Aud distinct urlatul de satisfacție al Colosului și sunt sigur că una dintre rachetele care au provocat dezastrul îi aparține.

Celelalte trei elicoptere prind înălțime și renunță brusc la luptă, luând azimut bază. Doar un Suhoi-25 survolează în viteză maximă satul și lansează snopuri de gloanțe, dar aiurea. Revine, dar ceva mai precis. Latura dreaptă a dispozitivului e distrusă în totalitate. Cei zece georgieni care asigurau arcul de cerc sunt de-a dreptul pulverizați. Aviatorul se declară mulțumit de rezultat și o zbughește după camarazii săi, urmărit de două rachete JAHHER.

Suntem reperați, lucru care ne amenință liniștea. În scurt timp, artileria grea a rușilor va intra în acțiune. Flancul pe care-l susținem are o mare importanță pentru ei.

Pavlovici vorbește o vreme în stația ce-i asigură legătura cu Centrul și se răstește la noi :

— Îngropați-vă până la amigdale ! Să nu știe nimeni că mai existați prin locurile astea. Sunteți cu toții morți.

Mort, mort, dar nu renunț la binoclu. Și ce văd nu-mi poate crea o stare de bună dispoziție. Blindatele se opresc și, prin turele, își scot capul comandantii de car. Infanteriștii ies din transportoare și se urcă pe tancuri. Ar fi o joacă pentru Shogun și pentru Iusuf să le împrăste creierii cu puștile cu lunetă. Dar Pavlovici le face semn să stea calmi.

Mă încearcă din nou sentimentul de greață pe care l-am avut în „ciudatul război“ din Transnistria¹. Pentru că întâmplările din aceste momente seamănă al naibii de mult cu o învoială la nivel înalt sau cu o defecțiune.

Apoi, începe canonada. La fiecare zece minute, lansatoarele de rachete rusești ALAZAN și GRAD trag câte un proiectil asupra capitalei Groznii. După direcția imprimată, se pare că vizează în special centrul orașului, Piața Minutka și podul de peste Sunza.

Cu toate că am putea mima o contraofensivă pe flanc, pentru a anihila regimentul de blindate și a lichida companiile de infanterie ce le însoțesc, continuăm să stăm ca la spectacol.

— Ce mai e și asta ? tresare până și Colosul, unul dintre cei mai fervenți susținători ai petrecerii războiului prin cârciumi. Ne

¹ Vezi *Spaimă și moarte în Transnistria*, de același autor (n. tr.).

jucăm de-a v-ați-ascunselea ? Să-i omorâm pe rusnaci, de-aia am venit până aici, nu ?

Duce mâna la pușca sa cu lunetă, pe care-o pregătise pentru orice ocazie, dar Vladimir îl lovește cu țeava AKM-ului peste degete.

— Nu trage nimeni fără ordin !

Colosul nu mai dormise de trei nopți și două zile, timp în care nu vizionase filme. Deși acoperit cu zeci de kilograme de pământ, sare brusc în sus și, cu o figură de jiu-jitsu, îl pune jos pe Vladimir, fixându-i în gât cuțitul său lung cât toate zilele.

— Îndrăznește să mai faci o dată figura asta, și-ți scot rectul pe gură !

Împușcătura îl ia prin surprindere. Privește cu stupoare cascheta găurită, aflată acum la câțiva metri în spate.

— Dă-i drumul, buhai jegos ! urlă Pavlovici, în pragul nebuniei. Ar trebui să-ți găuresc pe loc țeasta aia de rinocer !

— Buhai sau rinocer, hotărâți-vă, zice Colosul binevoitor și, oarecum, mai liniștit.

Sârbul își armează din nou bătrânul său Mauser și avem impresia că uriașului i-a sunat ceasul.

— Sunt un soldat disciplinat, recită Colosul la repezeală. Execut întocmai și la timp ordinele, să trăiți, domnule maior !

Îl eliberează pe rus și dă drumul cuțitului în teacă. Își ridică cascheta, curățând-o cu atenție de noroi, deși nimeni nu l-ar fi putut acuza vreodată de mania curățeniei. Trage tot timpul cu coada singurului său ochi către Mauserul care încă îl mai amenință, apoi se preface că scrutează depărtările, aidoma unui bun și disciplinat observator.

După trei ore, bombardamentul artileriei încetează. Suntem foarte nervoși. Ca niște găște călcate de un gânsac castrat. Nu e nici pe departe una dintre cele mai plăcute stări să stai în fața inamicului și să-i admiri canonada. Încercați, și o să-mi dați dreptate.

O dată cu oprirea vâjâielii, blindatele ne întorc spatele și o iau la sănătoasa în direcția din care au venit. Acum, chiar că nu mai înțelegem nimic.

Pavlovici primește ordin de repliere. Spre seară, ajungem în Ciri-Iurt, unde ni se comunică plecarea într-o permisie de trei zile.

Da, am auzit bine ! Permisie de trei zile ! Într-un război de asemenea amploare și violență, cele mai pregătite trupe, dotate cu armament ultramodern, sunt lăsate într-o permisie de trei zile !

Nu se pune problema recuperării. În maximum douăsprezece ore, oricare dintre noi ar fi fost în cea mai perfectă stare de luptă.

Este vorba de altceva.

De *Înțelegere*. **SOGLAȘENIE !**

Înțelegerea dintre ruși și facțiunile cecene de sub comanda lui Zavgaev, care provocaseră defectiunea. Dar combatanții ceceni rămăseseră în majoritate de partea generalului Dudaev. Ei n-ar fi putut să fie învinși decât prin exterminare. Or, asta nu ar fi convenit în nici un fel Occidentului, care și-ar fi schimbat cu o sută optzeci de grade atitudinea față de Rusia.

Și iată cum Ursul rus apelează la viclenia vulpii, din cauza căreia rămăsese fără coadă.

Marea păcăleală începe simplu. Dudaev este „înzestrat“ pe căi oculte cu un car de reportaj mobil, de mare putere, cu ajutorul căruia reușește să întrerupă câteva ore emisiile canalului Televiziunii Naționale Ruse, ORT. Și Dudaev transmite cecenilor că rușii au încercat să-i blocheze pe combatanții separatiști ceceni la Groznii, prin formarea a trei inele de încercuire a orașului și prin crearea de câmpuri de mine în jurul lui. Și le mai spune că operațiunea armată declanșată în capitală a acționat pe cinci direcții, având misiunea de ocupare a principalelor clădiri administrative din oraș. După care, promite să revină a doua zi cu noi indicații.

Cecenii sunt în culmea fericirii. Comandantul lor, care devenise deja o figură legendară, fostul general de aviație al armatei Uniunii Sovietice, Djohar Dudaev, le-a umilit pe târăturile „roșii“. Va fi așa cum le promisese la început : cei ce vor veni pe tancuri se vor întoarce în sicrie.

Rușii exultă și ei. Diversiunea dăduse rezultate nesperate. Carul mobil al lui Dudaev se autodistruge la ora stabilită, omo-

rând și doi tehnicieni ceceni, care aveau în grijă aparatul. Cu atât mai bine !

La puțin timp, emisiunea ORT se întrerupe din nou, și apare iarăși pe post generalul Dudaev. De fapt, o sosie a generalului, pregătită în laboratoarele secrete ale Serviciilor Speciale ruse, care mulțumește trupelor conduse de Basaev și Iandarbiev, dându-le ordin să părăsească orașul.

Cei doi comandanți sunt stupefiați. Încearcă să intre în legătură cu Comandamentul Suprem, aflat într-un loc secret, dar bruiatul electronic, în care rușii sunt experți, de când îl probaseră cu succes în 1989, în România, face imposibilă legătura. Au bătut până și tehnica japoneză primită de ceceni. Satelitul lor, MIR, îl detectează pe cel japonez și-i inoculează o frecvență falsă. Numai americanii ar fi putut să le dea parola de intrare în sistemul satelitului, dar nimeni, niciodată, nu a recunoscut așa ceva.

Deruta este generală. Trupele lui Dogu Zavgaev se retrag. Sunt urmate de celelalte. Ordinul trebuie respectat.

Luptătorii ceceni părăsesc capitala fără luptă. Tot fără luptă, o reocupă trupele rusești. Dar acum, pozițiile sunt deținute de faimosul Batalion 133 Blindate, supranumit *Zaiet*. Soldați hârșiți în luptele din Vietnam, Laos, Yemen și Afghanistan.

Măcelul fusese evitat.

Pentru moment.

Dar rușii au și ei mândria lor. Nu au de gând să cedeze așa de ușor în fața unui Occident pe care continuă să-l considere putred. Și nici să asculte de ordinele lui.

Și au motivele lor s-o facă.

George Feodorovici Djoharin era obosit. N-ar fi crezut ca, vreodată, un joc CD-ROM, oricât de complicat ar fi fost, să-l epuizeze într-atât, încât să se simtă ca după o săptămână de lucrări scrise.

F-4 îl chemă însă cu insistență. O dată intrat în joc, în oricare, e foarte greu să mai ieși fără să-l duci la bun sfârșit. Adică, să fii învingător sau să fii învins.

Tentația devine mai mare decât oboseala.

Răspunse apelului și apărui Bill Colby.

Războiul din Cecenia va fi unul de lungă durată. Va fi un război care, după o perioadă de armistițiu, se va extinde și în afara Caucazului. Nu uitați că războiul este aidoma focului : se propagă din aproape în aproape. Primul pas a fost în Kizliar¹. Următoarea lovitură ar putea fi la Marea Neagră. Luați legătura cu un port din Turcia, unde se va afla un comando caucazian procecen, format din abhazi și cerchezi. Nu uitați, de asemenea, că la Constanța, în România, la nici o mie de kilometri, se află acum un pluton alcătuit din cei mai faimoși luptători din istoria mercenariatului. Terorismul este singura armă ce poate întreține războiul. Altfel, cecenii vor fi masacrați.

Oleg Kalugin intră, fără să mai fie programat. Jocul e în așa fel gândit, încât, atunci când jucătorul nu are viteză de reacție, să preiei inițiativa. Poți să-i spui *joc periculos*. Dar ar fi un pleonasm.

¹ Oraș în Daghestan, țară vecină cu Cecenia, unde gruparea „Lupul Singuratic”, condusă de Salman Raduev, a luat o seamă de ostatici, fiind opriți apoi la graniță, în satul Pervomaiskaia. Cecenii au reușit să scape din încercuire, travestindu-se în femei (n. tr.).

Oleg Kalughin comunică :

Trebuie să înțeleagă cu toții că acum ne aflăm în situația în care nu se pune problema eliberării unor ostatici, indiferent cine ar fi ei. Dacă privim din punct de vedere militar, această situație se aseamănă cu capturarea unei fortărețe. Acționați !

IV

Nici vorbă de permisie.

Nici vorbă de Ciri-Iurt.

Suntem imbarcați într-un avion Cessna, fără nici o explicație. Este cel cu care sosiseră câțiva observatori ai Comisiei Europene de Supraveghere a Ostilităților. Aparține companiei Swissair, dar cecenii posedă la perfecție arta „împrumutului“.

Peste câteva ore, când aterizăm, mă frec la ochi. Nu, nu visez. Ne aflăm pe aeroportul militar din Constanța. Nu am cum să-l confund. Un an din viața mea de soldat îl petrecusem aici, pentru un instructaj special antitero.

Ce-i drept, contractul nostru se apropie de sfârșit, dar războiul e în toi, și nimeni nu ne întreabă dacă mai vrem sau nu să semnăm pentru încă șase luni.

În mintea mea e o mare învălmășeală. Ce caută România în toate astea ? Din câte știu, încă nu trecuse la islamism. Dar nu e singura întrebare la care nu găsesc răspuns. Asta însă nu-i treaba mea. Sunt plătit să ucid.

Atât.

Restul nu mă privește.

Pavlovici ne împarte niște carnete de marinar, din care reiese că facem parte din echipajul vasului *Sea Shoe*, sub pavilion hondurian, venit să descarce minereu de fier din Brazilia.

— Încep să uit cum mă cheamă de-adevăratelea ! exclamă Colosul, silabișind cu greu noul său nume. Ce-i așa ?... He... lo... gard... Kar... ma... kin... sen !... Cine dracu' poate să pronunțe un asemenea nume ? Păi, dacă mă oprește un polițai și mă întreabă cum mă cheamă, ce pot să-i clămpănesc eu din întortoacherea asta ?!

— Nu te va întreba nimeni, hotărăște Pavlovici. Va fi de-a-juns să se uite la tine, și te vor lăsa să-ți continui liniștit activitatea. Singura lor mirare va fi în privința faptului că îți lipsește o supraveghere permanentă, obligatorie în cazul tău.

— Din moment ce suntem cu toții marinari, guiță Colosul, într-o clipă de inspirație, de altfel, foarte rară la el, înseamnă că nu trebuie să mai respectăm gradele, care, oricum, nu mai există !

Aruncă o privire în carnetul de marinar al maiorului Pavlovici și i se adresează cu o nesimțire totală :

— Măi, Rottenberg, care ar fi propunerile *tale* privind petrecerea acestei permisii la țarm ?

Sârbul zâmbeste strâmb și-și repede pe neașteptate bocancul în glezna uriașului.

— De ce nu-l întrebi pe colegul de lângă tine ? zice el, dând din cap în direcția mea. E în țara lui și știe cel mai bine ce ar fi de făcut.

Într-adevăr, din carnetul meu de marinar reiese același lucru : marinar român, angajat de Societatea Cruzeiros, pentru echipajul vaporului de pe care tocmai „debarcasem“. Zâmbesc șăgalnic și, fără vreun motiv aparent, mă simt stăpânul casei.

— Ce v-ar dori inimioara, copii ? întreb eu retoric.

— Gagici și băutură ! strigă ei în cor, plini de vioiciune.

— Luați-vă de mână câte doi și urmați-mă !

Un microbuz fără însemne ne transportă până în apropierea statuii lui Ovidiu. Coborâm și privim cu pioșenie către marele exilat. Ne trec prin minte fragmente din *Tristele*. Colosul strigă în gura mare :

— Am cunoscut în lunga mea viață homosexuali, lesbiene, pedofili, zoofili, labagii, dar, sincer să fiu, tipi care să reguleze statui n-am întâlnit niciodată.

Suntem îmbrăcați în costume de blugi și, firește, nu ne lipsește tricoul de marinar. Șepcile noastre au cozorocul lung și poartă sigla „SS“ — inițialele vaporului de pe care, chipurile, provenim.

Strada pe care intrăm, străjuită de o geamie, coboară spre faleză. O atmosferă patriarhală, tihnită, luminată de un soare

blând, plictisit și el de nemișcare. Pare un stop-cadru sau, și mai bine, o fotografie din secolul trecut.

Până când ne facem noi apariția.

Instantaneu, strada intră într-o animație pe care nu i-ai fi bănuțit-o defel. Dintr-un gang, apare un tuciuriu, cu o burtă mai dihai ca a unei gravide în luna a noua, și deschide ferm brațele în semn de oprire. Zâmbetul lui ne convinge că nu-i vorba de un agent de circulație.

— *Velcam ! Soie lesbian, venu !* turuie el, etalându-și „cunoștințele“ poliglote.

Nu apucă să bage verbul. Colosul îl înlătură cu un gest ușor, dar hotărât, împingându-l în gangul din care binevoise să apară.

După vreo sută de metri, apar „fetițele“. Dacă aş spune că sunt aproape dezbrăcate, aş exagera, fără doar și poate. Pe scurt, din îmbrăcămintea lor, îți poți face, cu un efort de imaginație, un set de batiste.

Oricum, atmosfera începe să devină mai umană.

— Căutați ceva anume ? întreabă una dintre ele, care se recomandă Hoty și pentru care siliconul nu mai reprezintă o necesitate.

— Da, căutăm, zic eu într-o românească neaoșă.

— Poate că vă putem ajuta, continuă Hoty pe un ton altruist, clipind sfielnic din pleoapele cu gene false.

— Nu știm încă dacă suntem pe drumul cel bun. Așadar, noi am auzit foarte multe despre performanțele Filarmonicii din Constanța, și, sincer să fiu, ardem de nerăbdare să audiem un concert al acestei neasemuite orchestre. După cât am înțeles, astă-seară o să se cânte Bach și Vivaldi.

Hoty pare puțin descumpănită, dar nu-și pierde aplombul. E prea veche în meserie, deși, ca vârstă, nu depășește douăzeci și cinci de ani.

— Filarmonica e plecată în turneu, ne informează ea cu competență. Dar dacă vă place opera, vă putem oferi un spectacol.

— *Paiațe ?* întreb eu practic.

Mă prefac a nu observa freamătul camarazilor mei, care mă înjură în gând. Mai puțin Pavlovici. Fiind castrat, el nu le are

pe-astea. Acum, își dorește doar o cameră cu un pat tare, pe care să se întindă și să-și fumeze țigările cu opiu.

— *Călăria rustică !* replică Hoty, dovedind o oarecare cunoaștere a repertoriului stagiunii.

— Au și cârciumă ? dă drumul Colosul ofului său, o dată protocolul îndeplinit.

Vorbise, bineînțeles, în engleză, or, limba asta sună a dolari. Drept care, două „circe“ îl flanchează, și mâinile lor vorbesc în esperanto. Colosul, care fusese eliminat din grupa mijlocie de la grădiniță pentru comportament obscen, se repede să ia contact cu „marfa“, spre a-i aprecia calitatea. Nu refuză nimic din ceea ce este încă gratuit.

— *What about your pimps ?*¹ întreabă Shogunul, dând roată cu privirea.

Pimps nu sună foarte familiar pentru curtezanele intrate în serviciu. Mult mai cunoscut e *paraul*.

— Du-te, fă, la Mehmet și ia niște pipe d-alea turcești, că băieții vrea mai întâi s-o ia în gură, cuvântă Hoty către o țigăncușă a naibii de bine făcută.

— Și ? zice Colosul. Mai parlamentăm mult așa, sau trecem la regulat ?

— De regulat, după cum se vede și cu ochiul liber, avem ce regula ! pune Fijianul punctul pe *i*. Problema e ce facem înainte și după. Propun să inaugurăm această „ieșire“ cu o masă bună, stropită din belșug cu minunatul vin de Murfatlar.

La cuvântul „Murfatlar“, „fetițele“ intră în agitație. Localul propus de ele este cel mai vestit din Constanța, cel puțin așa spun. Acolo ne vom simți ca în sânul lui Avraam, mai adaugă acestea, sau, după zisele țigăncușei, ca între țâțele Evei.

Doi tuciurii ocupă trotuarul de vizavi, admirând cu interes tufișurile din zonă. Nu par membri ai vreunui partid ecologist, dar îi lăsăm în pace. Fiecare trebuie să trăiască.

Oferta „fetițelor“ este refuzată și pornim în alai spre Cazinou. Dacă-i bal, bal să fie ! Singurul care nu ne însoțește e Pavlovici. Își alege o tărfa de aproape șaisprezece ani și pleacă în

¹ Ce se-aude cu peștii voștri ? (n. tr.)

compania ei. Își va fuma țigările lui cu opiu și o va pune să se dezbrace și să se masturbeze — una dintre puținele plăceri care i-au mai rămas.

Tipul cu epoleți și fireturi, postat la intrarea în Cazinou, nu manifestă un entuziasm deosebit la apariția noastră. Șase marinari însoțiți de cinci „fetițe“, a căror meserie e, fără îndoială, evidentă, înseamnă bani, dar și scandal.

— Din păcate, în seara asta, Cazinoul este complet rezervat, zice tipul într-o engleză cu care îți poți face pantofii. Alte restaurante sunt nerăbdătoare să vă primească. Vă doresc o seară plăcută !

Pentru el însă ziua pare cu totul nenorocoasă. Colosul îl ia pe sus fără nici un efort, parcurge liniștit cei douăzeci de metri până la parapet și-l azvârle în valurile spumegânde. Își freacă mulțumit mâinile și ne invită curtenitor să intrăm, de parcă ar fi gazda grăbită să ne primească la petrecerea organizată în cinstea noastră. Țigăncușa pe care a pus ochii, și pe care o cheamă Pupi, are dreptul la o palmă peste buci, ceea ce o face să ajungă în avangardă.

— Domnii ? ridică întrebător din sprâncene un personaj ce l-ar fi putut dubla oricând pe Lupul-cel-Rău din desenele animate. Aveți masă rezervată ?

— Firește, preia Vladimir ostilitățile. Altfel, ce-am căuta aici ?

Vorbise în rusă și asta îi dă de gândit aschimodiei. Rușii nu-și creaseră o faimă prea bună prin zonă. Pe de altă parte, „fetițele“ sunt prea cunoscute, ca să nu se ghicească „nivelul“. Dar, dacă Cerberul le-a dat drumul, totul începe să devină mai viabil.

Colosul își pierde iarăși răbdarea. Îl ia și pe Lupul-cel-Rău în brațe, de astă dată ca pe o mireasă care trebuie trecută pragul, și se îndreaptă cu pași apăsați către un sêpareu. Îl așează cu grijă peste un platou cu salată de boeuf și-l gădilă sub gușa.

— Aici e masa despre care vorbim !

— Masa asta este rezervată pentru un grup de olandezi ! guiță Lupul-cel-Rău, când își recapătă răsuflarea.

Nu e obișnuit cu modul de a întreține o conversație al Colosului, drept care se dă jos de pe platou cu o strâmbătură, ce-i

schimonosește și mai mult moaca. Pantalonii lui s-ar cere să fie schimbați, fără doar și poate, dar tipul nu vrea să părăsească pozițiile. Îi sare în ajutor o matahală de doi pe doi, care poartă la brâu un baston cu impuls electric și un spray paralizant mai lung decât un tub de fixativ. Înțelegem că e tipul responsabil cu ordinea, în caz de nevoie.

Vladimir se mișcă însă mai iute. Îndeasă o hârtie de cincizeci de dolari în buzunarul de la piept al Lupului și una de douăzeci în cel al matahalei. Ca să se observe diferența.

— E-adevărat, acceptă rusul, nu-i chiar masa noastră, dar minunații olandezi, despre care pun pariu că sunt o ceată de bășinoși degenerați, pot să stea și în altă parte. Nu vor băga de seamă. Au venit, probabil, să vadă niscaiva buci și țâțe zbătându-se pe scenă și să se înece în whisky, ceea ce se poate petrece în oricare zonă din această sală imensă.

Discursul lui este bine primit, iar Lupul-cel-Rău cheamă, printr-un gest scurt, o grămadă de chelneri, care ne trag scaunele și ne invită să ne așezăm, așa cum ar fi făcut cu niște mătuși paralitice, gata să le lase întreaga avere, după moarte.

— Am înțeles, știmate domn, reia Lupul conversația, adresându-se lui Vladimir, că plata se va face în dolari. Noi avem și o casă de schimb...

Tușește prevenitor, pretextând un guturai rebel.

— Ce rost are ? zice tranșant rusul. Tu adu-ne potol și băutură cât cuprinde, și o să-ți iei tainul în verzișori.

Începem cu șampania de bun-venit. „Fetițele“ sunt în culmea fericirii. N-au stabilit încă prețul, dar, imaginea unor venerabili președinți americani pe micile bancnote le face cât se poate de încrezătoare.

Shogunul renunță la păhărelul său tradițional și bea șampanie ca noi, ceilalți. S-a așezat lângă Hoty, care, așa cum v-am spus, are sânni apetisanți, și, la intervale, îi adulmecă precaut.

— Sunt adevărați, se răstește la un moment dat blonda, ușor enervată.

Scoate din decolteul, și așa prea generos, o țâță de doică și i-o bagă sub nas Colosului. Gestul oripilează asistența de la me-

sele alăturate, asistență care, în schimb, le admiră fără reticență pe cele două dansatoare îmbrăcate doar într-un slip, care regulează de zor două bare verticale de aluminiu.

Colosul și Fijianul nu se înțeleg asupra împărțelii. Americanul ar vrea s-o pună cu două femei deodată, dar i se aduce la cunoștință că, oricum, unul dintre noi rămâne fără însoțitoare.

— Nu mă interesează, spumegă Colosul, balta are peste desul. Îl vom trimite pe Florin, care e de-al casei, să mai aducă două pipițe.

„Fetițele“ refuză însă cu indignare. Nu vor să împartă prada grasă, pe care o adulmecaseră, cu alte „preotese“ ale cultului falic.

— Fiecare dintre noi, ne informează Pupi, care îndeplinește și însărcinările purtătorului de cuvânt, repet, fiecare dintre noi vă poate rezolva pe doi deodată. O putem pune și în grup. Ar fi chiar mai distractiv.

Propunerea stârnește entuziasmul. Un sex în unsprezece n-am văzut nici în filme. O brunetă cu părul tuns scurt îi oferă Colosului o arvună. Uriașul geme ca un buhai ce trage la deal un șir de care tixite cu pietre și se lasă convins.

Sosește și mâncarea, ceea ce pentru Colos înseamnă schimbarea datelor problemei. Își trage în față un platou cu stridii, uitând că există și farfurii, și examinează conținutul ca un biolog curios, în exercițiul funcțiunii.

— Scoici ? întreabă el.

— Stridii, îi răspund eu, cunoscător. Le desfaci cu cuțitul din dreapta ta și le arunci conținutul pe gât. Nu e nevoie să le mesteci.

Fac o demonstrație în acest sens și nu uit să adaug o râgâitură de mulțumire.

Colosul privește atent demonstrația, ca un elev silitor, care râvnește la premiul întâi, și acum încearcă să calce pe urmele profesorului. Desface cu oarece greutate cochilia, însă vederea conținutului nu-l face să saliveze. Nu dă, totuși, înapoi. Închide ochiul și aruncă stridia pe gât. O contracție reflexă a laringelui opune însă rezistență și, cu o expirație de puterea unui aruncător

de grenade, uriașul scapă de stridia ce voia să alunece în adâncurile stomacului său imens.

Stridia țâșnește cu un avânt mai mare decât al unei rachete sol-sol. În apropiere se află Lupul-cel-Rău, care primește proiectilul în ochiul stâng și cade liniștit pe spate. Când se ridică, nu pare să cânte de bucurie. E pentru prima oară când un client îi pune o stridie pe față și nu știe cum să reacționeze. Își caută batista, blestemând fără părtinire.

În locul batistei, dă peste bancnota de cincizeci lăsată de Vladimir. Blestemele încetează. Ochiul lui e pe jumătate închis și începe să se învinețească. Un zâmbet chinuit îi înflorește, totuși, pe buze. Acceptă totul ca pe un joc de societate, în care stimabilii săi clienți îi făcuseră onoarea să-l includă și pe el.

Pentru orice eventualitate, își pune niște ochelari cu lentile negre. Putem paria că lentilele sunt confecționate după metoda Securit.

— Mă cac pe ifosele voastre ! zbiară Colosul, neluând în seamă evenimentul. Presimte că va rămâne nemâncat, ceea ce îl înnebunește. Am venit aici să bag în mine, nu să mă joc de-a lordul englez și înalta societate !

Total neinspirat, înhață un castronel cu caviar și-l dă pe gât, îndesând și câteva felii de pâine. Nu are noroc. Peste puțin timp, stomacul i se răscoală și conținutul abia îngurgitat își face loc spre ieșire. Dar acum nu mai intenționează să renunțe. Îi pune stavilă cu o dușcă sănătoasă, trasă direct din sticla de Smirnoff, după care își exprimă din nou nemulțumirea.

Îi strigă pe Lupul-cel-Rău, acoperind pe moment muzica incitantă, ce monopolizase urechile consumatorilor, și-i cere un berbec bine prăjit, dar fără coarne și copite, plus o oală de cartofi. Nu s-ar da în lături, adaugă el, dacă ar sosi și o oală ceva mai mare cu sarmale, despre care eu, camaradul lui român, i-am povestit în lungile zile și nopți, cât am fost nevoiți să străbatem întinsele mări și oceane ale globului. În încheiere, precizează el, ar dori un tort de care să nu se rușineze nici Principesa de Monaco, în ziua nunții ei.

Lupul-cel-Rău notează conștiincios comanda și aleargă la bucătărie. Ochelarii negri îl cam stânenesc, dar abia după ce se depărtează binișor de masa noastră îndrăznește să și-i scoată.

Pupi, țișăncușa cu ochi de șerpoaică, are grijă să nu-mi rămână paharul gol nici o secundă. A cam greșit adresa, dar nu e cazul să i-o dau pe cea adevărată. În fond, am venit să ne eliberăm de toxine, de încordarea nervoasă. Simplu, nu-i așa ?

Lumea bună din local e ușor scandalizată, cu excepția străinilor, care cred că a început partea a doua a programului artistic. Au și motive. E mult mai interesant decât ceea ce se întâmplă pe scenă, unde cele două „balerine“ se strofoacă pe uscat. La masa noastră, spectacolul e mult mai aprins.

Pupi face să-i alunece bretelele și-și lasă rochița să cadă un pic, atât cât să-i stea spânzurată de sfârcurile mai bombate ca două butoane ale unui aparat de radio de la începutul secolului. Exersase treaba de nenumărate ori și e sigură de efect. Își linge ușor buzele, iar limbuța ei roșie și ascuțită insistă la colțurile gurii. Se servește din icrele rămase în castronul Colosului, ignorând rochița care dă să cadă. Își unge cu ele o feliuță de pâine, cu care n-ai fi putut sătura nici o muscă știrbă, și mușcă delicat cu dințișorii ei ce cunoscuseră și vremuri mai senine.

Singurul impresionat dintre noi este Shogunul. Renunță la sânii lui Hoty și-și îndreaptă radarele spre Pupi. Delicatețea ei îl face să-și scoată păhărelul de care nu se desparte niciodată și să i-l ofere, nu înainte de a-l umple cu votcă, aflată la discreție pe masă.

Pupi înregistrează gestul ca pe un rafinament asiatic, cu inflexiuni sexuale, și încearcă să procedeze ca în filmele cu japo-nezi pe care le văzuse la video.

Nu-i chiar ca în filme. Bobița de *raha*¹ e deja pregătită în păhărel. Efectul apare instantaneu. Singura greșală a Shogunului rămâne aprecierea distanței. Mă aflu chiar lângă țișăncușă, drept care devin obiectul ei de discuție.

¹ Plantă cu efect afrodisiac, ce crește numai în Samoa de Vest (n. tr.).

Trebuie să înțelegeți, oameni buni, că nu sunt ușă de biserică, dar fiecare lucru trebuie făcut la timpul lui. Nu poți regula, când ai de mâncat și de băut, așa cum nu-ți poți face nevoile atunci când ai de ucis.

O smulg pe Pupi de sub masă și încerc să-i explic că încă nu sosise vremea împerecherii. Dar tipa e ca drogată. Își scoate cu un gest, exersat în timp, rochița care, și așa, o purta mai mult de amorul artei, și din doi pași ajunge pe podium. Dansatoarele care lustruiseră până atunci barele sunt derutate. Nu fuseseră anunțate de schimbarea programului. Se retrag artistic în culise, pentru a căpăta informațiile necesare.

Pupi acaparează întreaga asistență. Ce-i al ei e al ei ! Ar fi făcut carieră în oricare *topless club* de pe mapamond. Lascivitate și agresivitate, asta transmite dansul ei, intuitiv, cu adânci rădăcini ancestrale.

Nu ne plictisim ! Trăind tot timpul la extremitatea vieții, suntem automat degustătorii principali ai senzațiilor tari.

Colosului începe să-i placă atmosfera. În așteptarea haleli comandate, miroase precaut bunătățile rămase pe masă. Nu se impacientează. Viața-i scurtă, și trebuie s-o întinzi ca pe un elastic — asta e filozofia lui simplă, dar sănătoasă.

„Fetițele“ care ne însoțesc par nerăbdătoare să înceapă treaba pentru care au fost tocmite.

— Băieți, comanda la mine ! ne atenționează Hoty. Am venit să ne regulăm, sau să petrecem o seară plăcută în familie ?

Aici, Colosul îi dă dreptate.

— Doamna, zice el, pronunțând un cuvânt luat de prin arhiva de date, a reprodus cât se poate de bine situația existentă. Nu te duci la concert, scoate el un alt cuvânt din aceeași arhivă, ca să violezi un contrabas, așa cum nu mergi la curve, ca să joci șah.

Doar Vladimir Șcedrin aplaudă și tot el stabilește „termenii contractului“.

— Îmi permit să vă fac cunoscut, stimate curve, că noi, marinarii de la această masă, nu facem parte din categoria celor de tipul „încalecă și f..., descalecă și du-te !“ Cel mai bine ar fi să

aflăm pretențiile voastre în ceea ce privește răsplata pentru o noapte întreagă.

Hoty e poliglotă. Primise de la obsedați și boșorogi atâtea limbi, încât putea să scrie un manual de psihiatrie patologică.

— Patru sute de verzișori pe cap de futador ! hotărăște ea, după o scurtă consultație cu fetele de la masă.

Două mii patru sute de dolari își schimbă sediul din buzunarul rusului în ciorapul lui Hoty, care urmează să negocieze cu colegele partea fiecăreia. Noi știm cât avem să-i dăm lui Vladimir.

Între timp, cele două dansatoare ale localului primiseră informațiile necesare și dau să se repeadă asupra concurenței venite pe filiera dumpingului. Iată însă că bancnotele pe care clienții le introduc în bikinii țigăncușei îl fac pe patron să le stăvilească tentativa de răzbunare. Comenzile de șampanie se triplaseră, de când Pupi apăruse pe scenă, și asta îl face să priceapă că sosise vremea schimbării.

Pupi însă e departe de trăirile comerciale ale patronului. O pastilă de *raha* într-un pahar de alcool are efectul unei găleți de cantaridă pentru o iapă. Drept care, micuța nebunatică scoate, cu un gest furibund, bancnotele de toate culorile ce-i fuseseră donate și le pune alături de ea, ca pe un șomoilog de vase.

În local se lasă tăcerea. Până și Lupul-cel-Rău rămâne cu comanda Colosului în pragul ușii de la bucătărie.

— Nu știu câți bani e aici, zice Pupi, deși experiența ei în meserie ar putea-o contrazice. Eu îi dau pe toți bărbatului care are curajul să mi-o facă pe scenă !

Tăcerea se prelungește. Patronul, înțelegând instantaneu peste ce avere a dat, se repede pe podium în căutarea microfonului. Vrea să traducă cele spuse de Pupi, dar nu mai are timp. Este imediat confundat, și țigăncușa îi zboară hainele cu dexteritatea unei cameriste. Patronul urlă și se agită, încercând să-și explice gestul, dar Pupi e dezlănțuită. Nimeni din personal nu-i sare în ajutor. Ba, cei mai mulți, rânjesc satisfăcuți. Nu-i ușoară munca la patron.

Până la urmă, omul reușește să prindă microfonul, în vreme ce Pupi îl controlează la pendulă, de parcă i-ar cere ora exactă. Patronul își schimbă registrul vocii la fiecare silabă, dar apucă, totuși, să traducă în trei limbi propunerea țigăncușei.

Vine rândul lui Pupi să intre în panică. Ca la un semn, șapte-opt bărbați sar ca niște capre pe podium, îmbrâncindu-se între ei ca la o demonstrație antiguvernamentală. Patronul profită de moment și dispare, târând după el rămășițele hainelor. Zâmbește mulțumit. Un costum îl costă mai puțin decât o șampanie, în localul pe care-l conduce. Măinile experte ale țigăncușei însă l-au cam excitat. Pentru a împăca și capra și varza, le prinde pe cele două dansatoare ale casei de buci și le împinge rapid în biroul lui. Le va plăti un spectacol întreg, doar că acum el este singurul spectator. Și plătitor.

— *Ciorti !* urlă Vladimir, readucându-i la normalitate pe turiștii în goană după anormalitate. E soția mea, mai zice el, arătând către Pupi, cu cuțitul pe care continuă să-l țină în mână.

Statura, privirea și rânetul lui nu sunt de natură să-i încurajeze pe cei care năvăliseră la bani și la fofoloanca lui Pupi. Poate că nu înțeleg foarte bine rusește, dar, după cum vorbise Vladimir, nu era loc de vreo confuzie.

Dintre toți, cea mai dezamăgită e țigăncușa. Își adună banii de pe jos, bălângănindu-și țâțele ca doi clopoței de argint, bătui de vânt.

— Și până la urmă pe mine cine mă f... ? conchide ea filozofic, vibrând în continuare existențialist.

Îmi stârnește mila. O îmbrac în rochița buclucașă și o conduc spre toaleta damelor, ca să-și refacă forțele. Dar nu-mi pot duce la bun sfârșit intențiile mele creștinești. Pe neașteptate, Pupi mă trage pe o ușă mascată de o draperie din pluș roșu și ne trezim într-o debara folosită la depozitarea ambalajelor.

Pentru prima oară în viața mea sunt violat de o femeie. Pupi nu ezită s-o facă în toate felurile. Mă menține într-o formă continuă, și m-ar bate Sfântul Petru, dacă aș spune că nu mă simt ca la porțile Raiului. Dar sunt și eu om, iar droguri nu halisem niciodată.

După o oră și jumătate cu țigăncușa, arăt ca după trei luni de război. Trebuie să scap, așa că încep să-mi scotocesc mintea.

— Există printre noi, îi transmit partenerei mele, inhalând cu nesaț oxigenul din preajmă, un tip imbatabil. Gagiul cu un ochi de sticlă.

— În regulă, prinde Pupi din zbor ideea, trimite-mi namila ! Și spune-i să vină cu banii numărați, că nu mai am timp, își amintește ea subit de deontologia profesională, dându-mi în final drumul.

Mă îndrept spre masă ca un adevărat marinăr, care și-a petrecut șaptezeci de ani numai pe mările lumii. Pupi mi-a supt și ultima picătură de energie. Îmi revin, gândindu-mă la ce-i așteaptă pe camarazii mei, care tocmai devoraseră comanda pantagruelică a Colosului.

Pe de altă parte, prezența celorlalte „fetițe“ ar deveni inutilă. Dar, întrucât își încasaseră suma, mă gândesc la alt aranjament. Fac un semn discret spre Lupul-cel-Rău și-i transmit mesajul :

— Lângă buda doamnelor e un fel de debara. Ți-am lăsat acolo o ladă de Jamaica, drept mulțumire pentru felul în care ne-ai servit.

Patronului începe să-i tremure falca de jos cu viteza a patra, ca unui bolnav de Parkinson. Dă fuga să pună prada la adăpost, dar acolo îl întâmpină pisica sălbatică ! Se mai aude un icnet slab și înfundat, ceea ce mă face să înțeleg că beneficiem cel puțin de o jumătate de oră să ne alegem în liniște metoda de retrăgere.

Ne lăfăim deja de vreo trei ore și ceva pe scaunele restaurantului, și abia acum își face apariția Cerberul cu eghileți și fireturi. Poartă un costum nou, uscat, și-și rotește privirea, aidoma unui tigru supus unei operații pe buci, fără anestezie.

Masa noastră nu-i atât de discretă, încât să nu atragă atenția. Se apropie de noi cu pași apăsați, încadrat de două gorile, care l-ar face pe un novice să-și comande un set nou de chiloți.

— Tu ! mârâie Cerberul, îndreptând un deget boț și urât spre Colos. Tu ! repetă el, ca într-o succesiune de imagini.

Nu ajunge să pronunțe al treilea *tu*.

Vladimir îl răstoarnă și-i țintuiește gâtul cu cizma, înciudat, de parcă ar omori un țânțar ce-l chinuise toată noaptea. Gorilele consideră că era cazul să reacționeze, drept care își scot cuțitele.

Dar Shogunul, care, între Hoty și Pupi, nu s-a ales cu nimic, își pune în valoare arsenalul lui de cunoștințe într-ale tehnicilor din Aikido. Este isterizat din cale-afară și nerăbdător să-și verse surplusul de energie. Primul are parte de un *boken-tori*¹, o mișcare de eschivă, pentru a nu se lăsa rănit de cuțitul lung al gorilei, care are, oricum, o inerție mai mare. A doua gorilă primește un *shomen-uchi*². Distanța dintre cei doi nefiind reglementară, reacția se produce cu oarecare întârziere.

Ne luăm „fetițele” în brațe și dispărem cu viteza unei rachete Patriot, spre port, unde Hoty ne șoptește o adresă. Plata pentru consumație o să cadă în sarcina Lupului. Dar asta, după cele două săptămâni de recuperare, de care va avea nevoie, probabil, când va scăpa din ghearele pisicii sălbatice, Pupi.

Casa în care intrăm e păzită discret de câțiva pești, care respiră cu nesaț aerul sărat de mare. Ei sunt acolo, doar pentru a face aerosoli și ultraviolete. Marfă ieftină. Nu ne batem capul.

Băieții trec la treabă și totul se petrece la cea mai înaltă tensiune. Fiind deja terminat, mă rezum la postura de spectator.

Cele patru fete sunt aruncate de la unul la altul cu o rapiditate pe care o mai poți întâlni în jungla angoleză, la reîmprospătarea muniției. Vreau să spun, ca atunci când ești pus să-ți ajuți camarazii, aruncându-le grenadele și încărcătoarele, care să înlocuiască *the guns already dead*³.

Prin pregătire, „fetițele” sunt capabile să facă față celor mai extravagante orgii, dar acum trebuie să se plece înaintea înțelepteii expresii : „Cât trăiești, înveți !”

Iusuf Ciler regulează conform Coranului. Repede și bine. Nu e prost. Își pasează partenera Shogunului și dispăre în camera de

¹ Procedeu de apărare, în Aikido, împotriva atacului cu arme albe (n. tr.).

² Idem.

³ Înlocuirea „armelor deja consumate”. Expresie tipică pentru trupele de mercenari, care desemnează aprovizionarea cu muniție (n. tr.).

baie. Nu fiindcă ar avea nevoie, dar acolo a observat el că dispăruse pentru câteva minute Hoty, când ajunseseră acasă.

Ca de obicei, are dreptate. Hoty e casiera grupei, iar a descoperi o casă de bani este un joc de grădiniță pentru un mercenar. Sub chiuvetă sunt două țevi de scurgere. Una, mai mult ca sigur, inutilă. Nu există o scurgere pentru apa caldă și altă scurgere pentru apa rece. Totală lipsă de fantezie.

Tătarul dă de țeava falsă și sustrage cele două mii patru sute de dolari, plus un rest de bani provenit din ziua precedentă. Îi îndeasă în bocanc, hotărât să nu colaboreze pe această temă. Se îndreaptă spre ușă, făcându-și proiecte despre felul în care va folosi peșcheșul nesperat. Deschide ușa, dar totuși nu poate ieși. Fijianul îi astupă orizontul, și rânjetul lui nu prevestește nimic bun.

— Altfel, totul e bine acasă ? plescăie Fred Maragano.

Este mai entuziast decât un candidat la președinția unei republici bananiere.

— Ai putea să mă pupi ! îi replică Iusuf, precaut, fără să-i dea obiectul adorării. V-am recuperat banii. Tu primești înapoi patru sute, atât cât ai cotizat.

Îi întinde opt bancnote de cincizeci și încearcă să iasă. E doar o dorință.

— Să cred că ai devenit un membru al Comitetului pentru salvarea cinstei și onestității ? se stropșește Fijianul, neclintit. Sunt în joc două mii patru sute, și pun pariu pe Turnul Londrei că n-ai de gând să-i înapoiezi foștilor posesori. *Fifty-fifty !* conchide el.

Tătarul se află într-o zi bună. S-a întâlnit cu Allah în vis, și asta e de-ajuns să-i înlăture sentimentul de scârbă. O face pe marele generos și scuipe o înjurătură condimentată. Lucru care nu-l împiedică să împartă prada pe jumătate.

După aproape o oră, „fetițele” sunt mai epuizate ca niște crocodili obligați să străbată Nilul împotriva curentului. Fijianul și Iusuf au grijă să le îndese cu băutură, care se găsește la discreție.

— Poliția Militară, cea portuară și ce mai bântuie pe-aici sunt gata să ne ia în colimator, decretez eu cu entuziasm. Cazinoul nu-i o cârciumă oarecare. Propun să ne cărăm, câtă vreme mai putem.

— De pe ce vapor sunteți ? întreabă Hoty, între două gâfâituri, în timp ce Shogunul e pe ultima sută în spatele ei.

— Să nu-mi spui, că vrei să ne trimiți o ilustrată ! parează Vladimir, privind cu un aer familiar scena.

— Aș, ca să ne bucurăm ori de câte ori vine vasul în port. A fost strașnic. O zi ca asta n-am avut niciodată.

— Te cred, zice Vladimir, ajutându-l pe Shogun cu un șut în fund bine direcționat. Tot așa cum cred că ne-ai turna la poliție imediat ce-am pleca de-aici. Ba, pe lângă numele vasului, ne-ai face la fiecare și portretul-robot.

— Eu ? se prefăcu mirată Hoty, oprindu-l o clipă pe japonez din truda sa. N-am turnat în viața mea pe nimeni, iar cu poliția mă aflu în cele mai infecte relații. I-aș omorî, dacă aș putea.

Minte cu seninătate, susținută de corul vlăguit al celorlalte „fetițe“.

— *Banzai !* vine și strigătul de izbândă al Shogunului, punctând finalul bătăliei sale care, din cauza prea multei votci, risca să nu se mai sfârșească.

— Ar trebui să ne oferiți un extra, începe Hoty cu cerșeala, privind cunoscătoare sigla de pe cascheta japonezului.

Nu sunt multe vase în port al căror nume să înceapă tot cu litera S. Dar aici a pierdut partida. Pe toate planurile.

Gazul paralizant le trimite pe „fetițele“ deja obosite în împărăția lui Morfeu, pentru cel puțin două ore. Vladimir își consultă ceasul și dă drumul la trompetă :

— Trebuie să ne grăbim. Vasul ridică ancora peste cincizeci de minute și ceva îmi spune că n-o să ne aștepte pe noi.

Ieșim pe ușa din dos, iar din grădina nimerim pe o străduță îngustă, neasfaltată. Peștii de pază trebuie ocoliți. Probabil, toată poliția e în alertă maximă și ne caută prin toate bordelurile mascate și prin toți informatorii.

Ne furișăm spre port cu antenele ridicate. Deși ne aflăm în ianuarie, vremea e neobișnuit de caldă. Ocolim intrarea principală și ne îndreptăm spre plajă. Sunt capul coloanei și trebuie să mă orientez cu repeziciune.

Conform aranjamentului, găsesc barca pneumaticească ascunsă cu pricepere lângă un parapet de piatră. O umflăm într-un minut și-i dăm drumul la apă, urcându-ne fără zgomot. Ultimul e Colosul, și apa ajunge la câțiva milimetri de marginea bărcii. Văsele mici se afundă încet în unde și o pornim. Curenții nu sunt prea puternici. Adevăratul pericol vine de la grăniceri.

E trei și jumătate dimineața, ora cea mai puțin propice serviciului de gardă. Dacă grănicerii nu moșăie pe undeva cu o țigară în gură, atunci scrutează depărtările.

Când ne apropiem de pupa vasului *Sea Shoe*, zărim pe punte o oarecare vânzoleală. Se pregătește ridicarea ancorei. Dăm ceva mai vartos la vâsle și ajungem.

— La dracu' ! icnesc eu. Nu văd nici o frânghie. De-a ce ne mai jucăm acum ?!

Se uită și ceilalți la peretele impunător al vasului și constată, și ei, lipsa obiectului salvator, fără de care nu putem să ne cățărăm pe punte.

Vladimir își consultă din nou ceasul fosforescent, de care e foarte mândru. Nu și acum, firește. Ar da cu el de pământ, dacă s-ar afla așa ceva în preajmă.

— Curios ! Majorul Pavlovici ar fi trebuit să fie de mult sus. Doar nu l-au dibuit ?

Mai aruncă o privire de-a lungul vasului și-mi arde un ghiont, mai-mai să mă arunce în apă.

— *Iob tvoiui mati !* Dobitocule, era vorba de babord, nu de tribord. Ocolește repede vasul !

Dăm la micile vâsle mai ceva ca sclavii de pe galere și ocolim măstodontul. Rusul are dreptate. Frânghia stă acolo și ne așteaptă cuminte. Nu seamănă cu scara aruncată de Julieta, dar nici printre noi nu se află vreun nefericit Romeo. Sunt primul. Mă ridic în mâini și cei zece metri mi se par kilometri întregi. Anii îndelungați de antrenamente bestiale își spun cuvântul.

Mă ridic cu un ultim efort peste parapetul punții și, în același moment, sunt gata-gata să-mi dau drumul înapoi în apă. O față întunecată și hidoasă se zgâiește la mine și bolborosește printre dinți :

— Bine-ai venit la bord, hahalerelor ! Puți a votcă și a femeii de la o milă.

Imaginea maiorului Pavlovici îmi alungă încetul cu încetul frica pe care o resimțeam în permanență. De necrezut câtă siguranță poate să-ți inspire omul ăsta. În sectorul în care mă aflu, puntea este în beznă. Maiorul îmi face semn către un tambuchi, și nu ezită să dispar prin el.

Ultimul care urcă e Colosul. A avut grijă ca, înainte, să scoată cele două dopuri de siguranță ale bărcii, pentru a o scufunda. O dată ajuns pe punte, se ciocnește și el nas în nas cu maiorul. Cât e el de umblat prin lumea rău famată, dă să scoată un urlat ce l-ai fi putut confunda ușor cu semnalul de plecare a vaporului. Pumnul lui Pavlovici îi dibuie la timp plexul solar, și pe gura uriașului nu iese decât un fâșăit ca al unei camere de automobil găurite.

Colosul caută cu vehemență să inhaleze aerul sărat al brizei, dar nu reușește. Sârbul îl îmbrânțește și, cu un efort, îl ridică și-l proiectează pe toboganul tambuchiului.

Ne reîntâlnim cu toții în cala vasului, care transportă oi pentru musulmani. Putoarea din interior ne năucește, dar nici noi nu semănăm cu niște comercianți de parfumuri. Oile ne primesc relativ bine. Behăie agitate doar la apariția Colosului, care, probabil, le amintește de un zoofil.

— Măgarul ăla de maior, se plânge uriașul, a căpătat cele mai urâte obiceiuri prin locurile prin care a trecut. Camarazi, trăim într-o lume lipsită total de bunele maniere ! Nu știu, zău, ce-o să spună despre toate astea Consiliul mercenarilor de încălcare a eticii și echității.

Se întoarce brusc spre mine și se interesează :

— Sper că există așa ceva, ce zici ?

— Mai taci, butie spartă ! îi șoptește Vladimir, lipindu-și urechea de stație. Intră pe frecvență și raportează : Am înțeles,

Trabzon, Turcia. Aștept semnalul. Da, o mie de kilometri. Confirmat.

— Pe cuvânt dacă mai înțeleg vreun lucru, se văicărește în continuare Colosul, de astă dată în șoaptă. Suntem dislocați în toiul luptelor și duși în România, unde regulăm și bem cât pentru o juma' de an. Apoi, devenim pasageri clandestini, pe un vas cu destinația Turcia. Te aștepti din clipă în clipă să fii invitat într-o navetă spațială, ca să-ți petreci o permisie de trei zile pe Marte.

— Tatăl meu, Ogadu Sumaru, zice Shogunul, alungând de lângă el un berbec prea curios, ne spunea că fiecare clipă ce trebuie să vină, dar n-a venit încă, este total diferită de cea care va trece. Tatăl meu ne mai spunea că nu trebuie să ne întrebăm de ce un lucru ni se întâmplă tocmai nouă, ci care-i cauza acelui lucru.

Colosul îl maimuțărește pe la spate, ca un copil răutăcios, și se strâmbă cu subînțeles. Nu are curajul s-o facă în față. După figura cu cei doi cuțitari de la Cazino, Aiki devenise mai periculos decât o încărcătură nucleară.

— Aveam un camarad, mă bag și eu în vorbă, un evreu, Daniel Goehl¹. Apela, ca și Aiki, la înțelepciunea rudelor, doar că el vorbea de o mătușă.

— Iată-mă pus în situația de a apela doar la propria-mi înțelepciune, face Colosul, ciocnindu-și semnificativ fruntea. Singura rudă pe care am cunoscut-o ceva mai bine a fost un fel de vară. M-a ținut la ea câțiva ani, atunci când nu băntuiam pe la școala de corecție. Era o femeie blândă și în fiecare duminică mă ducea la biserică, un prilej pentru mine de a meșteri de fiecare dată la Cutia Milei.

— Nu ți-era frică de pedeapsa Domnului ? întreabă Fijianul care, oricum, n-ar fi intrat nici în preliminariile unui concurs de corectitudine.

— Cu ce ocazie ? îi sare țandăra Colosului. Ce, Lui i-a păsat de mine ? I-a păsat când luam băți cu nemiluita sau când mânecam din gunoaie ?... Și apoi, banii din cutie îi foloseam în cele

¹ Personaj din *Spaimă și moarte în Transnistria*, de același autor (n. tr.).

mai nobile scopuri. Ajutam cârciumarii și curvele să nu moară de foame.

— Doar nu beai și regulai de la vârsta aia ? întreabă, nedumerit, Vladimir.

— Aveam treispe ani ! raportează mândru uriașul. Ei, dar Cutia Milei n-a fost totuși o sursă inepuizabilă. La a treia sau a patra slujbă, tipii s-au prins de ceva și au încuiat-o cu un lacăt uriaș. Vară-mea era pe culmile încântării când mă vedea în genunchi, plin de pioșenie, în fața icoanei, așezată, la rândul ei, deasupra cutiei cu pricina. La început, am încercat cu un ac de siguranță, dar lacătul s-a dovedit încăpățânat. Săptămâna următoare, a trebuit să mă descurc cu banii din poșeta vară-mii.

— Ai fi putut să-i vinzi ceva din casă, îi dă Iusuf o sugestie, oricum prea tardivă.

— Singurul lucru din casa aia, cât de cât valoros, era un țucal de porțelan din secolul trecut, a cărui dispariție, dată fiind nefrita bătrânei, n-ar fi putut trece neobservată. În următoarea duminică, am ingenuncheat iar în fața icoanei făcătoare de minuni, aducând-o pe vară-mea în pragul orgasmului divin, și, de data asta, am meșterit cu un cârlig special, luat de la un cerșetor. Îmi curgeau lacrimi pe obraji, ceea ce a stârnit admirația babelor și a fetelor bătrâne, care se pârlăiau la liturghia respectivă. De plâns, plângeam cu adevărat, dar de ciudă că lacătul nu ceda. Între timp, în sală s-a făcut o donație pentru ridicarea statuii nu știu-cărui martir, și-mi venea să urlu de bucurie. În frapieră, sau ce dracu' era vasul ăla, pe care-l bălângănea de colo-colo un dascăl mai urât decât un vierme prăjit de un aruncător de flăcări, se strânseseră destui bani ca să-mi ia foc călcâiele. Pregăteam marea lovitură. Mi-am scuturat ultimii cenți de prin buzunare și, când hidosul a dat să iasă pe o ușiță dosnică, am alergat spre el cu cenții la vedere și cu lacrimile încă pe obraji. Dacă s-ar fi filmat scena, aș fi primit mai mult ca sigur un premiu de interpretare la Festivalul filmului bisericesc. M-am năpustit pe ușiță, sub privirile admirative ale celor prezente, și l-am prins din urmă pe tipul cu frapiera. Tocmai își adjudeca un comision la care, în viziunea sa, avea dreptul cu prisosință.

— O chestie ca asta mi s-a ntâmplat și mie în Suva, intervine Fijianul. Doar că eu nu intrasem în biserică să fur, ci s-o blestem pe maică-mea. Când a trecut tipu' cu fișicu', i-am băgat în chisea un teanc de dolari falși și un bilețel cu acatiste. L-am văzut cu ochii mei pe netrebnic sustrăgând câteva bancnote oferite de mine. Cred că a fost rândul meu să fiu blestemat când și-a dat seama că dolarii erau falși !

— Ai terminat ? se interesează Colosul, fără urmă de entuziasm. Tocmai vă descriam confuzia făcută de tip între frapieră și un magazin cu autoservire. I-am propus un târg cât se poate de corect : frapiera lui contra tăcerii mele. N-a arătat că se bucură de propunerea făcută. Ba chiar mi-a trântit o înjurătură dintre cele mai scârboase, uitând că suntem în *localul* Domnului. I-am atras atenția asupra acestui lucru, dar tipul a reacționat cu altă serie de înjurături, la fel de scârboase. A încheiat trăgându-mi un șut, care m-a trimis la pământ. Făcusem, camarazi, trebuie să recunoașteți, toate diligențele posibile. Mă consideram chiar în legitimă apărare. De cum mi-a întors spatele, i-am înfipt cuțitul în omoplatul stâng și l-am rotit de două-trei ori, cum mă învățase un vagabond din Chelsea Stone. Dascălul a trecut rapid de la viață la moarte, iar eu mi-am notat în răboj prima victimă.

— Cât ai cules din cutia aia cu minuni ?

— Nu mai țin minte exact suma. Știu doar că am condus-o pe bătrânică acasă și am alergat să-i cumpăr niște medicamente, de care avea nevoie. Și dus am fost. Am ajuns cu un autobuz pe Coasta de Est, la New York. O lună m-am simțit cel mai fericit locuitor al orașului. Când mi s-au terminat banii, am încercat să dau o lovitură la un magazin de bijuterii, cu un pistol de jucărie. Am fost prost inspirat. Tocmai atunci, se găsea în magazin o echipă de polițiști care ancheta o spargere din noaptea precedentă.

Colosul soarbe lacom din sticla cu saké, pe care Shogunul o scoate de fiecare dată când vine ora poveștilor, și se șterge delicat la gură. Încearcă să continue nemaipomenitele întâmplări petrecute la o vârstă așa de fragedă, dar observă cu durere că asistența a tras pe dreapta. Noaptea nebună de la Constanța și-a pus amprenta.

Oile se liniștesc și ele. Stau bulucite una într-alta, și siajul le adoarme ca pe niște prunci, deși nu fuseseră niciodată legănate la vârsta mieilor.

O mie de kilometri în cala unui vas, pe o mare chiar și liniștită, nu te îmbie la reverie. Dar, cum vă spuneam, suntem prea oboșiți, ca să mai luăm vreun contact cu realitatea. Trupul cade pradă subconștientului, iar somnul devine un dictator suprem. Colosul mai trage un gât și se hotărăște să ne urmeze exemplul. Nu înainte de a se distra, urinând pentru noapte pe oile din vecinătate. Dar, după oboseala drumului cu camionul și cea a îmbarcării, nici oile nu-l mai bagă în seamă.

Suntem ca Iona în burta unei balene, eșuată acum pe un țărm din Noua Guinee.

O balenă sinucigașă, prevestind un genocid.

Sosirea la Trabzon nu seamănă cu una pregătită șefilor de stat. *Sea Shoe* rămâne în afara portului, în așteptarea permisiunii de abordare.

— Gălușca a început să fiarbă, auzim distinct vocea maiorului Pavlovici. Trebuie să facem supă.

Vladimir, care cunoaște codul, scoate câțiva saci dintr-o veche ladă marinărească și ne aruncă fiecare câte unul. Înăuntru găsim costume autonome de scafandru. Ne aruncăm în mare printr-o trapă de evacuare a apei și-l urmărim pe rus. E inuman ce se întâmplă cu noi, dar, la banii pe care-i primim, ar fi inuman să nu acceptăm.

Devenim, pe neașteptate, niște pirati moderni. Trebuie să ieșim la suprafață, în apropierea unui vas mai mic decât acela cu care părăsim Constanța, botezat *Avrasia*. Ni se aruncă peste bord câteva frânghii și urcăm pe punte. Vasul, un feribot, e tras la mal și, la prima vedere, nu se zărește tipenie de om. De fapt, sunt două plautoane, care însă dorm duse. Ne strecurăm în salonul mare și abia acum Pavlovici catadicsește să ne ofere detalii.

Vom deturna feribotul, care are traseul pe ruta Trabzon-Soci, și-i vom lua ostatici pe cei două sute de pasageri.

— Nu spun că e o treabă pentru niște mercenari de valoarea voastră, dar, pe de altă parte, vreau să văd dacă nu v-ați pierdut

reflexele și în asemenea chestiuni. Cine știe când va mai fi nevoie de așa ceva. Căile mercenarului sunt mai necunoscute decât cele ale Domnului.

— Am mai luat ostatici dintr-un spital, știm ce trebuie făcut! îl informează fericit Colosul pe maior, de parcă sârbul ar fi fost în timpul acela plecat într-o excursie în Bermude.

— Măine seară, continuă imperturbabil sârbul, imediat după îmbarcarea pasagerilor, intrăm în cabina de comandă și le dăm noul traseu. Printre pasageri se vor găsi și vreo patruzeci de caucazieni, cerchezi și abhazi, care vor ieși în față și-și vor asuma responsabilitatea deturnării. Vom fi sub comanda lui Muhammed Toksan. Grupul lui aparține lui Șamil Basaev. Sunt cu toții *boiți*¹.

Vladimir deschide lada pe care o cărasem cu noi de pe *Sea Shoe* și ne împarte fiecare câte un PM², cu țeava scurtă și cu două încărcătoare a câte nouăzeci de cartușe. Ne simțim ceva mai liniștiți. Numai cu cuțitele Piton, de care nu ne despărțiserăm tot timpul, n-am fi putut face față unor persoane înarmate. Căpitanul și ofițerul însărcinat cu securitatea aveau mai mult ca sigur pistolete de performanță. Primim și câte două Kalașnikovuri, pe care le ascundem sub tunicile largi, cu scopul de a le pasa, ulterior, caucazienilor. Pot fi percheziționați la urcare și nu au voie să riște.

O dată sosiți la bord primii pasageri, ieșim din ascunzătoarea unde adăstasem peste zi și ne amestecăm printre ei. Îmbarcarea nu durează mult și decurge în ordine. După ce e trasă pasarella, vasul se pregătește de plecare. E timpul să acționăm. Cerchezii și abhazii se împrăștie, aparent întâmplător, de-a lungul parapetului. Au ca semn distinctiv o panglicuță verde, prinsă la marginea de jos a scurtelor. Trece prin fața lor și le împărțim rapid armele, pe care ei se grăbesc să le ascundă.

Muhammed Toksan urcă scărița spre cabina de comandă, unde se află unii dintre membrii echipajului și căpitanul vasului. Gesticulează disperat și vorbește într-o limbă încâlcită. Arată spre

¹ Luptători (lb. rusă) – foști combatanți în Armata Roșie (n. tr.).

² Pistol-mitralieră (n. tr.).

tărâmul de care tocmai ne-am desprins, închipuind o tragedie nemaivăzută.

— Ce dracu' zice ăsta ? urlă căpitanul din pragul ușii, întorcându-se spre secund.

Tocmai atunci, Colosul și cu mine, aflați pe acoperișul cabinei, ne dăm drumul din mâini, prin rostogolire, de-o parte și de alta, și intrăm buluc peste cei din echipaj. Armele noastre îi țin la respect. Îi ușurăm de două pistoale Makarov în clipa în care apar maiorul Pavlovici și Toksan. Dansul poate începe. Radiotelegrafistul este înlocuit cu un cerchez, care cere imediat legătura la Căpitania portului.

— Comandoul condus de Muhammed Toksan, transmite el, tocmai a luat ostatici echipajul și pasagerii navei *Avrasia*. Ne vom îndrepta spre Istanbul. Dacă Moscova nu pune capăt acțiunilor îndreptate împotriva combatanților ceceni, care dețin ostatici în Pervomaiskaia, vom scufunda feribotul în Bosfor. Pasagerii turci sau de altă naționalitate vor fi debarcați. Numai rușii se vor scufunda o dată cu vasul.

Căpitanul și restul echipajului trec la modificarea rutei și, în loc de N-N-E, ne îndreptăm cu toată viteza spre E-E-S.

— Va trebui să oprim la Samsun, pentru alimentare, declară căpitanul.

Pavlovici îl privește scurt și-i vâă țeava PM-ului în burtă.

— Dacă faci vreo figură, vei fi primul mort.

Pasagerii, așezați acum pe jos, ne aruncă priviri speriate, amintindu-mi de oile cu care călătoriserăm până aici. Doar că aceștia nu behăie. Femeile își strâng copiii în brațe. Câteva plâng. Cei aproape o sută șaptezeci de ruși, identificați după lista pasagerilor, sunt separați de restul și trimiși la pupa. Cu tot frigul de-afară, transpiră din plin. Nu le mai pasă de marfa cumpărată din Turcia, și pe care urmează s-o revândă în Rusia și Ucraina, la prețuri întreite. Nici de dolarii pe care unii dintre ei îi încasaseră de la târfele plasate pe piața Trabzonului. Ar da totul, doar să poată trece în grupul ce va fi debarcat înaintea scufundării feribotului.

Se trece la percheziția corporală. Caucazienii caută numai arme, dar Iusuf, Colosul și cu mine, care dăm o mână de ajutor, căutăm și altceva. Suntem specialiști în cele mai surprinzătoare ascunzători. Colosul, de pildă, nu se dă în lături să-i înfigă fiecare un deget în cur.

— Nu te speria, nu vreau să ți-o pun, îi explică el calm unui tinerel înalt și blond, care, în urma acțiunii neașteptate, mai că i-a sărit în brațe. Dar locul ăsta tainic este socotit de foarte mulți întreprinzători una dintre ascunzătorile cele mai sigure. Un tubuleț, pe care ți-l poți băga până la amigdale, conține între zece și treizeci de mii de dolari, în funcție de valoarea bancnotelor.

Găsesc în ciorapul unui rusnac un tenculeț de verzișori și nu ezit să-i transfer sediul. Tipul vrea să protesteze, dar i-o retez în șoaptă :

— Tâmpitule ! Înainte de scufundare, te bag în celălalt grup.

Continuăm percheziția, urmăriți de ochii vigilenți ai Shogunului. Va trebui să împărțim cu el prada. Cel puțin, bine că am scăpat de Fijian și de Vladimir. Pavlovici îi asigură garda lui Toksan și nu are timp de prostii.

Ca întotdeauna, Colosul e peste măsură de conștiincios când trebuie să percheziționeze o femeie. Bărbatul de lângă ea nu e însă dispus să suporte așa ceva. Își repede capul în mecla Colosului și, cu un șut bine ținut în vintre, îl îngenunchează. Îmi armez PM-ul, dar rusul ridică mâinile sus și spune că n-a vrut decât să-și apere soția, și nu să atace.

Surprinzător, caucazienii îl lasă în pace. În schimb, îl îndepartează pe Colos, dându-i alte însărcinări. În locul lui, e chemată o femeie, dintre cele cinci care fac parte din comando. Ea va continua percheziția rusoăicelor.

— Și dacă e lesbiană ? cotcodăcește, indignat, Colosul, considerându-se nedreptățit. Mai bine să te pipăie un bărbat !

Îl săgetează cu priviri ucigașe pe rusul rămas cu mâinile ridicate și, în sinea lui, pune la cale cele mai fantastice răzbunări. Își șterge sângele de pe față și pleacă la budă, motivând că vrea să controleze distrugerile provocate de atacator în zona sensibilă.

Știm cu toții că se duce să-și evalueze prada și să ascundă o sumă bună de dolari, pentru ca, la împărțea, să ne revină o parte cât mai mică. În timpul misiunii, poartă, ca și noi, apărători la dinți și în zona genitală, așa că nu ne poate păcăli.

Difuzoarele de pe puntea de comandă sunt conectate la Radiodifuziunea turcă. Știrile transmise sunt traduse simultan de un cerchez :

Unități de elită rusești (OMON), care luptă de luni la Pervomaiskaia, s-au retras puțin, miercuri dimineața, pentru a permite bombardarea cu rachete GRAD a pozițiilor cecene. După declarația unui membru OMON, care a vrut să-și păstreze anonimatul, rușii părăsesc satul unde se află ostaticii luați de ceceni, fiindcă urmează să fie bombardat, dar, potrivit aceleiași declarații, trupele rusești se vor întoarce.

(Pervomaiskaia a devenit, în numai douăzeci și patru de ore, un pustiu. Nu cecenii i-au omorât pe ostatici, cu care, de altfel, și-au împărțit rațiile, ci metoda rusească de „salvare“.)

Trimisul special al ziarului Izvestia, Valeri Iakov, continuă cerchezul, a declarat : „Să numești ceea ce s-a întâmplat la Pervomaiskaia operațiune de salvare a ostaticilor este, cel puțin, cinism.“

Emisiunea de știri a Radiodifuziunii turcești se întrerupe pentru câteva secunde și, când se reia, spikerul atrage atenția că vorbește însuși șeful MIT¹ :

Îl anunț și pe această cale pe comandantul Toksan că autoritățile rusești din Soci au hotărât trimiterea unui comando de scafandri, din infanteria marină, în scopul salvării pasagerilor. Având în vedere consecințele pătrunderii acestui comando în apele teritoriale turcești, fac din nou apel pentru rediscutarea condițiilor eliberării ostaticilor.

Toksân intră pe frecvența Căpitaniei portului Trabzon și vorbește repede :

— Nu avem ce să mai negociem. Condițiile sunt clare. Eliberarea cecenilor din încercuirea de la Pervomaiskaia, contra

Serviciul de Securitate turc (n. tr.).

ostaticilor de pe Avrasia. Anunțați autoritățile rusești că am instalat o bombă de mare putere în sala mașinilor. Orice apropiere a unui comando de scafandri înseamnă detonarea necondiționată a bombei.

Închide stația și se întoarce spre căpitan.

— Continuă în viteză maximă ! Nu încerca nimic de care mamei tale i-ar putea părea rău.

— Comandante Toksan, recită căpitanul cu o figură posomorâtă, dă-le drumul la toți și păstrează echipajul. Ce vină au copiii și femeile astea ? Ce vină au bărbații care n-au luptat niciodată împotriva cecenilor ?

— Ce vină au cei care mor ca să-și apere țara ? Sau copiii și femeile care nu au unde să se ascundă de bombardamentele sălbaticilor ?

— Cei din Pervomaiskaia au luat ostatici, ca și voi.

— Pentru că rușii au intrat cu gloanțe într-o țară care nu le aparține, și nu le-a aparținut niciodată. Și apoi, tu încerci să faci cu mine politică ? Ești rusnac ?

— Ucrainean.

— Tot un drac ! Ține ruta comandată și închide gura, dacă nu vrei să-ți fac o operație de apendicită cu un cuțit nesterilizat !

Trece prin fața grupului de ruși, care se scoală în picioare, urmat îndeaproape de Pavlovici și de Vladimir. Îi văd ochii roșii de furie și ura din suflet. Se oprește îndelung în fața fiecărui rus și-l fixează cu o privire tocmai bună de congelat carnea. Dacă încă nu-i poate omorî pe ostatici, măcar să-i mai chinuiască nițel.

— Mă gândeam, zice el, cu o voce molcomă, dacă n-ar fi bine să-i legăm unul de altul și să le dăm drumul în mare.

— Pe ultimii doi am putea să-i păstrăm pe vas, ca să-i tragă pe ceilalți, îi sugerează Vladimir.

Toksân se prefăce a cântări sugestia dată și-l chestionează pe Pavlovici asupra oportunității ivite.

— Dacă ar fi după mine, cugetă maiorul, i-aș împușca pe toți în cap, cu excepția femeilor frumoase și a copiilor. Pe ăștia i-aș vinde negustorilor arabi de carne vie. Se poate strânge o sumă

frumușică, cu care am putea cumpăra, pentru ceceni, chiar și o baterie de aruncătoare de rachete.

Toksan meditează un moment, mângâindu-și barba aspră, și hotărăște :

— Da, cred că așa vom face. La Istanbul o să cerem un avion. Copiii și femeile... arătoase... vor veni cu noi. Ceilalți vor fi împușcați.

Înțoarce spatele și se îndepărtează rapid, urmat de cei doi însoțitori. În spatele lor, groaza pornește să-și facă meseria de avangardă a morții.

Oamenii disperați, mai ales dacă știu că sunt sortiți pieirii, pot reacționa violent. Drept care, cerchezii și abhazii din comando strâng rândurile și-și armează Kalașnikovurile. Sunt gata să tragă în plin și să ciuruiască fără părtinire.

Nici celălalt grup de ostatici, format din turci, bulgari, români și greci, nu pare a fi mai liniștit, deși li s-a promis oamenilor eliberarea. Noi, mercenarii din „Legiunea Străină“, stăm pe pasarelă și-i ținem sub observație.

— Ce-ar fi să-i lichidăm pe toți escrocii ăștia ? zice Colosul, referindu-se la membrii comandoului caucazian, și să trecem la ruși ? Ne-ar da o mulțime de bani și ne-am putea retrage liniștiți în Tahiti.

Încă nu s-a vindecat de dorința de a gusta și el din exotismul despre care i-au vorbit Iusuf și Aiki.

— Ești un dobitoc ! proclamă Fijianul. Te-ai trezi în cel mai scurt timp într-o mină din Ural, unde ai săpa după plumb, tot restul vieții. Au niște mine din care condamnații nu ies niciodată la lumina zilei. Acolo dorm, mănâncă și sapă. Acolo mor. Nici cei cu pedepse mai mici nu speră să mai vadă lumina zilei.

— De unde le știi tu așa de bine ? întreb eu.

— Nu-i treaba ta ! mă repede Fijianul. Și, la urma urmei, nu asta era tema pe care aveam de gând să v-o propun.

Îi face un semn japonezului, care nu ezită să dea drumul la muzicuță.

— Soldat Frederik Sheldon, soldat Iusuf Ciler și soldat Florin Zamfir, raport la sergentul Fred Maragano !

— Soldat Frederik Sheldon raportează ! urlă plin de sine Colosul. Mă trece o bășină de cea mai bună calitate. De mult, de foarte mult timp, mațele mele n-au mai adăpostit o asemenea comoară. Domnilor, o mostră !

Bubuitul îl scoate pe căpitan afară din cabină. Acesta îi cere comandantului Toksan, pe un ton imperios, să înceteze cu execuția ostaticilor, până când nu vor fi încheiate negocierile. Toksan nu este însă vinovat. Nici unul dintre oamenii lui n-a tras vreun foc de armă, iar ostaticii sunt cu toții în viață.

Căpitanul intră din nou în cabină, puțin derutat, și se hotărăște s-o lase mai moale cu votca. Și Tania, soția lui, i-a spus că are manifestări de somnambul.

— Ei ? întreabă Colosul, după ce ne revenim din starea de transă. Cine se înscrie la licitație ? Poftim, domnilor, ceea ce tocmai ați mirosit este doar o mostră. Grăbiți-vă, puterile mele sunt pe sfârșite și, în curând, comoară își va lua drumul spre înălțimi, în mod cu totul gratuit.

— Puteai să faci carieră alături de Benny Hill¹, apreciază Shogunul. Tu ai fi fost tipul în capul căruia aruncau toți cu sticle și borceane. Până una-alta, întoarceți-vă buzunarele pe dos, tu și cei doi camarazi ai tăi, și să trecem la împărțea !

— Nu acum, îl întrerupe Fijianul. Ține minte și atât. Suntem prea expuși. Când om ajunge undeva. Dacă om mai ajunge.

— Putem împărți prada și pe fundul Bosforului. Dolarii sunt lavabili, mă dau eu cunoscător. Ultima oară când m-am șters la cur, am întrebuițat o bancnotă de douăzeci de dolari, după care am spălat-o și arăta ca nouă. De atunci o păstrez într-un buzunar separat. O folosesc ori de câte ori intru într-o budă nedotată cu hârtia igienică de rigoare.

— Da, da, da, ar trebui să te iei de mână cu Sheldon, și să vă înscrieți împreună la un concurs de prostie, apreciază Fijianul.

¹ Celebru comic englez al anilor optzeci-nouăzeci (n. tr.).

Concret, la prima escală, vă scormoniți buzunarele și vedem ce iese la bătaie.

Nu apucăm să mai comentăm. Prin difuzoare se aude din nou vocea crainicului de la Radiodifuziunea turcă :

La Pervomaiskaia, lucrurile au luat o întorsătură neașteptată. Comandoul cecen a propus eliberarea ostaticilor, mai puțin a câtorva polițiști ruși, dacă trupele ocupantului vor forma un coridor de securitate, prin care ostaticii să poată părăsi satul supus bombardamentului. Răspunsul rușilor a fost un nou bombardament. Țarul a declarat că regretă din tot sufletul tragedia de la Pervomaiskaia, dar că altă soluție nu există.

Mâna lui Toksan tresaltă nervos pe trăgaciul Kalașnikovului model '92, pe care-l ține sub braț. Nu face nici o mișcare de amenințare, dar mirosul inconfundabil al dorinței sale de sânge se simte până la noi, pe pasarelă.

Se întunecă de-a binelea. Toate reflectoarele de pe feribot sunt ațintite pe grupul de ruși. Comandantul Toksan pune mâna pe portavoce și decide :

— Ați văzut cum sunteți tratați de conaționalii voștri. Au bombardat Pervomaiskaia și au omorât ostatici ruși, fără milă. Nici într-un caz, nici într-altul, nu veți scăpa vii de-aici. Faceți-vă rugăciunea de pe urmă și pregătiți-vă de moarte !

Înnebunit de spaimă, tânărul blond, care ascunsese în șosetă teancul de dolari, din doi pași se aruncă nebunește în spatele vaporului. Nimeni nu reacționează. După aproape trei secunde îi auzim urlatul, care ne cutremură. A fost tăiat în bucățele de elicea feribotului.

— Cine vrea să-l urmeze e liber ! rânjește Pavlovici. Aruncați-vă însă pe laturi, ca să nu pățiți ca el. În caz că veți greși direcția, cel mai apropiat țărm se află la vreo opt sute de kilometri. Dacă o veți lua în direcția bună, aveți numai douăzeci.

Nimeni nu manifestă interes pentru propunerea avansată. Exemplul blondului i-a convins că Providența e singura lor speranță.

Alimentăm în Samsun, unde șeful MIT ia din nou legătura cu Toksan. Termenii rămân însă neschimbați. Turcul, prin natura

funcției, nu are voie să facă politică. Totuși, în secret, simpatizează cu Partidul Islamist. Îi scapă cecenului informația că un distrugător din Flota Rusă, dislocată în Marea Neagră, plecase din Sevastopol și se apropia cu viteză maximă de Istanbul. Desigur, va fi oprit la limita apelor teritoriale turcești. Asta însă nu reprezintă o garanție că minisubmarinele secrete ale rușilor, sau comandourile de scafandri dotați cu autopropulsoare de mare performanță, nu ar putea să se apropie de *Avrasia* și să încerce s-o ia cu asalt.

Nici bomba plasată în sala de mașini a feribotului nu va reuși să-i oprească pe ruși. Pervomaiskaia e cel mai bun exemplu că măcelariiăștia nu țin seama de nimic, când se pune problema să ucidă ceceni sau cerchezi sau abhazi sau ingușeti sau tadjici sau tot ce miroase a Islam.

Ridicăm din nou ancora, cu direcția Strâmtoarea Bosfor. Alternativa detonării bombei nu ne prilejuiește nici o bucurie.

— Și noi ? șoptește Shogunul, dând glas neliniștii colective. Despreăștia am înțeles, sunt fanatici ! Dar eu n-am de gând să fac pe martirul.

Vladimir simte tot. Se apropie și scrâșnește din măselele lui, pe care nu le-ai mai fi putut curăța decât cu pickamerul :

— Ce e, copii ? A venit Bau-Bau ? Doar nu v-a intrat frica-n oase ?

— Ba, eu mai am puțin și mă scap pe mine, bolborosește Colosul. Florine, nu crezi că m-aș putea șterge la cur cu bancnota aia, a ta ? Apoi, propun să i-o predau tovarășului Șcedrin, în vederea spălării !

Mă întreb dacă să i-o fac rusului acum sau mai târziu. Ordinul primit de la maiorul Pavlovici a fost mai clar decât un râu de munte : „Cu prima ocazie, lichidează-l !” Nu-i cazul. Vladimir face stângamprejur, nu înainte de a-l nota în memorie pe Colos.

— O să ți-o plătească la prima ocazie, îl anunță Fijianul pe uriaș, fără să-și ascundă satisfacția.

— Se-ntâmplă ca, în decursul unei vieți, prima ocazie să nu apară niciodată, o dă Colosul pe filozofie. Tot așa cum rahat ca tine pot s-o ia peste bot când le e lumea mai dragă.

Nu uitase amenințarea Fijianului, care-i promisese un glont în târniță și, ca de obicei, nu vrea să rămână dator după moarte.

Tensiunea crește cu fiecare milă pe care o parcurgem, spre punctul final al călătoriei : Strâmtoarea Bosfor. În sinea noastră, ne asigurăm că nu vom fi jertfiți o dată cu ostaticii, pentru a ni se pierde urma. Mai trecuserăm prin asemenea încercări în Angola și în Bosnia, așa că ne putem aștepta la orice.

Doar că acum lucrurile sunt un pic mai încurcate. Debarcarea grupului format din alte naționalități ar putea fi un basm. Demenții de caucazieni ar fi în stare să se transforme în niște kamikadze, doar pentru a-l convinge pe *Tar* că nu vor renunța niciodată și că vor folosi orice metodă pentru a-i face pe ruși să se retragă din Cecenia.

Lucrurile se lămuresc pe negândite. Toksan primește prin radio un mesaj codificat și anunță cu voce tare că ancorăm la Istanbul. Moment din care acțiunea noastră încetează.

— Am realizat ceea ce am dorit, spune el. Și anume, să le arătăm rușilor ce se poate întâmpla cu ei în afara Ceceniei. Dacă nu vor pleca acasă, vom continua să-i urmărim la Moscova, la Sankt Petersburg, la Volgograd, pretutindeni în Rusia. Nu este vrerea noastră să ducem o politică de atentate și terorism, dar, dacă asta e singura soluție ca Cecenia să rămână liberă, o vom aplica.

Comandoul caucazian își descarcă armele în aer. Băieții chiuie și dansează ca la nuntă. Sunt bucuroși și pentru că nu au fost nevoiți să se jertfească.

Dar Moartea nu iartă.

În cel mai bun caz, amână clipa.

Două șalupe se apropie în mare viteză de *Avrașia* și, ca la comandă, trecem rapid la posturi. Toksan ne face semn să stăm liniștiți. Nu sunt comandourile rusești, ci Poliția de Coastă turcă.

Ne imbarcăm separat, nu înainte de a ne îmbrățișa și a face schimb de suveniruri. Soldații au sentimente foarte puternice. Și durabile. Șalupa noastră, a „Legiunii Străine”, cotește spre portul militar secret de lângă Istanbul. Suntem duși la aeroport și imbarcați într-un Hercules. După un zbor de două ore suntem parașutați

în apropiere de Veden, unul dintre bastioanele separatiste din munții Ceceniei.

Ni se face o primire călduroasă. Cecenii sunt gata să-și dea și viața pentru cei care, deși nu aparțin nației lor, luptă alături de ei. Dar cei mai fericiți dintre toți sunt, de departe, Șamil și Zelimhan. Colosul se simte din nou ca un pașă. Se lasă adulat cu generozitatea unui semizeu.

Ne revenim la viață.

Ne revenim la viață, deși Moartea nu pregetă să ne însoțească.

...În fiecare clipă din viață, rețineți, în fiecare clipă din viață, ne simțim aidoma unui prunc care vrea să se nască. Dorim să ieșim din tipare, așa cum pruncul dorește să iasă în lume. Și atunci, ca și în cazul nostru, miracolul vieții devine miracolul morții. Dar pasul e făcut. Și *înapoi* nu există...

George Feodorovici Djoharin aruncă o privire rapidă la ceasul cu cuarț, atârnat de perete. Nu mai era mult până când ai lui să se întoarcă acasă, iar el nici măcar nu-și făcuse temele. Ca să nu mai vorbim de lista de cumpărături pe care i-o lăsase maică-sa.

Dar jocul trebuia încheiat. Cu orice preț.

Dădu să acționeze mausul, dar era prea târziu ! Timpul de gândire expirase. CD-ROM intră pe autocontrol și trecu la atac. Ecranul se lumină brusc, de parcă mii de reflectoare ar fi fost monitorizate într-un singur punct, și George cât pe-acți să cadă pe spate.

În partea stângă a ecranului apăru înscrisul pe care-l anulase doar cu câteva minute mai înainte :

Acesta a fost efectul celor două rachete aer-sol, ghidate de telefonul celular al generalului Djohar Dudaev, pe când rebelul vorbea cu un șef de la Moscova.

George Feodorovici Djoharin acționează comenzile de rigoare, dar calculatorul nu mai răspunde. Comenzile erau blocate. El rămăsese acum singurul factor de decizie. Puștiul îl debransă de la rețeaua electrică, dar nici asta nu avu efect. Bomba fusese detonată. Unul dintre multele mărunțișuri ale Big-Bang-ului era gata să renască.

William Colby, fost șef al CIA, umplu ecranul. Zâmbea mulțumit. Printerul cu laser porni automat, fără să fi primit vreo comandă din partea lui George :

Serviciile Secrete rusești, în colaborare cu serviciile noastre, au hotărât să-l suprimă pe generalul cecen, printr-o tehnică de localizare. Grație acestei tehnici sofisticate, cei care folosesc un telefon celular pot

fi localizați, indiferent dacă se află în mișcare sau nu, indiferent dacă folosesc sau nu aparatul. Satelitul îi identifică și-i individualizează. Restul cade în sarcina rachetelor, care sunt ghidate chiar de impulsurile date de aparatul telefonic. Dar tot acum, apare pericolul real pentru pacea Rusiei. Și anume, extinderea terorismului și a atentatelor pe tot cuprinsul țării.

Oleg Kalughin nu așteptă ca Billy the Great, cum era poreclit americanul, să termine. Împărți ecranul în două și intră neinvitat.

Nimeni nu poate oferi date concrete despre moartea lui Djohar Dudaev, din noaptea de 21 spre 22 aprilie. Istoria cunoaște multe cazuri în care dictatori sau criminali, încercând să scape de judecată, și-au înscenat propria lor moarte. În acest sens, Nicolae Ceaușescu constituie cel mai bun exemplu. E posibil ca, pentru Dudaev, asta să fie cea mai elegantă ieșire din joc. Un lucru e cert : șeful de la Moscova, contactat telefonic de general, s-a dovedit a fi un spion în slujba Serviciilor Secrete marocane.

George întreprinse tot ce crezu el de cuviință pentru a reduce calculatorul la tăcere. Ar fi vrut să creadă că totul fusese un vis urât. Nu avea curajul să se ciupească. Dacă era adevărat ?!

Scoase un ciocan din lada cu scule a tatălui său, pregătindu-se să aplice „soluția finală“.

Se opri brusc, și ciocanul îi căzu pe picior. Nu simți durerea.

Pe ecran apăru GENERALUL DJOHAR DUDAEV.

Zâmbea.

Zâmbea de parcă ar fi fost viu.

Și respira.

De parcă ar fi fost viu.

Și făcea, ștângărește, cu ochiul.

ERA VIU !!!

Ne aflăm într-o Lada Samara, pe care Colosul o conduce cu nemărginită pasiune. Stau pe scaunul de lângă el, cu Shogunul băgat în coasta mea. Dar japonezul are talentul de a se face atât de mic, încât poate să încapă și într-o nucă. Nu mă deranjează mai mult decât tocul pistolului meu Carpați.

Toți trei asigurăm, chipurile, garda de corp a boșilor care se lăfăie pe bancheta din spate : maiorul Pavlovici și locotenentul Șcedrin. Ne îndreptăm spre Ghehi-Ciu, un sat situat în sud-vestul Ceceniei. Acolo a fost anunțată o reuniune de urgență a *capilor*, în urma știrii dispariției generalului Dudaev.

— Mașinile astea rusești sunt ca niște căcăreze de oaie ! tună Colosul, obișnuit mai degrabă cu comenzile unui transportor blindat, decât cu volanul fragil al unui automobil. Ar fi de preferat să lăsăm cutiuța asta pe marginea șoselei și să ne continuăm drumul cu autostopul.

— Aș fi pariat că gheișele noastre sunt cele mai rafinate din lume, se trezește vorbind micuțul japonez, dar, după vizita la Constanța, am început să-mi schimb părerea. Florine, românele merită toată stima.

— Ți-a plăcut, limbricule, ce ți-a făcut țătoasa aia, este ? răcnește Colosul, de parcă el ar fi fost cel intervievat. Îți spun eu că nici românele nu depășesc standardul mondial. Cele mai ușchite sunt unguroaicele. Nu știu dacă v-am povestit, continuă el, ocolind cu profesionalism o groapă de obuz, pe când îmi făceam veacul în Beirut, am fost însărcinat cu protecția unui politician ungur. Așa cum facem noi acum cu gagii din spate.

Vladimir Șcedrin e tentat o secundă să-l ia de gât pe imbecilul care nu știe să vorbească respectuos despre gradele superioare, dar Pavlovici îl oprește cu un gest blând. Își cunoaște oamenii și știe perfect cum să-i stăpânească. Zâmbește larg și scoate din buzunarul interior o sticlă plată. E whisky veritabil, păstrat în butoaie de stejar, ani și ani de-a rândul, pentru a face bucuria cunoscătorilor.

În clipa asta însă îi găsește altă destinație. Oricum nu mai rămăsese decât un pic pe fundul sticlei. Toarnă conținutul în capul Colosului și înșurubează calm dopul.

— Whisky ! proclamă Colosul, lingând picăturile ce aluneau pe capul său chilug. Bell's, 1960. Nici regina Angliei, cu tot excesul ei de foliculină, nu s-ar da în lături să guste din licoarea asta.

Pune o frână inutilă, așa încât pasagerii din spate să-și simtă stomacul în gât. Aiki beneficiază de un cap în parbriz, ceea ce nu-i provoacă gânduri prea alese. Își freacă la iuteală locul unde, în scurt timp, îi va apărea un cucui, făcând aprecieri destul de străvezii despre talentul unora într-ale conducerii auto.

— Mai bine continuă povestea cu Beirutul, țâțâie el, sprijinindu-se precaut cu mâinile de bordul mașinii.

Colosul e pregătit să-i întoarcă povestea cu Tahiti, drept care se lasă pe spate și-și mai linge încă o dată buzele mai groase ca ale unui urangutan în călduri.

— Cum vă spuneam, tocmai o făceam pe garda de corp a lui Pustai rahat, sau cum îl chema, care, la rândul lui, avea o soție de ți se scula și părul de pe picioare. Eu unul îmi schimbam fermoarul de la blugi la două zile. Funcționam și ca șofer, iar gagica pretindea că numai scaunul din față îi prieste la starea ei psihică. Avea o rochie crăpată, și nu știu cum se făcea că rochia se deschidea de fiecare dată până la cealaltă crăpătură, de care nu se despărțea niciodată. Putoarea nu purta nimic pe dedesubt și-și o parfuma, că-ți muta nasul din loc.

— Cum o chema ? întreabă Shogunul, de parcă asta ar fi lămurit lucrurile, o dată pentru totdeauna.

— Erszebet, dacă asta te consolează, replică Colosul. Oricum, când e să faci cunoștință cu o fofoloancă nouă, prezentările protocolare ocupă unul dintre ultimele locuri. Bășina de bărbatu-său era treaz doar atât timp cât se deplasa din clădirea Ambasadei la mașină, și din mașină la locul de destinație. În rest, se îndeletnicea cu palinca și cu moțăitul. Cred că, din cauza fricii de război, își schimba chiloții zilnic.

— Nu despre el era vorba, îi reamintesc eu Colosului tema pentru astăzi. Tocmai ne explicai cum ți se scula părul de pe picioare în prezența păsăricii numitei Erszebet.

— Într-o noapte, pe când purtam o conversație intimă cu o sticlă de whisky, în sufrageria reședinței celor doi, tipa coboară scara interioară și ia loc într-un fotoliu, aflat întâmplător în fața canapelei pe care eu îmi desfășuram activitatea. Pot să vă spun, camarazi, că până atunci nu mai văzusem lenjerie din piele. Tipa purta o chestie de-asta, cu un fermoar la păsărică și cu două cornete ascuțite pe post de sutien. Era trăsnet. Tocmai mă gândeam la provizia mea de fermoare, când Erji, în loc să-mi povestească întâmplări mai mult sau mai puțin hazlii din scurta ei viață, a scos un bici și un fel de țepușă, pe care le ținea în spatele șemineului. „Niciodată n-am dresat un tigru ca tine“, a declarat ea, pocnind din bici mai abitir decât un stăpân de sclavi din Roma antică.

M-a înțepat cu rahatul ăla de țepușă, ceea ce a început să-mi dea de gândit. Nu-i ușor să pricepi de la început ce vrea o nebună, în timp ce tu tocmai te delectezi cu o sticlă de vin de un colecționar. Mi-am spus că astea or fi obiceiurile casei, înainte de regulatul tradițional, așa că m-am conformat. Am sărit în patru labe și am început să rag ca un tigru autentic, care tocmai primise în cur săgeata unui indian tenace. Tipa părea mulțumită de spectacol, drept care mi-a administrat o lovitură peste buci. Asta m-a făcut să rag cu adevărat și am dat să mă reped spre „dresoare“. A fost momentul în care am luat cunoștință de existența tridentului. Următoarea pretenție a tipei a fost să mă dezbrac și să-mi clatin pendula, ca și cum aș fi vrut să desenez cu ea harta Ungariei. Golisem sticla de whisky, așa că propunerea mi s-a părut

printre cele mai decente. Iată-mă gol, făcând exhibiționism în cele mai diverse moduri. Pe scurt, s-a trecut la regulat.

Colosul răsuflă din greu, trăind *a posteriori* stările de-atunci, și apasă cu voluptate pedala de accelerație. Este un șofer înnăscut ; scoate tot ce poate din Lada Samara, care nici ea nu-i o mașină rea.

— Băieți, Erji îmi ia „soluția finală“ la întrebări, și pot să vă spun că n-am mai trăit în viața mea o astfel de senzație. Totul decurgea sub cele mai bune auspicii. Deodată însă, tipa are o reacție neașteptată : îmi înfige furca aia idioată în cur, exact în clipa în care mă pregăteam să-mi dau drumul. Luat prin surprindere, am început să dau din buci mai ceva ca un cerb rămas virgin până la venerabila vârstă de o sută de ani. Acest lucru părea să urmărească și unguroaica, care, în urma reacției mele, și-a dat ea drumul abundent, mai mult ca un bărbat în puterea vârstei. Desigur, era un mod de a duce mai departe un segment de conviețuire bazat pe un compromis, cum ne explica un ofițer despre minunata noastră apariție pe lume. Totuși, asta nu era de natură să mă liniștească. Nu întotdeauna ești dispus să primești în fund țepii unei furci. Tocmai mă pregăteam să-i trag câteva peste bot, când, pe neașteptate, vaginul fetei m-a strâns ca o capcană de lupi. Avea un clitoris față de care lasoul unui veteran al rodeoului e o simplă bucată de ață. Dacă Erji ar fi fost foarte prolifică, ar fi născut nu un copil, ci un pluton întreg. M-am descărcat în ea mai rău ca o baterie de rachete GRAD, și cred că spermatozoizii mei i-au ajuns până în esofag. Am tras concluzia că regulatul este o cale de apropiere între oameni. Dar, spre ghinionul meu, mi-am dat seama că tipa făcea precum cățelele. Vreau să spun, camarazi, că m-am trezit cu pendula prizonieră.

— Există pe lumea asta și altceva, în afara femeilor și a băuturii, care te-ar putea ajuta ca viața să ți se pară mai frumoasă ? Întrebă Vladimir, afectat.

Colosul îl privește în retrovizor și-i adresează în gând injurătura de mamă atât de bine cunoscută.

— Și cum v-ați despărțit până la urmă ? îl aduce Shogunul la sentimente mai bune. A trebuit să ți-o tai ?

— Era o soluție, mai ales că se apropia ora când se trezea bărbatu-său. Dar am preferat să țopăim până la baie, unde avea ea un spray special.

Mai pune o frână aiurea, cât să-l facă pe locotenent să strănute, și încearcă să-și continue povestirea. I-o ia înainte însă Pavlovici, surprins de frână, pe când își sorbea porția din sticla a doua. Sârbul își dă drumul la gură și o face fără să mai țină cont de cei șapte ani de-acasă. Bătrânul său Mauser îl adulmecă conștiincios pe Colos, asemenea unui ôgar de vânătoare. Dintr-un moment în altul, așteptăm să auzim păcănitul și să vedem capul uriașului dispărând de pe umeri.

Colosul rămâne însă demn și conduce în stilul unui șofer cu state vechi de serviciu în Camera Lorzilor. Are grijă să nu deschidă gura, în timp ce rotește cu delicatețe volanul, ocolind și cea mai mică pietricică, care ar fi putut zdruncina creierul maiorului.

— Experiențele mele cu femeile n-au fost așa de violente, găsește cu cale Shogunul să ducă la bun sfârșit subiectul discuției. La noi, în Japonia, totul se face cu mare rafinament. Voi, europenii, faceți totul pe fugă, de parcă mâine ar veni sfârșitul lumii.

Trecem prin trei puncte de control, ultimul format din câțiva adolescenți de aproape șaisprezece ani, și oprim în fața unei clădiri cenușii, cu două etaje. Abia după ce suntem legitimați din nou și dezarmați, ni se permite intrarea. Ne conduc într-un soi de sufragerie, unde se desfășoară o conferință de presă. Camerele de luat vederi, reportofioanele și microfoanele sunt îndreptate spre micul podium, unde stau trei indivizi, unul mai bărbos decât altul. În stânga lor, un singur personaj fără barbă și cu părul alb, pe care mi-l amintesc instantaneu. Îl văzusem la Ciri-Iurt, și încă de pe atunci era mai păzit decât bijuteriile Coroanei. Unul dintre bărboși le vorbește ziariștilor, și cuvintele lui sunt traduse în engleză de un tinerel, pentru care o masă bună părea să reprezinte încă o enigmă.

— Generalul Djohar Dudaev a opus rezistență uneia dintre cele mai mari și mai puternice armate din lume. Originea acestei puteri, aproape supranaturale, stă într-un episod din tinerețe. La 23 februarie 1944, sovieticii au trecut la deportarea popoarelor

cecen și inguș, acuzându-le de colaborare cu naziștii germani. Sute de mii de bărbați, femei și copii — între care și tânărul, pe atunci, Dudaev, împreună cu părinții săi — au fost încărcăți în bou-vagoane și plasați în „zonele de populare speciale”, care se întindeau din stepele Asiei Centrale până în Siberia. Abia spre sfârșitul deceniului al șaselea, Djohar Dudaev a putut să se întoarcă pe meleagurile natale. În urma lui, au rămas peste cincizeci de mii de ceceni, morți de frig, de foame, de boli. Marele Dudaev a jurat atunci răzbunare. Împreună cu o mână de prieteni, a jurat să dea lovitura din interiorul Imperiului, drept care trebuia mai întâi să pătrundă în structurile lui. Astfel, a absolvit Școala militară superioară de aviație din Tambov, și apoi Academia militară de aviație „Iuri Gagarin”. În timpul perestroikăi, devenise comandantul Diviziei de bombardiere grele, dislocată în Estonia. El a fost unul dintre generalii rebeli, care au refuzat să execute ordinul de blocare a clădirilor Televiziunii și Parlamentului din Tallin. Sovieticii l-au destituit și l-au trimis la Groznîi. Aici, la 27 octombrie 1991, generalul a devenit președintele republicii și a proclamat independența și suveranitatea țării noastre. Restul îl cunoașteți deja, încheie bărbosul, aruncând priviri tot mai insistente spre grupul nostru. A murit un mare patriot, asemenea miilor care au căzut în acest scurt timp. Generalul Djohar Dudaev nu mai este.

— Cine va fi succesorul ? guiță o voce din sală.

— Sunt trei propuneri. Selimkan Iandarbiev, aici, în stânga mea. Are patruzeci și patru de ani și este ideologul mișcării noastre. Vicepreședinte al Republicii Cecenia. Mulți s-au mirat de așa-zisa lui dispariție de pe scena politică, o dată cu începerea războiului, dar nu-i cazul s-o explicăm acum. Cel de-al doilea este Șamil Basaev, șeful Forțelor Speciale. Îl cunoașteți din perioada asaltului de la Budionnovsk. Cel de-al treilea, continuă bărbosul, arătând spre omul cu părul alb, este Aslan Mașadov, șeful Statului-Major. Este și el un *boiet*, fost colonel în Armata Roșie.

Dar nu apucă să mai continue. Afară începe păcăneala, iar ziariștii se refugiază în adăpostul din subsolul casei. Este un

bombardament cu rachete ALAZAN, și amplificatoarele de zgomot cu care sunt dotate le fac de două ori mai înfricoșătoare, deși cam ineficiente. Zboară pe deasupra noastră și rup hălci întregi din muntele aflat în spate. În sală rămăseserăm doar noi cinci și bărbosul.

— Maiorul Pavlovici și locotenentul Șcedrin, presupun, zice el cu voce tare, încercând să acopere vuietul de-afară.

— Exact, răspunde maiorul, bătând din călcâie.

— Îmi puteți spune Hultanul. Ultima misiune pentru care vă mai solicităm este una de maximă importanță. Secretul ei trebuie păstrat cu sfințenie. Nu ascund faptul că ați fost verificați și preferați oricărui altor comandouri. Veți pleca în Valea Șatui. Din localitatea Serjen-lurt veți prelua un colet. E vorba de un colet uman. Adresa la care va trebui livrat, ruta și mijloacele de transport vi se vor detalia la fața locului. Misiunea voastră se va putea numi „Comando pentru nemurire”. Succes !... Ah ! Există cumva nelămuriri ?

Bineînțeles, Colosul face un pas înainte și ochii lui sunt mai senini decât ai unui sugar în timpul alăptatului.

— Domnule Hultan, soldat de rangul întâi Frederik Sheldon cere permisiunea să raporteze.

— Te cunosc bine, soldat Sheldon. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut în numele cauzei cecene. Totodată, îți reamintesc că te afli în prezența a doi dintre comandanții tăi, cărora li te poți adresa în mod ierarhic. Oricum, manifestările dumitale nefirești, care mi-au fost aduse la cunoștință, nu egalează nici pe departe curajul și măiestria în luptă, care ți-au adus o faimă binemeritată.

Colosul încearcă o emoție ciudată. În afara banilor, nu primise niciodată laude pentru faptele lui de arme. Le ia ca pe niște medalii de care mercenarii n-au avut și nici nu vor avea parte vreodată și salută cu entuziasmul unui infanterist marin. Face stânga-mprejur și reintră în front.

Bombardamentul încetase, dar nu și teama de moarte.

— Mai adaug doar că, după terminarea misiunii, sunteți așteptați la Freetown, reia Hultanul. Acolo, veți primi cecurile și... în caz că o să vă intereseze, un nou contract. Domnule maior

Pavlovici, alături de domnul colonel Schröder, veți comanda cel mai bine pregătit pluton de mercenari din toate timpurile. Allah o să vă primească în Împărăția lui, pentru că L-ați slujit cu credință, chiar dacă sunteți de altă religie.

Pavlovici preia plicul albastru, sigilat, care va reprezenta la timpul oportun pașaportul nostru, și urcăm în mașină. Drumul spre Serjen-lurt nu e lipsit de peripeții, dar cu astea suntem obișnuiți. Ca la fiecare sfârșit de contract, simțim ceva între bucuria supraviețuirii și amintirea camarazilor rămași într-un pământ străin, pentru o cauză străină.

— Nu vă relaxați încă, ne sfătuiește maiorul sârb, simțindu-ne ca o mamă grijulie. Misiunea noastră poate fi chiar mai dificilă decât luptele la care am participat. Dacă-i ceea ce cred eu, mai zice el, pipăind neîncrezător plicul sigilat, ar putea fi al dracului de complicat. Așa că păstrați-vă în formă — până la concediu mai e destul.

— Tatăl comandantului nostru, Aiki Sumaru, care se numea Ogadu Sumaru, trâmbează Colosul, conducând cu o sută douăzeci pe oră, pe o șosea mai ciuruită ca un obraz atacat de vărsat de vânt, atunci când își ținea copiii pe coji de nucă, le împărțea crâmpoșe din înalta sa înțelepciune. Iată o mostră transmisă pe cale orală de camaradul nostru, aici de față : „Șarpele Kundalini vă va ține treji mereu și vă va arăta adevărul vieții în fiecare moment !”

— De unde știi tu asta ? sare Shogunul, reiterând în memorie toate citatele cu care se fălește atât. Nu cred că ți-am mai spus eu așa ceva.

— Se poate, dar gura stimabilului tău tată a devenit gura înțelepciunii universale. Îi putem pune în ea cele mai diverse chestii, nu crezi ?

Shogunul nu înțelege complet ultima frază și cere detalii lămuritoare.

— Așadar, face Colosul sfătos, orice înțelepciune ni se pare demnă de reprodus, atât timp cât ne poate folosi în actul de supraviețuire.

În ultima vreme, Colosul achiziționase un bagaj de cunoștințe și un set de formule de adresare care ne pun pe gânduri. Maiorul Pavlovici pare și el într-un fel marcat de schimbarea intervenită. Totuși, e precaut și păstrează o tăcere diplomatică.

— Tot nu pricep ce legătură are memoria tatălui meu, Ogadu Sumaru, cu situația de față, insistă Shogunul.

— Tatăl tău este un punct de reper, îi explică uriașul. Ce vrei mai mult ? Și ar trebui să avem un minimum de respect, să ne ținem clanța, cât timp pe bancheta din spate se află doi dintre cei mai feroși comandanți ai trupelor de mercenari.

Cu o mișcare naturală, Colosul deschide portiera din dreptul lui, ca și cum ar vrea să coboare în plină viteză, și elimină respectuos o bășină de bază.

— Mașina asta, ne lămurește el, nu are instalație de aer condiționat și, după cât se poate constata, nici voi nu posedăți măști de gaze. Iată de ce mi se pare normal să vă protejiez de o moarte violentă, prin asfixiere.

— Mai fă o dată chestia asta, mârâie Pavlovici, și data viitoare ai să zbori și tu după bășină.

— Sunt constipat ! zbiră Colosul, pretinzând înțelegere. Doar n-o să-mi cereți acum, domnule maior, să opresc de fiecare dată și să-mi golesc mâțele la umbra unui nuc bătrân. Ar însemna să stăm mai mult pe loc.

— Îmi amintești de Șapte-Guși, îi zic eu Colosului, servindu-mă cu o țigară din buzunarul său, rămas nesupravegheat. Asta era comandantul taberei noastre din munții Făgăraș. Îl poreclisem Șapte-Guși, pentru că avea vreo patru la gât și încă trei la cur, care lucrau într-un echilibru perfect. Dacă te uitai la turul pantalonilor, aveai impresia că tipul se căca pe el non-stop. Ei, și tipul avea un obicei mitocănesc, ca și soldatul Sheldon, aici de față. În fiecare dimineață, se înfățișa în dormitorul nostru, aflat într-un hangar de pe un aeroport militar dezafectat, și trăgea vânturi prin portavoce. Da, da, cum auziți ! Își fixa trompetă aia în cur și începea să se pârâie. Pretindea că, în felul ăsta, deșteptarea noastră e mai plăcută și că vom începe voioși o nouă zi de instrucție.

— Era maior ? se interesează, neliniștit, Shogunul care, ca întotdeauna la vremea poveștilor, scoate din raniță o sticlă de saké.

— Căpitan, îi răspund, servindu-mă primul din sticlă și pasând-o mai departe. Achim parcă îl chema. De altfel, un tip pentru care cuvintele „șcrupul“ și „moralitate“ reprezentau, cel mult, mărcile unor băuturi străine. Buuun ! Și, după ce-și golea intestinalele, își ducea portavocea la gură și scotea alte sunete, nu cu mult diferite de cele dinainte. „Este un bun exercițiu pentru dregerea vocii“, ni se destăinuia el, crezându-se, probabil, un tenor celebru, înaintea premierei cu opera *Carmen*. După care ne anunța jovial că avem exact trei minute să ne echipăm, să ne facem patul și să ne prezentăm pe platou înarmați până-n dinți, în formație de luptă. Evident că totul se întâmpla în maximum două minute jumate. Altfel, Achim ne-ar fi pus să ocupăm cota 2 500, cu tot armamentul greu din spinare. Micul dejun îl luam direct pe platou. Cafea în care fuseseră spălați ciorapii tuturor infanteriștilor din Sud-Estul Europei, dar fără bromură, și două chifle umplute cu tot felul de bazaconii, pe care, într-un moment de bunătațe sufletească, căpitanul le-a denumit sandvișuri. „În condițiile de luptă din oricare parte a lumii, va trebui să vă învățați cu vitregiile unei mese diferite de cea dintr-un restaurant de lux“, ne povătuia el, fără să renunțe vreo clipă la portavoce.

În timp ce noi ne beam poșirca, îndulcind-o pe șest cu votca rămasă prin bidonașe, Șapte-Guși începea inspecția de dimineață. Începea fiecare pat, să vadă dacă cearșaful e întins regulamentar și dacă efectele sunt așezate la milimetru, de parcă de asta ar fi depins victoria în fața inamicului. Era imposibil, repet, practic imposibil să nu dibuie el vreo neregulă. Cel găsit în culpă era folosit drept material didactic pentru ziua în curs. Mai întâi ni se împărțeau cartușele de manevră.

— Ce foloseați ? întreabă Colosul, amintindu-și subit de dracicele antrenamente la care fusese supus, pe când făcea parte din infanteria marină americană.

— Vopsea, firește, precizez eu. Doar că, în cazul nostru, căpitanul Achim făcuse o pasiune deosebită pentru vopseala de automobil. După ce erai „împușcat“, trebuia să-ți freci uniforma

cu peria de sârmă două zile la rând. E drept că asta ne făcea din cale-afară de atenți să nu fim loviți. Cum vă spuneam, nefericitul din ziua respectivă trebuia să folosească drept „sevalet“ pentru Șapte-Guși. „Plutonul 1 are vopsea roșie“, explica nebunul, neezitând să-l împrăste pe cel adus în fața frontului cu vopseaua din dotare. „Plutonul 2, albastră, plutonul 3, verde.“ Ne explica de parcă eram o clasă de handicapați, și nu o companie de elită a Gărzii Prezidențiale, continuându-și mișcările de pictor abstracționist, decis să intre în *Cartea Recordurilor*. „La sfârșitul aplicației“, ne lămurea el, scărpinându-se la gușile din spate cu un alt cartuș de manevră, „vreau un singur om care să rămână în viață. Acela va primi o permisie de trei zile și două bidoane de vopsea pe care să le ducă acasă“.

Omul făcuse o fixație, și nimic nu-l mai putea îndepărta de la treaba asta. Se sălta de fiecare dată pe piciorușele lui, mai crăcănate decât ale unui cowboy în pragul pensiei, și-și alinta la răstimpuri gușile. „Vă fac atenți“, măcănea el în nelipsita-i portavoce, „că, din cele patru mii opt sute de cartușe de care dispuneți, unul, doar unul singur este cartuș de război. Nimeni nu știe unde se găsește, nici măcar eu. Iată de ce vă sfătuiesc să folosiți vestele antiglonț și căștile de oțel. Ar fi recomandabil, de asemenea, să nu ochiți în față sau în picioare. Indiferent ce-o să se întâmple, nimeni n-o să fie pedepsit“.

De cele mai multe ori, glonțul buclucaș se oprea în vestă sau pornea aiurea. Dar, într-o bună zi, i-a perforat fruntea unui sergent. Șapte-Guși a făcut spume când s-a stabilit că lipsea un cartuș de război din magazia de muniții și că, deci, sergentul fusese ucis cu bună știință, într-o răfuială „amicală“. Dar nimeni n-a putut dovedi că acel glonț nu era din porția zilnică. De atunci, căpitanul a participat la aplicații, observând totul dintr-un buncăr. Știa, jigodia, că nu era cel mai iubit dintre comandanți.

— Și cu sergentul mort ce s-a întâmplat? chițăie Shogunul, turnându-și niște saké în păhărelul lui tradițional.

— Accident de muncă. Oricum, nu avea cine să-l plângă, lucru valabil pentru oricare dintre noi. Nu primeam vizite și nici pachete, nu neapărat pentru motivul că unitatea era sub un regim

strict secret, de importanță deosebită, ci, pur și simplu, n-avea cine să ne viziteze. Nu apăream în nici o statistică a armatei și nici în efectivele raportate. După șase luni, au mărit rația de cartușe de război la unul pe cap de om, dar deveniserăm măestri în evitarea vopselii, și nu s-a mai întâmplat decât un singur accident, când unul dintre gloanțele adevărate i-a zdrobit genunchiul unui tăntălău.

— La noi se proceda mult mai subtil, se bagă Colosul în vorbă, ca de obicei, slobozind o râgâitură cu iz de ciorapi nespălați. Aveam un psihiatru, sau cum naiba le spune la ăia care studiază ușcheala, un grec. Îl chema Sacaleros. Împuțitul ăsta se băga în fiecare zi în sufletul nostru și afla care pe care are pică. Și ce credeți că făcea zărghitu? Strecura șerpi în paturi, puneă laxative în ceaiuri, se căca sub perne, și o mulțime de alte giumbușlucuri, fără a uita să strecoare dovezi că autorii sunt cei aflați în conflict cu victimele. Osârdia lui nu dăduse însă rezultatele scontate. După primele capturi, în urma cărora unii au rămas fără dinți, alții fără degete, un pârlit de caporal negru l-a surprins pe Sacaleros făcând laba deasupra căzanelului în care fierbea cafeaua trupei. Caporalul l-a lăsat să termine, după care l-a silit să bea șapte cești de cafea. Tocmai atunci, a pătruns în cantină contraamiralul, urmat de întreg Statul-Major, sosiți într-o inspecție. Văzându-l pe grec cum sorbea cu nesaț din cafea, contraamiralul a luat și el un polonic și, până să-l oprească sergentul, l-a dat pe gât. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Ca să-i facă pe plac, s-au îndesat la degustare și însoțitorii. Când au aflat adevărul, erau mai galbeni decât niște chinezi. Câțiva s-au și îmbolnăvit de hepatită, iar alții, când auzeau cuvântul „cafea“, făceau o puternică depresie psihică. La anchetă, grecul a pretins că le voia numai binele și că ura dintre oameni, conform nu știu cărui tratat al unui alt nebun, îi făcea pe aceștia să lupte mai cu sârg și să iasă victorioși în bătălia cu inamicul. L-au trimis în mijlocul nostru ca trupe, pentru a face și el parte din această armată victorioasă. După trei luni, și-a luat lumea în cap și a dezertat. Mulți ani mai târziu, am auzit că tipul emigrase în Grecia și devenise consilierul unui candidat la președinție.

— Și la noi se folosea tactica asta, reiau eu, atrăgându-i Colosului atenția la resturile unui TAB, împrăștiate pe șosea. Totuși, erau mai precauți. Ne transformaseră în fiare, contrar dresorului care vrea să le îmblânzească, și deja reacțiile noastre cam scăpaseră de sub control. Voiseră să fim roboți, dar nu stăpâneau prea bine tehnica anulării afectivității. La o lună o dată eram supuși unui control medical riguros, ocazie cu care ni se mai „spăla” puțin creierul. Apoi, spre sfârșitul perioadei de instrucție a venit un tip în civil, înalt, cu trăsături mongoloide. Șapte-Guși i se adresa cu „tovarășe general-comandant” și nu pierdea ocazia să bată din călcâie de fiecare dată, aidoma unui papagal pervers.

„Nu vă ascund”, ni s-a destăinuit tovarășul general, la prima întâlnire, „că faceți parte dintr-o unitate secretă a Ministerului Apărării Naționale. O unitate despre care nu știu nici măcar Serviciile Secrete. Sunteți printre cei mai instruiți soldați din lume. A venit timpul să vă punem la treabă”.

Planul era simplu : urma să fim dislocați în apropierea localității T^{xxx}, unde se desfășura o vizită de stat a unui „pretin” al României. Consemn : asigurarea securității pe tronsonul dat. Informații : o echipă, special pregătită, urmărește suprimarea personajului. Temă : anihilarea și lichidarea echipei în cauză. Muniție : cartușe de manevră cu punctaj electronic.

Totul era adevărat, cu o singură excepție. Datele despre starea muniției. Atât noi, cât și echipa special pregătită pentru suprimarea personajului cu pricina, dețineam cartușe de război, și nu dintre cele obișnuite, ci crestate la vârf.

— Dum-dum ! suspină, cunoscător, Colosul. Când intră în carne, face o găurică în care nu s-ar putea căca nici o muscă, iar când iese, zici că e craterul unui vulcan.

— Asta în cazul în care nu întâlnesc vreun os, adaugă Shogunul, care nu se lasă mai prejos. Acolo se petrece explozia cu adevărat. Am avut un prieten, Toshiro Dakoda, veteran din Coreea. Ajunsese asasin plătit și-și făcea meseria numai cu dum-dum. Trăgea doar în cap și-mi povestea că adoră să vadă bucățelele de oase și creier zburând ca niște fluturași. Era cel mai bun în branșă. Avea mai multe cereri decât putea face față. S-a

ajuns până acolo, încât Marea Mafie Tzucariho plătea un grup de foști polițiști să-i asigure în permanență protecția. Toshiro n-a picat pentru că ar fi fost „vărsat”, așa cum se întâmplă de obicei. Cariera lui a durat ani în șir, până când boșii s-au săturat de el și de metodele lui brutale, și l-au lăsat la vatră. Toshiro Dakoda se nărașise atât de mult în meseria sa, încât nu putea suporta ideea inactivității. Și-a încărcat arma lui Saroian cu un glonț exploziv, pe care n-a pregetat să și-l tragă în gură. Atunci când nu mai ai clienți, îți rămâne o singură șansă : s-o faci pe tine însuși.

— Lăsați-l pe Florin să-și termine povestea cu aplicația ! îl întrerupe Pavlovici, neașteptat de interesat.

— „Pretinul” era, de fapt, fratele unui lider arab, care-l rugase pe Conducătorul Iubit să-l ajute în acțiunea de suprimare a celui pe care-l numise „trădător al idealurilor Islamului”. Constituia și pentru noi un soi de examen. Echipa pregătită pentru suprimarea personajului făcea parte din trupele secrete ale temutei Securități și avea o pregătire asemănătoare cu a noastră.

Când a apărut coloana oficială, s-a oprit în dreptul unui canton de pădurar. Au coborât mai mulți din mașini, printre care și *obiectivul* nostru, pe care l-am recunoscut după filmele prezentate. Și-au luat cu toții puști de vânatoare din portbagajele mașinilor și sporovăiau veselii între ei. Noi am trecut la treabă. Am periat pădurea, fără să ne lăsăm văzuți de eventualii atentatori. L-am găsit pe unul într-un staul construit pentru nutrețul de iarnă al căprioarelor, și i-am slobozit două gloanțe din pistolul cu amortizor cu care fusesem dotat. Omul a zis pa și pusi și, după ce-a scăpat din mâini pușca, s-a umplut de sânge. Era mai mort decât un râu secăt. Am transmis prin stație despre primul găsit, dar am tăcut mâlc cu privire la descoperirea făcută. I-am curățat pe toți. Nu se așteptau să fie neprotejați, așa că se benoclau numai la *obiectiv*. Am raportat îndeplinirea consemnului și am primit ordin să ne replem în dispozitivul de plecare. În spatele nostru au izbucnit împușcături pe care un soldat versat nu le-ar fi putut confunda cu cele ale unei puști de vânatoare. A doua zi, în ziare, a apărut o știre conform căreia, la vânătoria oficială, desfășurată în apropiere de T^{xxx}, s-a

produs un accident regretabil. Oaspetele străin a fost nimerit din greșeală drept în deblă, ceea ce l-a făcut să părăsească lumea asta și să plece la Allah. Nimic despre echipa celor cinci pe care-o suprimaserăm noi. Era clar că „specialii” făceau și ei parte din categoria noastră, cunoscută sub numele codificat de „Omul invizibil”. Semnasem prin asta contractul cu Diavolul. Semnat cu sânge. Singura semnătură care leagă pe viață.

Ne-au îndepărtat repede din zonă. Un timp, și din țară. Mi-liția și Securitatea ajunseseră pe culmile turbării și ne căutau peste tot. Făceam însă parte din trupele de elită, secrete, ale Conducătorului Iubit, despre care nu mai știau decât generalul-comandant și câțiva ofițeri din Statul-Major al armatei, așa că am fost mai protejați decât un container cu combustibil nuclear.

— Am citit în *Le Soir* despre așa-zisul accident, intervine Pavlovici. Încă de-atunci mi s-a aprins o lampă. Dețineam informații cu privire la trupele voastre secrete, formate din libieni și palestinieni, cărora li s-au adăugat, ulterior, iranienii și moldovenii, și mai știam că, după ce sovieticii și-au luat mâna de pe sirieni, le-ați luat voi locul Roșiilor. Dar nu mi-am închipuit că aveți trupe proprii de români.

— Li se părea că suntem infinit mai fideli. La lovitura de stat din '89 însă, am crezut că se prăbușește cerul pe mine. Luptam nu împotriva armatei, care oricum, nu atât pe noi ne căuta, cât urmărea să producă numeroase stricăciuni, ci împotriva unor trupe special formate, culmea, formate din arabi preluați de Conducătorul Iubit, la ultima sa vizită în străinătate, înainte de a fi doborât de la putere. Pur și simplu, fuseserăm puși unii în fața altora, deși trebuia să ne aflăm de aceeași parte a baricadei, pentru a crea confuzie la maximum și o imagine de război civil. Rușii erau la Prut, clănțănind din dinți de poftă, gata să declare că securitatea Uniunii Sovietice este în primejdie și să intervină cu blindatele și elicopterele. N-aveau de ce să se jeneze, americanii doar procedaseră în același mod cu republicile „bananiere” din oricare punct al globului. Dar mult mai „civilizat” era să-i cheme cineva din conducerea armatei române, care să facă apel la „ajutorul” poporului frate de la Răsărit. Conducătorul Iubit se

afla de mult pe lista neagră, important era cine îi urma. Or, în acel moment, Omul special, pregătit de KGB, nu devenise încă oficial Alesul. Pentru asta, doar armata putea cere intervenția sovieticilor, modalitate prin care România ar fi pierdut pentru totdeauna calea de a mai pătrunde în vreo alianță din Vest. Asta era și intenția rușilor : gândeau pe termen lung, nu-i vorba, dar au dat peste un general despre care nu știau mare lucru. Nici omul lor politic nu ajunsesese la putere, dar nici agentul lor infiltrat în cadrele superioare ale armatei nu ajunsesese la „post”. Iar generalul despre care ei nu știau mare lucru le-a refuzat ajutorul. În urma refuzului, a devenit ținta a patru atentate. A murit câțiva ani mai târziu, radiat ca și mulți alți ofițeri superiori, participanți la Marea Lovitură, fără să aibă habar despre atentatele a căror victimă trebuia să fie.

— De unde știi tu atâtea lucruri, fluturaș ? mă alintă Vladimir, rânjind ca un șacal dus la ghilotină.

Îmi aprind un Camel fără filtru și suflu fumul în fața Colosului, care nu pierde o vorbă.

— Țineți hornul deoparte ! mârâie el, dând din mâini ca un apucat, uitând pe moment de volan. Nu suport mirosul ăsta de cocotă. Ai putea fuma și tu țigări soldățești. Sau ești poponar ?

Scutur țigara și nu uit să-i amintesc Colosului că nici Niagara, cu toate eforturile ei supranaturale, n-ar mai putea îndepărta jegul și putoarea ce-l înconjoară ca o platoșă.

Shogunul e de acord cu mine și, spre a sublinia cele spuse, coboară geamul din dreptul lui.

— Acest miros l-am achiziționat în decursul luptelor, zice mândru uriașul, nu trăgând părțe ca voi, prin adăposturi.

Înșfacă sticla de saké și trage un gât de medaliat la concursul olimpic de băutori, după care continuă cu o voce ceva mai moale :

— Dacă mă oprește vreun polițist și mă pune să suflu în fiolă, îmi pierd carnetul.

— Tot e bine că nu te pune să-i suflă în p..., zice Shogunul, schițând un zâmbet bun de dus la muzeu.

— Dar ce, tu ai avut vreodată carnet ? întreb eu, siderat.

— Da, de marinăr, precizează Colosul. E cel mai valoros. Poate ține locul oricărei bucăți de hârtie ștampilată.

Simt un ghiont în spate și o duhoare de dinți stricați îmi frige urechea.

— Tocmai te întrebam de unde știi tu atâtea despre cele întâmplate în Decembrie 1989, la voi, freamătă Vladimir, trăgându-mi și un genunchi prin spătarul scaunului.

Aproape instantaneu mi-au revenit în memorie evenimentele din acea perioadă.

Conducătorul Iubit fusese prins deja (deși lucrul acesta s-a anunțat public mult mai târziu) de către ticăloșii care apăreau în acele momente pe ecranul televizorului. Totul se dovedise un scenariu atât de bine pus la punct, cum numai mințile exacte ale militarilor de carieră îl pot concepe. Compania noastră a trecut automat sub ordinele directe și exclusive ale generalului-comandant, care ni l-a arătat pe Omul-cel-Rău — un alt general care, prin prerogativele sale, preluase conducerea operațiunilor. Consenul era clar : lichidați-i prin orice metodă ! Am îmbrăcat toți trei — cei care formam celula de suprimare — costume de gărzi patriotice, cu brasardă tricoloră la mâneca stângă, și am pătruns în clădirea CC al PCR, prin intrarea C. Paza era asigurată de o mână de tineri furați de entuziasmul a ceea ce ei numeau Revoluție. Aveam legitimații false, eliberate, chipurile, de Statul-Major al armatei, și urma să asigurăm paza de corp pentru generalul G^{xxx}. De fapt, trebuia să-i asigurăm mormântul. Am pătruns în camera unde se aflau pe-atunci mai mulți generali pe metru pătrat, decât în oricare alt moment al istoriei.

Primul impuls, și cel care ar fi însemnat, printre altele, și îndeplinirea misiunii, a fost să secerăm tot ce mișca. Am armat PM-ul și, exact când mă pregăteam să dau semnalul răpăielii, unul dintre generali, în civil, m-a privit drept în ochi și mi s-a adresat :

— Începi cu mine, dacă așa trebuie, dar te avertizez că, lichidându-l pe generalul G^{xxx}, lași România fără ultimul ei apărător.

Eram ucigaș plătit și instruit să fac ce mi se comandă. Ceilalți din cameră, majoritatea înarmați, au vrut să deschidă focul asupra

noastră. Am îndreptat PM-ul spre tavan și am tras un foc de avertisment. Apoi am smuls camera video, pe care un bine cunoscut regizor o ținea în mâini ca pe o femeie ușoară, și am călcat-o în picioare. Preț de câteva minute, soarta celor care puteau să ia hotărâri dintre cele mai importante a fost în mâna mea. Telefoanele sunau într-o veselie, și generalul G^{xxx} n-a ezitat să răspundă la unul dintre ele. Parcă îl aud și acum : „Nu cunosc limba rusă, dar, dacă-i vorba din nou despre oportunitatea ajutorului Armatei Roșii, răspunsul e același : *NIET !*” Sentimentul rusofob, implantat în noi de-a lungul anilor de instrucție, se transformase acum în bumerang pentru cei care ni-l serviseră la indicația Conducătorului Iubit.

Am dat un ordin scurt și am ieșit urmat de ceilalți doi, fără să întâmpinăm vreo opoziție din partea celor aflați în încăpere. Nici o reacție. Unul dintre cei doi, care se recomandase Val, a căutat să mă oprească. A susținut chiar că se va întoarce singur pentru a îndeplini misiunea. Nu l-am luat în seamă, și nici el nu și-a dus amenințarea până la capăt. Am coborât toți trei în subso-lul clădirii și, printr-un tunel secret, am ajuns la Palatul Regal. Acolo, unde cei doi coechipieri ai mei au fost împușcați. De fapt, așa cum aveam să-mi dau seama mult mai târziu, doar unul singur, pe bune.

Iar acum, în Lada Samara, ghionturile lui Vladimir Șcedrin mi-au amintit de „dragostea mea” pentru ruși.

Vine un timp însă când trebuie să îndeplinesc ordinul mercenarului care sunt. Așa că îmi scot pistolul Carpați, îl armez și mă întorc spre Vladimir.

— La revedere, locotenente !

Îi trimit un glonț drept între ochi, acolo unde trebuie să se fi aflat steluța roșie, căreia acum îi ia locul sângele, la fel de roșu.

Pavlovici îl buzunărește repede, deschide portiera și-l îmbrânțește afară în plină viteză. Nu înainte de a-i turna peste muian puțin acid sulfuric dintr-o sticlută cenușie.

— Continuă, urlă el către uriaș, care tocmai se pregătea să frâneze, pentru a căpăta informații despre cele întâmplate. Bine

procedat, soldat Zamfir. Dacă ieșim din rahatul ăsta, vei avea un premiu special.

— Deja știu cam multe, domnule maior, ca să nu-mi fie teamă pentru viața mea, răspund eu, trecând dintr-un pas pe banca din spate.

— La dracu', suspină Colosul, excitat la culme, cer să fiu lămurit asupra lucrurilor care se-ntâmplă aici ! Nu suntem la film, asta-i sigur. Dacă-i vorba să ne ucidem între noi, anunțați-mă ca să-mi pregătesc și eu păcănitura.

— Nu trebuie să cunoști prea multe, îi răspund eu, cu aerul unui comandant suprem, în timp ce mă servesc din țigările cu opiu oferite de maior. E de-ajuns să știi că Vladimir Șcedrin era unul dintre cei doi care m-au însoțit în Comitetul Central. Pe-atunci însă îl chema Val.

— Și cum dracu' nu te-a recunoscut ?

— Bineînțeles că eram cu toții mai machiați decât actorii, deșteptule !

— Ce vreți să mai știți ? întreabă maiorul, luându-l în seamă și pe japonez, care-și pipăia precaut pistolul-mitralieră. Ah, da ! Era trimis de FSB¹ ca să-l lichideze pe Djohar Dudaev. Nu că aș fi un fan al generalului, dar, dacă am semnat pentru el, știți și voi cum e : fidelitate până la sfârșitul contractului. Altfel, cariera de mercenar se încheie foarte repede. Noi nu suntem bandiți, suntem crema luptătorilor fără patrie.

— Păi, nu e deja mort ? se miră Shogunul, scărpinându-se în capul lui rotund ca o minge. Vreau să spun, generalul !

Însă nimeni nu-i răspunde. Nu pentru că ar fi fost un secret deosebit, dar nici unul dintre noi nu cunoștea răspunsul exact.

Ghehi-Ciu e o localitate ca oricare alta de pe tot cuprinsul Ceceniei. Având, ce-i drept, o așezare strategică deosebită, blindatele rusești au puține șanse să pătrundă aici, iar elicopterele au mari șanse să fie doborâte. Peste tot bântuie luptători ceceni, descinși parcă din secolul trecut, al legendarului Șamil, eliberato-

rul Ceceniei. Plicul albastru, cu sigiliul uriaș și cu stema Ceceniei, ne folosește pe post de pașaport. Trecem prin punctele de control, ca niște francezi aflați în vizită prin Europa.

— Vă avertizez, zice Pavlovici, plasându-și mutra respingătoare între cele, nu mai puțin hidoase, ale Colosului și Shogunului, că orice gest sau vorbă în plus se pedepsește cu glonț. Din acest moment, sunteți sub comanda mea strictă. Nimic, repet, nimic nu se întâmplă fără ordinul meu. Nici să vă scărpiți în cur n-aveți voie, decât dacă eu dau o dispoziție în acest sens. Este o misiune la cel mai înalt nivel. Lăsați-vă excrementele creierelor la intrare și scoateți la iveală ce-ați învățat de-a lungul vieții voastre împuțite.

Își armează Mauserul, pentru a da mai multă importanță spuselor sale, și-i ordonă Colosului să oprească în fața unei clădiri, pe frontispiciul căreia se mai ține prinsă, în două cuie, o firmă cu înscrisul : *Restaurantul Popular*.

— Nu e rău pentru început, se scapă Colosul, uitând cu desăvârșire de consemn.

Patul Mauserului îi aterizează în cap, ceea ce-l readuce, într-un fel, la realitate.

Intrăm în șir câte unul. Înăuntru, nici vorbă de restaurant. Peste tot sunt depozitate lăzi fără inscripție, și deducem cu ușurință că e ultimul transport de arme, sosit de la frații, întru Islam. Suntem conduși într-o cămăruță în care se află doi indivizi. Pe primul îl recunoaștem de la început — este unul dintre comandanții ceceni cei mai temuți. Celălalt stă mai în umbră, și nu putem remarca decât că are o față extrem de albă, ca și cum ar purta un bandaj enorm.

— Parcă erați cinci ! ne întâmpină comandantul cecen, fără nici un salut.

Apoi, râde scurt și-și mângâie mulțumit barba, de pe urma căreia un frizer și-ar fi putut asigura o zi întreagă de muncă.

— Bună treabă, domnule maior ! De altfel, oamenii cu joc dublu au sfârșit întotdeauna ca niște câini vagabonzi. Fără mormânt și fără cruce.

¹ Serviciul de Securitate rus, succesorul KGB-ului (n. tr.).

Preia plicul pe care Pavlovici i-l întinde în tăcere, îl desface și ne arată conținutul.

— Să trecem la treabă, timpul nu prea e de partea noastră, zice cecenul, făcându-ne semn să ne așezăm pe o banchetă de lemn. Aici sunt pașapoartele voastre și ale „coletului“, ce va trebui să-l transportați. Aici, câteva hârtii trebuincioase. O să vă dați seama când și unde, când le veți citi. „Coletul“ e un personaj deosebit de prețios. Din păcate... din păcate a suferit câteva arsuri pe față, de altfel, foarte grave, și din acest motiv este bandajat. Trebuie dus la o clinică din Rabat¹. Un doctor de-acolo a descoperit de curând o tehnologie de mare eficiență pentru asemenea cazuri. Misiunea intră încă sub incidența contractului semnat cu noi, așa că eventualele voastre întrebări nu-și au rostul. Vreau să vă anunț că sunt câteva comandouri rusești plecate în căutarea „coletului“ și, în consecință, traseul nu va fi unul obișnuit. O dată ajunși la Rabat, contractul se încheie. Veți fi transportați cu un avion în Freetown, unde veți găsi cele convenite, ca și oportunitatea semnării unui nou contract.

Se lasă pe spate și ne privește pe rând, ca un profesor dornic să vadă care dintre elevi nu a înțeles mecanismul unei ecuații cu mai multe necunoscute. Ceea ce vede pare să-l mulțumească.

— Domnule maior, acum aș vrea să rămânem între patru ochi. Sunt lucruri pe care, cum e și normal, trebuie să le știe numai cel aflat la comandă:

Nu-i nevoie să ni se mai facă vreun semn. Ne ridicăm și părăsim încăperea fără un cuvânt. În salonul mare, prin care trecuserăm, forfoteala este în toi. Bănuiala noastră se adevărește. Câțiva ceceni scot cu grijă din lăzi aruncătoare de grenade, mine, lansatoare de rachete și puști-mitralieră, cu vaselina încă pe ele.

Ieșim din clădire, ca să nu-i deranjăm, și ne așezăm pe cele două scări din față. Nu trece mult până când Pavlovici apare însoțit de „colet“ și de comandantul cecen. Personajul enigmatic este de statură mijlocie, îmbrăcat într-un costum ieftin de blugi și

¹ Capitala Marocului (n. tr.).

are capul bandajat. Doar o crăpătură lăsată în dreptul ochiului stâng ne permite să vedem o pată neagră.

Comandantul ne conduce către un heliport aflat la vreo cinci sute de metri, unde tronează un impunător MD-500, elicopter de fabricație germană, care poate fi oricând transformat într-unul militar. Ne îmbrățișează pe rând, și pilotul pornește motoarele.

Spre dimineață, ne oprim tocmai la Derbent, în Daghestan, la Marea Caspică.

— O să așteptăm până când se întunecă, ne spune Pavlovici, conducându-ne la un motel frecventat îndeobște de călătorii aflați în tranzit.

Luăm trei camere, dar nu ocupăm decât una. Personajul cu bandaj se culcă în singurul pat disponibil și se acoperă cu păturica din dotare. Noi ceilalți ne așezăm fiecare pe unde apucăm și prindem să ciugulim din rațiile rămase.

— Băieți, face Pavlovici, dacă nu vă săturați, unul dintre voi se poate duce la bucătărie după potol.

— Eu ! sare Colosul, cu mâna ridicată, asemenea unui toci-lar dornic cu orice preț să câștige admirația profesorului.

Pavlovici nu pare prea mulțumit, ba chiar vrea să anuleze propunerea și să facă alta, dar Colosul continuă să-l privească cu duioșia fecioarei, care-i cere voie tatălui său să se mărite.

— Bine, bine, mormăie maiorul, dar o să te însoțească Florin. Fără zgomot și fără să ieșiți în evidență ! Sunteți niște turiști care vor să viziteze Iranul. Așteptând feribotul, vi s-a făcut foame.

Pornesc în urma Colosului și nu ne oprim decât în restaurantul aproape gol la ora aceea. Doi marinari bat cărțile pe o masă străjuită de-o sticlă de rom maiestuoasă. Un bețiv care, mai mult ca sigur, face parte din peisajul local își numără ultimii bănuți, obținuți, probabil, din cersit, pentru un ultim pahar. În fine, la o a treia masă, doi polițiști își împărtășesc dintr-ale meseriei, în compania câtorva sticle de bere în poziție de drepti.

Intrarea noastră nu e remarcată. În hainele pe care le-am schimbat la Ghihi-lurt, arătăm ca niște respectabili contrabandiști de prin zonă. Mirosul mâncării ne îndrumă spre locul căutat. Îi

proptesc un ghiont Colosului, care-i gata-gata să dea drumul unei chiuituri haiducești, și o iau înainte.

Nici în bucătărie activitatea nu-ți amintește de un stup de albine. Pe plita imensă fierb câteva oale, și ele plictisite să tot fâsâie în zadar.

— *Zdrastvuite!* răcnesc eu într-o rusă numai bună de dus la Nufărul. Unde-i bucătarul-șef?

Cele trei ființe, care moțăie pe scaune, sar ca la comandă în picioare și încep să mestece în draci mâncarea din oale.

Ne lămurim repede că bucătarul-șef e plecat cu treabă prin oraș și că, dacă domnii vor să servească ceva, desigur, cu plăcere, dar să comande la ospătar. Nu-i băgăm în seamă. Mai ales Colosul, care nu știe o boabă rusește. Inspectăm plitele și vesela. Ne arătăm amândoi deosebit de nemulțumiți de mizeria constatată. Îmi exprim în gura mare nedumerirea privind nerespectarea celor mai elementare reguli de igienă.

Și confuzia-i gata. Cei trei bucătari încep să se calce pe picioare, căutând să le explice celor doi inspectori, adică nouă, că totul e o întâmplare. Muștele ce plutesc în ciorbă sunt, de fapt, frunzulițe de pătrunjel, iar gândacii care aleargă bezmetici sunt frunze veștede, aduse de vântul de-afară. Cât despre jegul de-un deget de pe veselă și tacâmuri, ei bine, e special lăsat așa pentru a descuraja orice client dornic să și le însușească.

— *Harașo!* devin eu mai cooperant. Dar cum am să-l conving pe inspectorul-șef, în raportul pe care trebuie să-l prezint, că tot ce spuneți voi e adevărat?!

Băieții au dicționarul la ei. Dispar cu toții către un loc despre care pot să spun, cu mâna pe inimă, că e cămara. Unul dintre ei se întoarce înainte de vreme, cu mâinile goale. E purtătorul cheilor și, cât timp băieții se ocupă de pregătirea sacoselor, se gândește să întrețină conversația. Apariția Colosului îi dă o stare de neliniște și schimbă subiectul discuției la fiecare treizeci de secunde.

— Mama mea, zice el, scărpinându-se sub boneta ce începuse să capete culoarea părului său negru, m-a învățat să fac piroști, așa cum nimeni din țara asta nu le poate face. A învățat de la un

unchi de-al ei, care, la rândul lui, a învățat de la o cumătră a bunicii. Astăzi, vremea e mai bună decât ieri. S-ar putea ca mâine să plouă. Prețurile sunt în creștere, dar marfă e destulă. Noi suntem de acord cu nivelul de trai și cu politica dusă de conducere.

Se oprește să mai tragă ceva aer în piept, în timp ce Colosul îl privește în continuare fioros, fără să scoată un cuvânt. Omul se apucă tam-nisam să mestece în oalele slinoase, înjurându-și în gând colegii, care nu mai vin o dată să-l scoată din rahat.

— Dar, ce-ar fi să degustăm o votcă?! Nu știu cum se face, însă, exact cu o jumătate de oră înaintea venirii domniilor voastre, unul dintre bunii mei prieteni mi-a adus o ladă de Nijni. Ce întâmplare, nu-i așa?

Dispare ca un chinez urmărit de ciumă, însă nu trec cinci secunde și revine în tovărășia a două sticle cu etichetă albastră, pe care se lăfăie un vapor roșu. Colosul dă cep la una și se servește fără nici o introducere. Figura sa exprimă mulțumire. Eu însă îmi golesc sticla destinată într-alta, plată, de plastic, pe care o țin în buzunarul interior.

Din întunecimea camării apar și băieții trimiși după hrană. Sunt mai cocoșați decât la plecare. Mirosim cu atenție produsele și ne declarăm satisfăcuți.

— Data viitoare însă, zic eu dojenitor, să nu mai găsim porcăria asta. Luați măsuri. Curățenia este condiția principală a ridicării țării pe noi culmi de civilizație.

Sunt aprobat în unanimitate și ne pregătim s-o tulumim. În acel moment, pe ușa batantă, apare însuși bucătarul-șef „plecat cu treabă prin oraș”. E bine dispus și, cum se exprimă maiorul Pavlovici, pute a votcă și a femeii de la o poștă. Ne îmbrățișează cu privirea lui încetoșată, precum o cloșcă puii abia ieșiți din găoa-ce, și râgăie de „bine-ați venit”. Dar nu apucăm să dăm colțul, când Grăsanul realizează că el este stăpânul încăperii și că tocmai intrase.

— *Stoi!* urlă cu ultimele puteri.

Remarcă sacosurile noastre și sticla de Nijni, din care Colosul apucase să soarbă mai mult de trei sferturi, apoi, își exprimă nedumerirea cu privire la prezența noastră în atare condiții.

Tipul specialist în piroști se proptește lângă urechea bucătarului-șef și-i toarnă povestea de rigoare.

— Legitimațiile le-ai văzut ? face bucătarul-șef, încercând fără succes să păstreze confidențialitatea discuției.

* Curiozitatea pare foarte logică și, în consecință, patru perechi de ochi întrebători se îndreaptă spre noi. Suntem pe cale de a fi descoperiți, dar nici dolari nu le putem oferi. Am fi vărsați imediat la cea mai apropiată secție de miliție. Prin partea locului, frica e mai mare decât lăcomia.

Dar, pe același lucru mă bazez și eu. În contrapartidă, îmi deschii sacoul și-i las să se benocleze la pistolul automat LUKE, care l-ar face și pe un elefant să-și sugă trompa de admirație. Apare și reacția prevăzută. Cei patru se aliniază în ordinea înălțimii și sunt gata să dea raportul. Nu-i nevoie.

Plecăm cu sacosele și trecem iar prin salonul restaurantului. Cei doi polițiști dispăruseră ; doar marinarii continuă să bată cărțile cu înfocarea pe care ți-o poate da numai romul, în timp ce bețivanul local e pe trei sferturi sub masă. Ieșim din restaurant, pentru a lăsa impresia unor ochi prea curioși că mergem în oraș, după care revănim în motel pe ușa de serviciu.

Pavlovici tremură de nerăbdare. Lipsiserăm cam mult și se temea că am făcut prostii. Mutrele noastre calme și proviziile pe care le scoatem la vedere sunt în măsură să-l liniștească. Ne punem pe halit fără nici o introducere. „Coletul“ nu participă. E pe mâini bune și nu-și face griji.

Până la lăsarea nopții nu ne deranjează nimeni.

Pavlovici își consultă ceasul Seiko și hotărăște că a sosit timpul. Părăsim motelul tot prin ieșirea de serviciu. În fața noastră se află o ambulanță despre a cărei existență nu știa, firește, decât maiorul. Conform consemnului, nimeni nu se miră și nimeni nu pune întrebări. De parcă totul ar fi cât se poate de natural.

Ne urcăm în mașină și o luăm din loc. După cinci ani de lupte sub steagul verde al Republicii Capitaliste a Dolarului, am învățat să nu mai fim uimiți de nimic. Dacă acolo, unde se va opri ambulanța, ne va întâmpina o navetă spațială, ei bine, asta n-ar fi de natură să ne taie respirația.

Nu e o navetă spațială, ci un submarin. Ajungem pe punte cu ajutorul unei vedete grănicerești, condusă de un echipaj cu cagulele trase peste cap. Pătrundem prin trapa uriașă și, imediat, submarinul intră în imersiune.

Din pricina spațiului strâmt, vârm „coletul“ între noi, protejându-l, pentru orice eventualitate, cu propriile noastre trupuri. Ne proptim fiecare mâna dreaptă pe pistolul automat, cu excepția Colosului, care e stângaci. Informația despre existența comandourilor rusești, care ne-au luat urma, ne ține mai treji decât cea mai eficientă cafea din lume.

Pavlovici schimbă câteva vorbe cu un tip care pare a fi comandantul „castravetelui“, și suntem conduși într-o cabină minuscule. Cu toate acestea, ne găsim, deși nu foarte repede, câte un loc și, în lipsă de altceva, devorăm produsele ce ne mai rămăseseră. „Coletul“ continuă să refuze hrana și ȳici la pipi nu vrea.

Pentru fiecare dintre noi e mai clar ca lumina zilei că fusese drogat la „nivelul trei“¹. Ceea ce înseamnă că toate funcțiile i-au rămas neatinse, cu excepția celor care țin de metabolism.

— Unde se poate căca un om normal în împrejurările date ? întreabă, neliniștit, Colosul, al cărui stomac era, ca de obicei, suprasaturat.

— Nu cumva să faci ceva necugetat ! scrâșnește Pavlovici, gândindu-se la o reacție intestinală directă, care, în spațiul îngust, ne-ar fi dus la o moarte prin asfixiere.

— Sper că am înțeles cum se cuvine consemnul, face Colosul, oripilat de atâta suspiciune. Stomacul meu însă a lipsit de lecția asta. Undeva, trebuie să-și facă treaba. Presupun că e ca la avion, cu deosebirea că aici rahatul o să plutească în mediul acvatic. Atât apa, cât și aerul, cum spunea stimabilul tată al japonezului, Ogadu Sumaru, formează, nu-i așa, două dintre elementele primordiale ale vieții.

¹ Probabil, autorul se referă la un drog folosit îndeosebi de comandourile Wehrmachtului, în cel de-al doilea război mondial, drog ce reducea la minimum atât nevoile de hrană, cât și pe cele de eliminare a fecalelor. Nivelurile unu și doi erau destinate soldaților din linia întâi și, respectiv, recruților care intrau pentru prima oară în luptă (n. tr.).

— Ce dracu' te legi tot timpul de amintirea tatălui meu ? se răstoiește Shogunul, înscris și el pe lista celor care vor la budă. De ce nu faci apel la vara ta care, după câte am înțeles, se dedase acelorași virtuți !

— Vorbește sakéul din tine, decide Colosul, de parcă, până atunci, ar fi trăit numai cu sirop de fructe. Singura înțelepciune pe care am învățat-o de la doamna, vara-mea, al cărei nume îmi scapă, a fost să nu uit să mă șterg întotdeauna la fund de jos în sus. De ce ?... Asta, prieteni, n-o voi ști niciodată. Iată însă că problema mea nu-i încă rezolvată.

— Ieși și întreabă, îi sugerez eu.

— Vin cu tine, sare Shogunul.

— Nu, hotărăște Pavlovici, mergeți pe rând !

Când se întoarce, Colosul are o privire mult mai senină și e dispus chiar și la o conversație liberă. Îi dă indicațiile necesare Shogunului, care dispare în viteză. Mâncase cu prea multă poftă, iar bucătăria musulmană nu reprezenta chiar un ideal pentru el.

Pavlovici devine suspect de tăcut. Își scarpină jumătatea de bărbie care i-a mai rămas, după lovitura de Kandra primită în Bosnia, și ne privește când pe unul, când pe altul.

Colosul începe să-și mute privirile de colo-colo. Ar vrea să dea drumul la surlă, dar Mauserul maiorului îl determină să-și stăvilească instinctele primare.

— Am încredere în voi doi, zice maiorul, după un moment lung de gândire. Luptăm de prea multă vreme împreună. Nici de Aiki nu mă îndoiesc. E un bun soldat. Cu toate astea, cât timp se află la umblătoare, vă pot spune un mic secret.

Ne conspectează iarăși cu atenție, trăgând o dușcă din sticluta lui cu whisky. Evident, omite să ne ofere și nouă ! Colosul e împins pe culmile disperării. Să te uiți fix la el și să-i provoci curiozitatea, fără să i-o satisfaci, iată o cale de a-l ucide în cele mai groaznice chinuri. Îi vine să urle, dar, cu un efort suprem, își înghite strigătul de indignare. Apucă bidonașul și soarbe cu calm bătrânului indian chemat la sfat de taină.

— Problema e că unul dintre noi trebuie sacrificat, reia Pavlovici ideea.

Duce instinctiv mâna spre pachetul de țigări, dar își reprimă brusc gestul. Suntem îngrămădiți ca sardelele și, oricum, fumatul este cu desăvârșire interzis. E soldat¹ și știe să respecte regulamentul. Arată spre „colet“ și continuă :

— El trebuie să ajungă la destinație. Dar pe drum, ca și în basmul cu Scufița Roșie, ne așteaptă Lupul.

Colosul nu știe nimic despre basme, căci nimeni nu se învrednicise să i le citească, pe când era copil, iar ca să le citească singur, nici nu se punea problema. Maiorul îi sare în ajutor.

— Avem informații că un comando rus se află într-unul dintre punctele-cheie ale traseului nostru. În consecință, un camarad trebuie să ia locul „coletului“. Asta înseamnă nouăzeci la sută sacrificare. N-o să punem la vot. Am decis să fie Aiki Sumaru.

E greu să știi că-ți sacrifici, în cunoștință de cauză, un tovarăș de arme, alături de care ai înfruntat furia inamicului și care, poate fără să-ți dai seama, te-a salvat de glonțul ce te căuta cu înverșunare. E greu să-l împingi la moarte pe cel cu care ai mâncat din aceeași gamelă și cu care ai băut din aceeași sticlă. Și mai ales e greu atunci când știi că e sortit în locul tău. Dar misiunea trebuie dusă la bun sfârșit, iar maiorul Pavlovici are toată căderea de a hotărî ce trebuie făcut.

— La ce-o mai fredonăm ? întreabă Colosul, pentru care sensibilitatea e la fel de familiară, ca și frigiderul pentru un eschimos.

Pavlovici ne servește un zâmbet specific și scoate din buzunar patru cagule, confecționate dintr-un material cafeniu, foarte fin. Ni le împarte și cuvântă :

— Ni le vom pune după schimbarea „coletului“. Dar numai la comandă mea.

Apare și Shogunul. Colosul se apucă să fluiere aiurea, aruncând priviri, chipurile sastisite, peste tot, numai spre japonez, nu. În viziunea lui, asta înseamnă afișarea unei mine indiferente, care să-i îndepărteze Shogunului orice urmă de suspiciune. Ne vine să-l omorâm pe loc, acolo ! Atâta prostie, rar întâlnești la un singur om.

¹ Firește, nu e vorba de grad, ci de apartenență la armată (n. tr.).

Aiki miroase ceva, însă e departe de a ghici conspirația plănuită. Se insinuează în jumătatea sa de cușetă și pare să aleagă calea somnului. Atmosfera e înăbușitoare, cu tot oxigenul pompat de compresoare. Vorba Colosului... doar cu naveta spațială n-am călătorit !

Dar nu-i timpul pierdut. De mercenari e nevoie pretutindeni. Chiar și pe Marte.

Când debarcăm, este noapte. Cu lună plină. N-am nici cea mai mică idee unde ne aflăm, dar cele câteva cuvinte schimbate între soldații cu ștergere pe cap, care ne întâmpină, îmi oferă unele lămuriri. Vorbesc în arabă și, la cunoștințele mele sumare, realizez că ne găsim undeva, în Iran.

Suntem conduși la un avion Focker, în care, deși înghesuți, stăm oricum mai bine decât în cabina submarinului. La ora fixă, luăm pastilele ce ne vor mai ține încă douăzeci și patru de ore în stare de veghe, așa cum își iau copiii cumiți vitaminele.

Încep să mă cam plictisesc de schimbarea atâtor mijloace de transport. Stomacul meu îmi ține isonul. Mă consolez cu faptul că în Freetown mă așteaptă o bucată de hârtie filigranată, pe care e înscrisă o sumă cu mai multe zerouri.

Am pierdut noțiunea timpului. De altfel, în acest gen de misiuni, ne aflăm oricum în afara lui. Spațiul ne interesează. Locul unde trebuie să ajungem.

Aterizăm, în cele din urmă. Sar primul din avion, și mâna mea dreaptă ezită o clipă să se desprindă de pe pistolul automat LUKE. Am încredere în el mai mult decât în orice prieten. Dar nu mai mult decât în pistolul Carpați, pe care-l port în tocul meșterit în cizmă.

Dau roată cu privirea și mă apropiu de cei doi tipi îmbrăcați cu scurte de piele maron, purtând niște pălării caraghioase pe testele cucuiate.

— Misiunea zero. „comando pentru nemurire“, recit eu, așa cum mă învățase Pavlovici.

— Bun-venit ! croncăne unul dintre tipi, într-o engleză ce cunoscuse poate și zile mai bune.

— Bun-venit, unde ? întreb eu în afara programului, prefăcându-mă naiv.

Cei doi consideră că am făcut un banc cât se poate de nostim. Râd încântați și se bat pe umeri, ca și cum ar vrea să-și curețe reciproc praful de pe haine. Tipul care îmi adresase primele vorbe gesticulează rapid și, din întuneric, apar vreo zece soldați cu puștile gata să întrețină conversația, ce dădea semne de lăncezeală.

— Dacă nu sunteți indivizii pe care-i așteptăm, atunci, în mod logic și necesar, sunteți reprezentanții rusnacilor, care caută să ne pună bețe-n roate, fredonează colegul lui.

E clar ! Îl așteptau pe Pavlovici. El fusese informat despre traseu, nu-i așa ? Or, întrebarea mea prostească i-a derutat un pic.

— Dobitocule ! aud în spatele meu vocea surdă a maiorului. Ar trebui să te împușc acum. Dacă mai lipseam o secundă, ți-aș fi putut răspunde eu la întrebarea unde te afli. În mormânt.

Se întoarce spre cei doi tipi și le întinde pașapoartele, însoțite de o hârtie lungă cât un cearșaf. Oamenii par mulțumiți.

Soldații se evaporă la un alt semn, iar eu sunt privit ca un buboi pe cocoașa unei cămile.

Apare un jeep blindat și facem transferul. Trecem printr-o poartă masivă de fier forjat și o luăm pe o alee cu pietriș. De-o parte și de alta, numai verdeată. În scurt timp, oprim în fața unei case cu două caturi, ce amintește de locuințele marilor magnai americani din California.

Camera în care suntem conduși are vedere spre mare. Sau spre ocean. Asta numai Pavlovici știe. Controlez ferestrele și privirea mi se lipește de un iaht tras la mal. Nu atât de iahtul propriu-zis, cât de numele înscris pe el : *Izmir Mass*¹. E clar. Suntem la Marea Mediterană. Am făcut un ocol meserias, dar nu-mi stă în caracter să mă mir ca vițelul la poarta nouă.

Pavlovici se strecoară cu „coletul“ în baie și, când se întoarce, amândoi poartă cagule. Maiorul îl ia acum pe japonez și dispare iar în baie. Când revin, japonezul poartă un bandaj ce aduce al naibii de mult cu cel al „coletului“, dacă nu e chiar ăla. Ne

¹ Diamantul Izmirului (n. tr.).

punem și noi cagulele. Shogunul începe să dea semne de neliniște, dar nu apucă prea mult.

Îl imobilizăm și, cu toate tehnicile lui asiatice, nu poate scăpa. Pavlovici îi înfige siringa în bulbul rahidian, și Aiki renunță să se mai opună. Acum, e chiar colet. Cel puțin pentru douăzeci și patru de ore, cât durează efectul drogului.

— Încep să înțeleg, zice Colosul.

Ceea ce, oricum, e o aberație. Maiorul îl privește ceva mai blând decât o panteră în goană după un țap șchiop și înghite pe jumătate o înjurătură suculentă.

Colosul îmi aruncă o privire mirată, încercând să câștige aderenți la noua sa descoperire. N-are nici o șansă. Deși, după Bosnia, îmi devenise cel mai bun prieten, refuz să-l mai susțin.

De altfel, mintea mea e preocupată de cu totul altceva. Vreau să trăiesc cu orice preț. Când vezi în jurul tău atâta moarte, oricât de dur ai fi, instinctul de supraviețuire își cere rația.

Îmi repet în gând : „Florine, ești mercenar, dar, chiar și așa, de murit, nu mori decât o singură dată. Sigur, nu-ți poți alege moartea. În majoritatea cazurilor, ea te alege pe tine. Dar, dacă ai fi ca *atunci* să am o ultimă dorință, aceea ar fi să mai simt o dată, măcar o dată, mângâierea Liane¹.“

Repet la nesfârșit, până când sângele începe să-mi pulseze din nou în venele îngreunate de alcool și efort. Am numai douăzeci și opt de ani. Dar îi simt la puterea a zecea.

Matusalem nu a existat niciodată.

Matusalem sunt eu.

Intrarea celor doi tipi care ne întâmpinaseră la aeroport ne face să țâșnim automat în picioare.

— Plecăm ! zice unul dintre ei. Bolnavul rămâne. Are nevoie de îngrijiri.

E clar că ne-a mirosit un comando rusesc și se află prin apropiere. Mai mult ca sigur, se va găsi și un informator binevoi-

¹ Vezi nota din p. 22.

tor, plătit de MIT, care să-l îndrume pe ucigaș spre locul unde Shogunul pare să-și trăiască ultimele clipe. Vor raporta Moscovei îndeplinirea misiunii, ceea ce ne va oferi nouă ocazia să ajungem la destinație. E o ipoteză. Dar realitatea numai de la așa ceva pornește.

Coborâm în port, unde este ancorat vasul *Nasr*¹. Are pavilion verde, ceea ce vrea să spună că suntem o organizație neguvernamentală islamică, de propovăduire a păcii.

Pavlovici mai umblă puțin la pungulița cu secrete și scapă un porumbel :

— O să navigăm de-a lungul coastelor Africii de Nord. O s-o facem prin apele teritoriale ale Egiptului, Libiei, Algeriei și Marocului. Asta, nu pentru că ne-am teme de Flota a V-a americană, care bântuie prin Mediterană, adaugă el cu o voce caustică, zâmbind strâmb spre Colos.

Frederik Sheldon nu are însă amintiri prea înduioșătoare despre perioada de instrucție petrecută ca infanterist marin în echipajul amfibiei *Lincoln*, din formația Flotei a V-a. Ba chiar e gata să dea expresie sentimentelor ce-l stăpânesc la amintirea acesteia, sentimente care nu sunt tocmai niște binecuvântări. Îi aruncă o privire rapidă maiorului și, spre totală sa surprindere, capătă aprobarea să-și dea drumul.

— E-adevărat, spune el repede, de teamă ca Pavlovici să nu se răzgândească, Căinii Diavolului (*Devil Dogs*)² sunt cei mai grozavi soldați din lume. Dintre ei, cel mai al dracu', dacă Dumnezeu s-a milostivit să-l mai țină în viață, este sergentul Jack Minolta. Nu m-aș da în lături să-l întâlnesc din nou, chiar dacă el s-ar lăfăi pe un distrugător și eu aș fi pe o bărcuță pneumatică.

Întinde automat mâna spre sticla de saké, dar lipsa ei îl face să se gândească oleacă și la japonez. Era bun și el la ceva. Ochiul îi lucrează, și pot să citesc în el sentința la moarte destinată sergentului Jack Minolta.

¹ Vulturul (lb. arabă) (n. tr.).

² Poreclă în jargon militar, care-i desemnează pe infanteriștii marini americani (n. tr.).

— Dar acum mă aflu în misiune comandată. Maiorul Pavlovici îmi e superior, iar soarta mi-e stăpână, devine el brusc shakespeareian.

Sârbul râde bine dispus. Partea grea a misiunii trecuse. Mie-lul a fost sacrificat, iar „coletul“ se află pe drumul cel bun. Nu-și poate însă permite să apeleze la țigările lui cu opiu. Și nici la whisky. De altfel, e timpul să ne luăm pastilele de Cazadestan.

Nu pot să spun că asta ne produce o mare bucurie. Sunt și alte stări care ne-ar încanta. Întrevedem sfârșitul misiunii și avem parte de plăcerea pe care o simte calul la apropierea grajdului.

Trecem printre vedete și șalupe de patrulare cu mare ușurință, aproape ignorându-le. Ca și cum am fi stafia Olandezului Zburător.

În dreptul portului Benghazi, ne adulmecă două avioane rapide. Pavlovici le face semn cu mâna, de parcă l-ar fi putut vedea cineva. Îmi revin în minte versurile pe care le strigam, pe când eram copil :

Avion cu motor

Du-mă și pe mine-n zbor !

Suntem lăsați în pace, după ce radiotelegrafistul vasului *Nasr* transmite în eter indicativul și parola. Aviatorii americani pun grila, și răspunsul e cel bun. I-au păcălit din nou pe ruși. I-au făcut să creadă că le acordă tot ajutorul pentru lichidarea Marelui Dudaev, iar acum nu fac decât să-l ajute să scape. Nu pot risca să piardă sprijinul Islamului într-unul dintre cele mai fierbinți puncte ale globului.

Ca întotdeauna, jocul începe printr-o depersonalizare și sfârșește prin a te transforma într-o simplă piesă pe eșicher.

— Altminteri, continuă Colosul ideea rămasă de izbeliște, sergentul Jack Minolta nu era un om rău.

— Soldat Frederik Sheldon, face molcom maiorul, ar trebui să respecti întru totul regulamentele militare. Se spune : *domnul* sergent Jack Minolta.

Colosul dă să-și scoată cagula, pentru a-și exprima mai clar simțămintele ce-l încearcă, dar gestul rapid al maiorului îl face să renunțe.

— *Domnul* sergent Jack Minolta, *domnule* maior ! spune el supus, adăugând, firește, în gând, o înjurătură de vizitiu ajuns somer în prag de sărbători.

Colosul se oprește aici. Lipsește și Shogunul cu legendara lui sticlă de saké, iar el — ca, de altfel, noi toți — este de o săptămână nedormit, nebăut, nemâncat, decât pe furate, dar, în schimb, încontinuu drogat. Desigur, organismul e pregătit și antrenat pentru așa ceva, dar nu nelimitat.

Uneori, ți se face silă de viață, și atunci cauți să-ți omori timpul. Alteori, i se face vieții silă de tine, și atunci te omoară ea.

— Ne apropiem de Rabat, auzim ca prin ceață vocea maiorului.

Sfârșitul călătoriei.

Nu și al misiunii.

Oricum, suntem aproape de țintă.

Și aproape de limita puterilor.

O vedetă, la pupa căreia flutură steagul cu stema regală, se îndreaptă cu toată viteza spre noi. Ai zice că vrea să ne spulbere cu o lovitură de berbece. Pe punte, distingem patru soldați îmbrăcați în salopete negre, pe care este inscripționat cu alb : BULEES¹. Țin în mâini GPM-uri cu încărcătoare de 150 de cartușe, prevăzute și cu două grenade, pentru aruncătoarele plasate sub țevile lungi și subțiri. Poartă cagule, ca și noi, dar par mult mai înfiorători.

Vedeta face o voltă elegantă și suntem abordați în doi timpi și trei mișcări. Cei patru soldați sar pe punte și se desfășoară pe toată lungimea ei. Îi urmează un locotenent scund, cu o caschetă ce pare să se sprijine pe urechile lui clăpăuge. Zâmbește mios și face scurte temenele.

— Bine-ați venit în apele teritoriale ale Marocului ! se căznește el să lege câteva cuvinte englezești.

— Putem vorbi în franceză, îl întrerupe Pavlovici.

— Perfect, suspină ofițerul, înșeninându-se la față. O să vă rog, pentru început, să vă legitimați.

¹ Poliția (lb. arabă) (n. tr.).

— S-o facem împreună, propune Pavlovici, scoțând pașapoartele, însoțite, și de astă dată, de hârtia aferentă.

Polițistul procedează la fel, iar cei doi ofițeri se benoclează un timp în acte. Colosul și cu mine ne împărțim, pentru orice eventualitate, obiectivele. În caz de nevoie, eu mă voi ocupa de marocanii din stânga mea, iar Colosul de cei din dreapta.

— Pozele nu corespund, face spiritual locotenentul, referindu-se la cagulele noastre.

— Am suportat o serie de operații estetice, îi răspunde în aceeași notă Pavlovici, și nenea doctorul ne-a interzis să ne scoatem măștile. E de părere că minunata climă mediteraneeană ar putea să ne facă buba.

— E-n regulă, spune locotenentul, înmânându-i pașapoartele, dar reținând hârtia. Unde este „coletul“ ?

— Cu noi, firește ! Îl ținem la loc sigur, nu cumva să se rătăcească.

— Îl vom prelua imediat, hotărăște locotenentul. Misiunea voastră se sfârșește aici.

— O clipă, domnule locotenent, ricanează sârbul. Conform instrucțiunilor primite, „coletul“ va fi predat celui care-mi prezintă o hârtie identică cu asta, având specimenul de semnătură ce se găsește în josul paginii.

Cu un gest de scamator, scoate o altă hârtie, plină și ea de antete și înscrisuri.

— Instrucțiunile mele, guiță locotenentul, pe un ton ceva mai rece, sună altfel. Trebuie să preiau „coletul“ aici, în punctul ăsta, și să-l duc la adresa stabilită.

— După cum se poate remarca, instrucțiunile noastre nu se potrivesc. În acest caz, există posibilitatea ca unul dintre noi să nu fie cel care pretinde că este.

Locotenentul îl privește chiorâș și-și pipăie preventiv tocul de piele, în care zace un Colt 45. Franceza lui seamănă acum cu un ferăstrău electric ce luptă cu un stejar secular.

— Am aici patru oameni împotriva celor doi ai dumitale. Pe vedetă, dacă-ți arunci puțin privirea spre dreapta, e un mitralior care abia așteaptă să-și folosească cunoștințele căpătate la șe-

dințele de trageri. Nu voi face apel la toate astea decât în caz de nevoie. Pentru ultima oară, predați-mi „coletul“ și continuați-vă drumul. Sunteți așteptați la Casablanca. Mai departe, știu cei de-acolo. Vă previn că sunteți în apele teritoriale marocane și trebuie să vă supuneți ordinelor mele.

Pavlovici țâțâie compătimitor, și-i putem ghici sub cagulă zâmbetul ce aduce moartea. Se întoarce spre căpitanul vasului *Nasr*, care stătea smirnă în cabină, și-i cere coordonatele. Căpitanul i le transmite, dar nu uită să precizeze că, până la limita apelor teritoriale marocane, mai e vreo jumătate de milă.

Sârbul se întoarce spre mărunțul marocan și reia discuția, pe un ton ceva mai ridicat :

— Cum vă spuneam, „coletul“ se predă numai contra dovadă. Ne aflăm sub observația unui crucișător și a două avioane cu stele albe pe aripi. Ca atare, orice agresiune în apele internaționale vă poate afecta imaginea. Șefilor dumneavoastră nu le-ar plăcea să fie implicați într-un scandal de genul ăsta. Iată de ce, sfatul meu este să apelați la serviciile stației de emisie de pe vedetă și să cereți noi instrucțiuni.

Locotenentul nu prea vrea să cedeze, dar situația nou-apărută îl depășește. Înjură în gând toate Serviciile Secrete marocane, fără deosebire, și, după ce le face semn soldaților săi să rămână pe poziții, dispare în cabina vedetei.

— Hei, zice în șoaptă Colosul către unul dintre cei patru soldați aflat în apropiere, ai niște votcă, sau cum dracu' s-o fi numind chestia asta, pe-aici, pe la voi ?!

Soldatul însă nu mișcă. Pare a fi turnat în bronz.

— Soldat Sheldon, ce-ai zice dacă, pe neașteptate, te-ai trezi cu un glont în târtăcuță ? întreabă maiorul.

— Aș zice : Ah ! — și aș trage pe dreapta, să trăiți, dă Colosul răspunsul potrivit.

— Exact, îl aprobă maiorul. Atunci, țineți buzele strânse și înghite-ți limba. N-aș vrea să prăpădesc un glont pe tine. S-ar putea să-l folosesc în scopuri mai nobile, nu pe monștri ieșiți din întunecimile Iadului.

Locotenentul apare din nou pe puntea vasului *Nasr*. Țopăie ca o capră violată de o bandă de zoofili și e ceva mai negru la față.

— E-n regulă, trompetează el cu o voce pițigăiată. Vă vom conduce noi. Vasul *Nasr* își continuă drumul spre Casablanca.

Soldatii coboară pe vedetă, împreună cu locotenentul cel scund, și rămân cu toții în așteptare. Scoatem „coletul” de la păstrare. Colosul și cu mine îl încadrăm atât de strâns, încât aproape că toți trei formăm un singur trup. Pavlovici îl salută pe căpitan și vine și el pe puntea vedetei, care ia viteză imediat.

În curând se poate distinge malul. Tragem la un debarcader folosit de Poliția de Coastă, și locotenentul ne face semn să-l urmăm. Pe o platformă de beton — de fapt, un heliport pentru elicopterele Cobra ale poliției —, ne așteaptă o limuzină cu totul și cu totul neagră. Seamănă cu un dric mortuar, dar, credeți-mă, nu există vreun mijloc de transport pe care să nu-l fi folosit, de-a lungul carierei noastre.

Locotenentul salută în silă și face un stânga-mprejur aproximativ. Maiorul abia de-și ridică un deget drept răspuns, și ne așezăm pe scaunele comode din spatele limuzinei. Ar mai putea încăpea încă patru inși, fără să stăm înghesuți. Ne scoatem cagulele și ne ștergem sudoarea. Singurul care nu face asta este „coletul”.

Colosul se află pentru prima oară într-o asemenea minunăție a tehnicii automobilistice. Privește cu ochiul său mare peste tot și pipăie tapetul din piele veritabilă. Dibuie un buton și nu ezită să-l apese. Se deschide o ușiță, dezvăluind un minibar.

— La dracu' ! exclamă Colosul, privind sticlele de whisky, gin și votcă, înșirate cuminiți pe două rafturi. N-ai nevoie să mai cobori, dacă vrei la crâșmă. Apropo, au și budă ?

Își continuă explorările și apasă pe un alt buton. O altă ușiță se deschide și apare un monitor TV color, care ne prezintă știrile. Limba în care se vorbește nu-l face pe uriaș să-și iasă din cizme, dar minunăția îl lasă iarăși paf ! Iată-l căutând noi butoane. Îmi dă picioarele la o parte și scotocește cu asiduitate. În final, găsește telefonul. E cucerit total.

Pavlovici tresare enervat.

— Mai e ceva care te interesează ? întreabă el. Ai apăsă pe toate butoanele, ai descoperit toate minunățiile, de parcă ai fi un sălbatic din Borneo emigrat în Europa. Acum ce mai vrei să găsești ?

— Mă-ntreb unde-s curvele în hardughia asta !

Nu apucă să primească răspunsul. Limuzina se oprește și ușile se deschid. Ne punem repede cagulele și ne scoatem din tocuri pistoalele automate. Primul iese Pavlovici. Scrutează împrejurimile și se declară mulțumit.

— Afară ! ne spune el laconic.

Ne aflăm într-un parc imens, unde singurele culori, în afara de verde, sunt alb și albastru. Albe sunt aleile pietruite și clădirea cu un cat, lângă care ne oprim și care seamănă foarte mult cu un pavilion de vânatoare. Albastru e lacul, aflat la o aruncătură de băț.

Din pavilion iese un personaj îmbrăcat într-un fel de redingotă. Poartă niște pantaloni atât de strâmți, încât îi aud oasele protestând. Pe cap are un fes roșu, cu un ciucure negru, care se bălăbăne aidoma unei puțe de babuin, după actul împerecherii.

Se repede spre noi și nu uită să se recomande. Se numește Hassan. Face mai multe plecăciuni și-și împreunează mâinile a rugăciune.

Pavlovici scuipă, la rândul lui, cele cuvenite și-i întinde pașapoartele, însoțite de hârtia de rigoare. Hassan le cercetează scurt și avem parte de o nouă serie de plecăciuni.

— Sunteți bine veniți ! Vă aduc salutul Maiestății Sale Regale și mulțumirile pentru îndeplinirea sfintei misiuni ce vi s-a încredințat. Allah ne-a auzit rugămintea și v-a îndrumat pe drumul cel bun. Veți rămâne înscrisi în Cartea de Aur a Recunoștinței.

— Vă mulțumim, la rândul nostru, pentru primirea deosebit de calduroasă pe care ne-ați făcut-o, preia maiorul formalitățile. Suntem onorați de a fi fost aleși pentru această sfântă misiune. După cum prea bine știți, noi suntem niște umili mercenari. Misiunea pentru care suntem plătiți trebuie însă îndeplinită până la ultimul punct. Altfel, nu primim banii și suntem discreditati pe vecie. Ca atare, cu speranța că nu ne-o veți lua în nume de rău,

vă vom cere să vă identificați. „Coletul“ trebuie predat numai în anumite condiții.

— Orice armată s-ar mândri cu soldați ca voi ! continuă Hassan seria lingușelilor, lingându-și buzelé, de parcă ar vrea să ne mănânce la micul dejun. Iată hârtia cerută, adaugă el, scoțând-o de sub redingotă.

Pavlovici o confruntă cu documentele lui, și-i auzim oftatul de ușurare.

— E-n regulă ! Conform celor prevăzute, vă predăm „coletul“ și toate actele ce ne-au fost înmânate. După câte am înțeles, vom primi altele, precum și un mijloc de transport pentru Freetown.

— N-o să fie nevoie de Freetown, zice micios Hassan. Voi o să vă odihniți aici. Sunteți oaspeții Maiestății Sale pentru două zile. După aceea vom discuta. Vă așteaptă o mulțime de surprize plăcute. Mai întâi trebuie să vă odihniți. După două zile vom vorbi. Am însă o rugămintă. Puteți face tot ce vă trece prin cap, numai să nu depășiți o rază mai mare de doi kilometri în jurul clădirii.

Arabul scoate un chiot de haiduc tras pe roată, și doi harapi mici, cu turbane uriașe și dezbrăcați până la brâu, se înfățișează dinaintea noastră.

— Vor fi umilii voștri servitori, ne lămurește Hassan.

Deschide ușa limuzinei cu care venisem și-l poartă pe „colet“ să intre. Nu uită să tragă și o pleacăciune.

„Coletul“ se întoarce spre noi și ne învăluie cu privirea. Ne îmbrățișează pe rând. Stă cu noi în cerc vreo câteva clipe, cu palmele ridicate spre cer, și pare să se roage. În felul lui, ne dă probabil binecuvântarea. Apoi, urcă împreună cu Hassan în limuzina care se grăbește să dispară.

Nu vom ști niciodată dacă a fost vorba de Marele Djohar Dudaev sau de altcineva.

Nu vom ști niciodată dacă am fost folosiți drept comando de diversiune, pentru a întreține o legendă, sau am fost chiar garda de corp a celui mai mare erou național al vremurilor moderne.

Ne scoatem cagulele și respirăm aerul cald și parfumat. Cei doi harapi ne îndeamnă cu gesturi molatice către pavilion. E atât

liniște și suntem atât de osteniți, încât ne vine să ne culcăm acolo, pe pajiștea verde, și să dormim până la sfârșitul lumii.

Ne târâm totuși spre clădire. O mâncare bună, multă votcă, care să contracareze efectul Cazadestanului, un pat mare și moale, iată tot ce ne dorim.

Intrăm într-un salon spațios, cu pardoseală de mozaic, străjuit de coloane uriașe, placate cu marmură. Tavanul e lambrizat cu lemn. În mijlocul încăperii tronează un havuz, și răcoarea apei ne amintește că nu ne-am mai spălat de două săptămâni.

Trecem printr-un alt hol, ceva mai îngust, împodobit cu vase de porțelan și statui de marmură. Urcăm pe o scară de lemn, încadrată de balustrade filigranate. Pardoseala etajului e acoperită de covoare, în care ne afundăm până la glezne.

În depărtare se aude zumzet de voci.

Intrăm pe niște uși sculptate și rămânem cu gura căscată. Nici cele două personaje, care ne privesc la rândul lor, nu sunt mai puțin mirate. Sunt îmbrăcate în niște cămăși albe și lungi până la călcâie și se bucură de compania a trei arăboaice, în fața unei măsuțe joase, plină cu toate bunătățile. Personajele respective stau întinse pe un soi de saltele umflate, pline de perne divers colorate.

Cum vă spuneam, uimirea este reciprocă.

Primul își revine Pavlovici.

— Ce-i cu voi aici ? băguie el. Vă așteptam la Freetown, dacă nu mă înșel.

Iusuf și Fijianul, căci ei sunt personajele, dau să se ridice în picioare, dar se împiedică în cămășile lor și cad peste arăboaicele surzătoare.

— La loc comanda ! își revine maiorul. Nu e cazul să vă strofocați. Până la noi ordine, suntem cu toții pe picior de egalitate. Asta nu înseamnă, mai adaugă el, întorcându-se spre Colos, că trebuie să devenim nesimțiți. Să nu uităm că vom beneficia de un nou contract și că minunatul comandant se va numi tot Pavlovici.

Colosul se strâmbă semnificativ. E gata să facă bot. Toată lumea are ce are cu el. Pare supărat și, fără nici o introducere,

înhață un ulcior cu gâtul îngust și-l duce la gură. E cea mai bună *beara*¹ de prin partea locului.

Nu ne apucăm încă să povestim. Cei doi harapi ne îmbie către o altă încăpere. Bănuim că acolo se găsește baia. Avem dreptate doar în privința utilității.

Suntem în fața unui bazin rotund, ceva mai mic decât un lac de acumulare. Apa e albastră și mici valuri ne dau deja un fior de plăcere.

— Vom face baie împreună ? întreabă Colosul, cu o pudicitate pe care nu i-aș fi bănuț-o.

— Nu avem de gând să te regulăm, îi precizez eu, scoțându-mi salopeta.

— De altfel, adaugă maiorul, ar trebui să ne îmbăiem separat — tu la urmă, având în vedere jegul tău antic.

Ne dezbrăcăm la repezeală și ne băgăm în apa călduță. E o adevărată desfătare. Trupurile noastre hărtănite ne mulțumesc din toate încheieturile. De mult, de foarte mult timp, nu mai cunoscuseră o asemenea bucurie. Ni se aduc niște pahare uriașe, pline cu limonadă rece. Colosul gustă și scuipă scârbit.

— Ce mai e și asta ? Stomacul meu refuză să ia contact cu porcării de-astea.

Îi face semn unui harap și, prin limbajul internațional al gesturilor, îi sugerează cam ce ar binevoi să digere stomacul lui sensibil.

În mai puțin de un minut, harapul revine cu o sticlă de votcă franțuzească, și acum Colosul fornăie mulțumit. Dă din picioarele lui, cât coloanele unui templu musulman, stropindu-ne pe toți. Nu ne pasă. Pavlovici degustă una dintre țigările speciale, la care fusese nevoit să renunțe atât timp, iar eu sunt deja flească.

Apar și cele trei arăboaice, ținând fiecare în mână câte un burete uriaș și o sticlă, în care se află, probabil, spumă de baie. De așa ceva, chiar că n-am mai avut parte.

Mă simt ca în *O mie și una de nopți*. Arăboaica care mi-a revenit nu are mai mult de nouăsprezece ani. Poartă un veșmânt

¹ Bere (lb. arabă) (n. tr.).

din cel mai fin borangic și surăde tot timpul. Nu știu cât este ea de fericită, dar, în ce mă privește, ating culmea extazului. Mă frecționează cu buretele uriaș, ca o mamă grijulie, însă nimic nu mă emoționează. Fie ca efect al drogurilor, fie al instinctului oedipian, care nu acceptă decât pura afectivitate.

Întinși pe saltele, în jurul mesei, ne desfătăm cu mâncărurile autohtone, destul de apropiate de cele europene. Nimeni nu face nazuri.

Fijianul ne descrie aventurile prin care a trecut, împreună cu Iusuf Ciler și cu cei doi ceceni — „garda de corp” a Colosului. Formaseră, ca și noi, un „comando pentru nemurire”.

— Un avion ne-a dus la Ankara, povestește Fred Maragano. Eram noi patru și „coletul” bandajat, de ziceai că e victima celui mai groaznic accident din ultimii o sută de ani. Acolo ni s-a dat un *charter*. Chipurile, eram o echipă de doctori turci, care însoțea un bolnav la o clinică particulară din Viena. De la Viena până la München, ne-a transportat o ambulanță. Venise timpul ca bolnavul să fie dus la o clinică de chirurgie plastică.

Face semn unei arăboaice, care-i aduce rapid un alt ulcior cu *beara*.

— Aici cum ați ajuns ? întreabă Pavlovici, servindu-se delicat dintr-un vas cu salată de fructe.

— În sicrie !

O clipă, ne oprim cu toții din clefăit. Îl fixăm cu priviri curioase. De mirare, Colosul scapă și un părț proverbial, care însă, de data asta, nu contribuie la destinderea atmosferei. Fijianul se grăbește cu lămuririle.

— Tipii care ne-au preluat au decis că suntem doi marocani uciși de kurzii imigranți din Germania. Urma deci să fim transportați în sicrie sigilate pe ruta München-Rabat. Sicriile aveau găurele pentru respirat, dar cioclii uitaseră să le prevadă și cu bude. Când am ajuns aici, puteam mai rău ca niște hipopotami bolnavi de colită.

— Șamil și Zelimhan ? întreabă Colosul, brusc preocupat de soarta prietenilor săi.

— Ne-am despărțit la sosire. Nu mai știu nimic despre ei. E posibil să fi fost desemnați într-o echipă de teroriști pentru rușii aflați prin partea locului.

Apoi, somnul se abate asupra noastră, asemenea unei ploii asupra unui pământ secetos. Trecem în lumea viselor și-l lăsăm ca planton pe Morfeu.

Facem ochi când începe să se întunece. Cele câteva aplice mascate, ce par licurici în noapte, ne îngreunează trezirea.

În locul arăboaicelor și al celor doi harapi apare Hassan. Ne privește cu înțelegere și zâmbește misterios. Se ridică din jilțul tapițat cu catifea și ne oferă cafele și apă rece.

Colosul are dreptul și la un pahar de votcă.

— Ați dormit douăzeci și patru de ore, ne anunță marocanul, cu vocea lui dulceagă. Cafelele astea vă vor readuce în lumea pe care ați părăsit-o în acest timp.

Scoate cinci cecuri și ne înmânează fiecăruia câte unul: E vorba de suma convenită în contract, plătilă la o bancă din Thailanda, cunoscută pentru spălarea banilor murdari.

— Iar aici, mai spune Hassan, scoțând de sub redingotă un plic gros, sunt niște propuneri. Citiți-le, și nu vă grăbiți să dați răspunsul. Încă douăzeci și patru de ore, sunteți oaspeți ai Maiestății Sale. Dacă veți accepta, vă voi oferi detaliile. Dacă nu, veți fi transportați în condiții de maximă siguranță, în oricare punct al globului veți dori.

Lasă plicul pe masă și dispare în liniște, ca și cum nici n-ar fi existat.

Pavlovici se ridică în capul oaselor și dă pe gât ceașca cu votcă a Colosului, stârnindu-i indignarea. Ia plicul și scoate câteva coli pergamentate. Le parcurge în grabă. Rămâne gânditor o vreme, apoi începe să turuie :

— Țineți-vă bucle strânse. Ne solicită SAS¹. Punct de adunare : Gibraltar. Obiectiv : Algeria.

¹ Serviciile Speciale ale Forțelor Aeriene britanice (n. tr.).

Război! Pe scene diferite ale globului, cu arme din ce în ce mai sofisticate. Dar ceea ce rămâne întotdeauna neschimbat este umanismul personajelor, necorupt de ororile din jurul lor, sentimentul solidarității și al prieteniei în momentele-limită, curajul și voința de a upraviețui – natura omenească în cea mai reală dimensiune a sa. Iată de ce literatura de război se bucură de un imens succes la public.

În curând:

**Hans Hellmut Kirst
08/15 ÎN RĂZBOI**

**Chris Buster Morris
SINDROMUL TIRPITZ**